

BX

8620.02

.R22cd

1900

A. O. Peterson

Ephraim

Utah

U.S.A.

Nov. 12, 1907.

8x
8620.02
222cd
1900

BIBEL-CITATER.

EN SAMLING AF

SKRIFTSTEDER OG HISTORISKE CITATER

ORDNEDE I KAPITLER

FREMSTILLEND E EVANGELIET ELLER FRELSENS GRUNDSÆTNINGER

I OVERENSSTEMMELSE MED

DE OPRINDELIGE KRISTNES

OG DE SIDSTE DAGES HELLIGES

TRO OG LÆRDOMME.

~~~~~  
TREDIE OPLAG.  
~~~~~

KØBENHAVN.

UDGIVET OG FORLAGT AF ANDREAS PETERSON.

TRYKT HOS J. D. QVIST & KOMP. (A. LARSEN).

1900.

Den ganske Skrift er indblæst af Gud og nyttig
til Lærdom, til Overbevisning, til Rettelse, til Op-
tugtelse i Retfærdighed.

Paulus.

FORTALE.

Det er os meget tilfredsstillende at kunne byde det ærede Publikum denne lille Haandbog til Bibelen, i et mindre og til Brug som Lommebog bekvemmere Format, uden derved at borttage fra dens Forgænger »Haandbog for Bibelforskere«, noget af hvad der kunde være ønskeligt at beholde. Dette lille Værk har til Hensigt at udpege og forklare de oprindelige Kristnes Tro og Lærdomme, saavel det som nu beholdes af vor Tids Kristendom som hvad, der fra Tid til anden er forandret eller afskaffet. Den betragter Guds Handlemaade med Menneskene fra Begyndelsen til vore Dage, samt udpeger Profetier, baade de opfyldte og dem som endnu ere i Vente i en nær Fremtid.

Paa en Tid som den, hvori vi leve, og i hvilken der opstaar saa uendelig mange Spørgsmaal paa det religiøse Omraade, og saa mange af

*de for Aarhundreder brugte Kirkeskikke og Lærdomme vise sig ved Undersøgelse at være Menne-
skers egne Opspind og uden Værd, maa en
Bog som denne være særdeles nyttig til at føre
Sandheds- og Kundskabssøgende paa rette Vej til
de Skatte, hvorom de søge, og hvorefter de trakte.*

*Det er vort Haab og inderligste Ønske, at
denne Udgave maa møde den samme Velvillie hos
vore Medkristne og Guds Hellige, som vi tro den
fortjener, og at den maa blive et Middel ved
Guds alvise Styrelse til at oplyse mange oprigtige
Sjæle om den Hellige Skrifts dyrebare Sandheder.*

København, i Marts 1900.

ANDREAS PETERSON.

INDHOLD.

	Side
Fortale	I
De sidste Dages Helliges Troesartikler	VII
Kronologi	IX
Evangeliet: Hvad Evangeliet er	1
Det er uforanderligt	2
Kundskab om det kan erholdes ved Bøn	2
Ved Lydighed	2
Ved Aabenbarelse	2
De ringe ere kaldte til at forkynde det	3
Hvorledes Myndighed erholdes	4
Ansaret der paahviler dem som have Myndighed	4
Skal prædikes i den ganske Verden	4
Ved det ville alle Mennesker blive dømt	5
Tro: Hvad Tro er	6
Hvorledes Tro erholdes	6
Er Grundvolden til Saliggørelsens Plan	6
Troens Nødvendighed	6
Kraft og Virkning	7
Tro paa Gud	9
Tro paa Kristus	9
Tro paa den Helligaand	11
Tro paa fortsat Aabenbaring	12
Tro og Gerninger: Frelserens Vidnesbyrd	13
Apostlernes Vidnesbyrd	13
Omvendelse: Omvendelse er nødvendig	15
Frugterne som burde følge en sand Om- vendelse	17

	Side
Daab: Daabens Nødvendighed	18
Daabens Hensigt	19
Hvem skulle døbes?	20
<i>Anmærkninger</i>	21
Daabens Maade	21
<i>Anmærkninger</i>	22
Den Helligaands Gave: Forjættelser om den Helligaand	23
Hvorledes den Helligaand erholdes	24
Aandens Virkning	25
<i>Anmærkninger</i>	26
Guddommelig Fuldmagt: Nødvendigheden deraf . .	27
Hvorledes Fuldmagt erholdes	27
Præstedømmet og de aandelige Gaver: <i>Anmærk-</i> <i>ninger</i>	29
Præstedømmets Nødvendighed	29
Præstedømmets Magt	30
Profeter og Apostler	30
Ypperstepræster	31
Halvfjerds	31
Ældster	32
Præster	32
Lærere	32
Diakoner eller Hjælpere	33
Aandelige Gaver	33
De syges Helbredelse	34
Frafaldet: Forudsagt	36
De indre Aarsager	36
De ydre Aarsager	38
Det skulde blive almindeligt	39
Verdens nuværende Stilling forudsagt	40
<i>Anmærkninger</i>	41
Evangeliets Gengivelse: Naar og hvorledes det skulde ske	42
Aabenbaringer: Aarsagen hvorfor Aabenbaring ophørte	44
Nødvendighed af Aabenbaring	44
Forjættelser om fortsat Aabenbaring	44

Et stort Arbejde skal udføres i de sidste	
Dage	45
Tilkendegivelser af Guds Kraft i de sidste	
Dage	45
Hedningernes Fylde: Evangeliet blev taget fra	
Jøderne og givet til Hedningerne	48
Naar Hedningernes Fylde er indgaaet, skal	
det ganske Israel frelses	48
Israels Indsamling: Forjættelser om et evigt	
Arveland	50
Velsignelser udlovede til Israel	52
Profetier angaaende Israels Indsamling	54
Hvorfra samt under hvilke Omstændigheder	
de skulle indsamles	58
Zion i de sidste Dage: Zions Herlighed	61
Zion et Tilflugtssted	63
Herren skal bo i Zion	63
Guds Straffedomme i de sidste Dage: Straffedomme	
skal ramme dem som forkaste Evangeliet	64
Kristi anden Tilkommelse: Profetier desangaaende	66
Tegn paa hans anden Tilkommelse	68
Hvorledes han skal komme	69
Millenniet: Satan skal bindes og Fred gengives	
til Jorden	71
Alle Tings Genopretteise: Alt skal genoprettes	
ligesom det var i Begyndelsen	72
De dødes Opstandelse: Profetier desangaaende	73
Kristus et Eksempel i saa Henseende	75
Den første og anden Opstandelse	76
Forskellige Grader af Herlighed	77
Den almindelige Dom: Dommen skal holdes efter	
Opstandelsen	77
Gud er et personligt Væsen: Mennesket er skabt	
i Guds Billede	82
Herren besøger Abraham	82
Han brødes med Jakob	83
Han viser sig for Moses og andre	83

Faderen og Sønnen ere to forskellige Personer	84
Den Helligaand er en Person forskellig fra Faderen og Sønnen	85
De tre Personer i Guddommen ere eet i Visdom, Kundskab og Magt.	85
Aandernes Forudtilværelse: Kristus havde en Forudtilværelse hos Faderen	86
Menneskets guddommelige Oprindelse	87
Udvalgt før Verdens Grundvold blev lagt	87
Disciplene havde Kundskab desangaaende	88
Aanden er lig Legemet	88
Aanden er udødelig	88
Kristi Forsoning: Forudsigelser desangaaende	89
Kristus bestemt til et Forsoningsoffer før Verdens Grundvold blev lagt.	90
Arvesynden forsonet.	90
Forsoningen tilvejebringer Frelse for personlige Overtrædelser paa visse Betingelser.	92
Børns Velsignelse: Børn velsignes	92
<i>Anmærkninger</i>	93
Herrens Nadvere: Skal nydes til Ihukommelse om Kristus	93
Den er et helligt Sakrament.	94
Frelse for de døde: Jesu Løfte til Røveren paa Korset	95
Jesu Aand besøgte Dødsriget, medens Legemet laa i Graven	95
Hans Mission i Dødsriget.	95
Jesu Virksomhed iblandt de døde forudsagt	96
Daab for de døde	97
<i>Anmærkninger</i>	97
Bøn: Bønnens Nødvendighed og Virkning	97
Den patriarkalske Ægteskabsorden: Herrens Aerkendelse af det patriarkalske Ægteskab og Love angaaende samme.	99
<i>Anmærkninger</i>	102

	Side
Tiende: Abraham gav Tiende.	103
Nødvendigheden af Tiendelovens Opfyldelse	103
Forfølgelse: Forfølgelse forudsagt af Frelseren .	105
Fortrøstning til dem som lide Forfølgelse.	106
Taalmodighed under Forfølgelse.	108
Aarsagen til Forfølgelse.	108
Hellighed: Hellighed er nødvendig.	109
De frafaldnes Straf: Synd mod den Helligaand	
tilgives ikke.	109
De frafaldnes haabløse Stilling.	110
Bøger omtalte i Bibelen, men som ikke findes	
i den.	111
Blandede Æmner i alfabetisk Orden	113
Kirkeskikkens Oprindelse	118

De sidste Dages Helliges Troesartikler.

1. Vi tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus, og paa den Helligaand.
2. Vi tro, at Menneskene ville blive straffede for deres egne Synder, og ikke for Adams Overtrædelse.
3. Vi tro, at alle Mennesker formedelst Kristi Forsoning kunne blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinanser.
4. Vi tro, at disse Ordinanser ere:
 - 1) Tro paa den Herre Jesus Kristus.
 - 2) Omvendelse.
 - 3) Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse.
 - 4) Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

5. Vi tro, at Mænd maa kaldes af Gud ved Inspiration og ordineres af dem, som ere retteligen bemyndigede, til at prædike Evangeliet og forrette sammes Ordinanser.

6. Vi tro paa den samme Organisation, som fandtes i den oprindelige Kirke, nemlig med Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder, Lærere, Diakoner osv.

7. Vi tro paa det evige Evangeliums Kræfter og Gaver, nemlig: Bedømmelse af Aander, Profeti, Aabenbaring, Syner, Helbredelse, Tungemaal og Udlæggelse af Tungemaal osv.

8. Vi tro paa Guds Ord, saaledes som det er nedskrevet i Bibelen, for saa vidt som det er rigtigt oversat; vi tro ogsaa paa Guds Ord nedskrevet i Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog og andre gode Bøger.

9. Vi tro alt det, som Gud har aabenbaret, alt det, som han nu aabenbarer; og vi tro, at han endnu vil aabenbare flere store og vigtige Ting, henhørende til Guds Rige.

10. Vi tro paa den virkelige Indsamling af Israel og paa Genbringelsen af de ti Stammer, at Zion vil blive grundlagt paa det vestlige Fastland (Amerika); at Kristus vil personlig regere paa Jorden i et Tusind Aar, og at Jorden vil vorde fornyet og faa sin paradisiske Herlighed.

11. Vi fordre den Rettighed, uforstyrret at dyrke Gud den Almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende og indrømme alle Mennesker den samme Rettighed — lad dem tilbede hvorledes, hvor og hvad de behage.

12. Vi tro, at det er rigtigt at være Konger, Præsidenter, og Øvrigheder underdanige, samt at adlyde, ære og opretholde Lovene.

13. Vi tro, at enhver bør være retskaffen, sanddru, kysk, maadeholden, velgørende, dydig, oprigtig og gøre godt til alle. I Sandhed, vi kunne

sige med Paulus, at vi »tro alt«, vi »haabe alt«, vi have udstaaet meget, og vi haabe ved Guds Hjælp at blive i Stand til at »udholde alt«. Vi eftertragte alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.

JOSEF SMITH.

Kronologi.

1820. Tidlig paa Foraaret havde Joseph Smith sit første himmelske Syn og var kun 14 Aar gammel. Han saa to himmelske Væsener: Faderen og Sønnen.

1823. Den 21de September havde Joseph Smith sit andet himmelske Syn, idet Engelen Moroni gæstede ham om Natten i herlig Glands og i Synet viste ham Stedet, hvor Optegnelserne, hvorefter Mormons Bog blev oversat, vare opbevarede fra gamle Dage. Næste Dag gik han til Stedet og aabnede deres Skjul og saa dem, men blev ikke tilladt at tage dem.

1827. Den 22de September erholdt han af samme Engel nævnte Optegnelser og Undervisning med Hensyn til deres Oversættelse paa Engelsk, hvilket Arbejde paabegyndtes straks derefter.

1829. Den 15de Maj bleve Joseph Smith og Oliver Cowdery meddelt det aaroniske Præstedømme af Engelen Johannes den Døber, og med denne Myndighed døbte de hinanden. I Juli Maaned gæstedes Joseph Smith af Petrus, Jakob og Johannes, fordum Kristi Apostle, og erholdt det Melkisedekske Præstedømme, hvilket disse selv besad her paa Jorden.

1830. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret den 6te April, og Ældster bleve ordinerede, den hellige Nadvere blev uddelt for

første Gang i denne Kirke, og ligeledes var der Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

1834. Den 17de Februar. Et Første Præsidentskab af tre og et Højraad af tolv blev først organiseret.

1835. Den 14de Februar blev tolv Apostle udvalgte, hvilke senere forlod Kirtland for at begynde deres første Mission.

1836. Den 27de Marts blev Templet i Kirtland indviet. Den 3die April blev det gæstet af Frelseren, Moses, Elias og Elisa — himmelske Sendebud.

1837. Første Missionærer rejste til England.

1838. Grusomme Forfølgelser rasede, og mange bleve myrdede ved Pøbelvold.

1841. Den 1ste Udgave af Mormons Bog blev trykt.

1844. Den 27de Juni blev Profeten Joseph Smith og hans Broder Hyrom Smith myrdede i Cartage Fængsel af en Pøbel bestaaende af 150 Mand med sværtede Ansigter og fuld Bevæbning.

1846. De Hellige bleve uddrevne fra Nauvoo efter en Kamp med Pøbelen i Forsvar af Hustruer, Børn og Ejendomme.

1847. Det første Rejseselskab af Hellige ankom til Salt Lake City, Utah, hvor de straks begyndte at anlægge Stæder og opdyrke Landet ved kunstig Vanding.

1893. Templet i Salt Lake City blev indviet den 6te April og for mange Dage derefter, indtil 75,000 Hellige havde bivaanet Indvielsen. Tre andre Templer vare forud fuldførte og indviede i Utah.

Kristi Evangelium.

Hvad Evangeliet er. Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium, thi det er en Guds Kraft til Saliggørelse for hver den, som tror. (Rom. 1, 16.)

Jesu Kristi, Guds Søns, Evangeliums Begyndelse: Johannes døbte i Ørken og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse Men efter at Johannes var kastet i Fængsel, kom Jesus til Galilæa, og prædikede Guds Riges Evangelium, og sagde: Tiden er fuldkommet, og Guds Rige er nær; omvender eder og tror Evangelium. (Markus 1, 1. 4., 14. 15.)

Thi Guds saliggørende Naade er aabenbaret for alle Mennesker, som oplærer os, at vi skulle forsage Ugudelighed og de verdslige Begærligheder, og leve tugteligen, retfærdeligen og gudeligen i denne Verden, forventende det salige Haab og den store Guds og vor Frelzers Jesu Kristi Herligheds Aabenbarelse — som gav sig selv for os, at han maatte forløse os fra al Uretfærdighed, og rense sig selv et Ejendomsfolk, nidkært til gode Geringer. (Titus 2, 11—14.)

Beflitte eder paa at bevare Aandens Enhed i Fredens Baand, eet Legeme og een Aand, ligesom

I og ere kaldte til eet Haab i eders Kald; som der er een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og alles Fader, som er over alle, og ved alle, og i eder alle. (Eph. 4, 3—6.)

Evangeliet er uforanderligt. Jeg undrer over, at I lade eder saa snart afvende fra den, som kaldte eder ved Kristi Naade, til et andet Evangelium; endog der ikke er noget andet; kun ere der nogle, som forvilde eder, og ville forvende Kristi Evangelium.

Men dersom endog vi eller en Engel fra Himlen prædiker eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket eder det, han være en Forbandelse.

Som jeg sagde, saa siger jeg og nu igen: Dersom nogen prædiker et andet Evangelium for eder, end det I annammede, han være en Forbandelse. (Gal. 1, 6—9.)

Kundskab om Evangeliet kan erholdes ved Bøn. Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham; men han bede i Troen, intet tvivlende; thi den, som tvivler, er ligesom en Havsølge, der røres og drives af Vejret. (Jak. 1, 5. 6.)

Kundskaben kan erholdes ved Lydighed. Jesus svarede dem og sagde: Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Dersom nogen vil gøre hans Villie, han skal kende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv. (Joh. 7, 16. 17.)

Kundskab erholdes ved Aabenbarelse. At han ved Aabenbarelse har kundgjort mig sin Hemmelighed, hvilken i forrige Tider ikke var kundgjort for Menneskenes Børn, som den nu er aabenbaret hans hellige Apostler og Profeter i Aanden. (Eph. 3, 3. 5.)

Jeg bevidner eder, Brødre, at det Evangelium, som er prædiket af mig, er ikke Menneskelære; thi hverken annammede, ej heller lærte jeg det af noget Menneske, men ved Jesu Kristi Aabenbarelse. (Gal. 1, 11. 12.)

Men som skrevet er: hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som ham elske. Men os aabenbarede Gud det formedelst sin Aand; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder. (1 Kor. 2, 9. 10).

De ringe kaldes til at forkynde det. Men der Jesus vandrede ved den galilæiske Sø, saa han to Brødre, Simon, som kaldtes Petrus, og Andreas, hans Broder, som kastede Garn i Søen; thi de vare Fiskere. Og han sagde til dem: følger efter mig, saa vil jeg gøre eder til Menneske-Fiskere. Og der han gik frem derfra, saa han to andre Brødre, Jakobus Zebedæus' Søn, og Johannes, hans Broder, i Skibet med deres Fader Zebedæus, at de bødte deres Garn; og han kaldte dem. (Matth. 4, 18. 19. 21.)

Og der Jesus gik bort derfra, saa han et Menneske sidde i Toldboden; han hed Matthæus; og han siger til ham: følg mig; og han stod op og fulgte ham. (Matth. 9, 9.)

Betragter Brødre, hvo I ere, som blev kaldte; ikke mange vise efter Kødets, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme. Men det for Verden daarligere udvalgte Gud for at beskæmme de vise, og det for Verden skrøbelige udvalgte Gud for at beskæmme de stærke; og det for Verden uædle, og det ringeagtede udvalgte Gud, og det som intet var, for at tilintetgøre det, som var noget, paa det at intet Kød skal rose sig for ham. (1 Kor. 1, 26—29.)

Hvorledes Myndigheden erholdes. Og ingen tager sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aron var. Saaledes har ej heller Kristus tillagt sig den Ære at blive Ypperstepræst, men den, som sagde til ham: Du er min Søn, jeg fødte dig i Dag. (Hebr. 5, 4. 5.)

Da blev Herrens Vrede optændt imod Moses, og han sagde: kender jeg ikke Aaron, din Broder, den Levit, at han kan tale vel? og se, han skal endog gaa ud imod dig, og naar han ser dig, da skal han glæde sig i sit Hjerte; og du skal tale til ham og lægge Ordene i hans Mund; og jeg skal være med din Mund og med hans Mund, og lære eder, hvad I skulle gøre. Og han skal tale for dig til Folket, og det skal ske, at han skal være din Mund, og du skal være ham som en Gud. (2 Mose 4, 14—16.)

Den bemyndigede er ansvarlig. Thi om jeg prædiker Evangelium, er det mig ingen Ros; der paaligger mig en Nødvendighed, og ve mig, dersom jeg ikke prædiker! (1 Kor. 9, 16.)

Du Menneske-Søn! Jeg har sat dig til en Vægter for Israels Hus, og du skal høre af min Mund og advare dem paa mine Vegne. Naar jeg siger til den ugudelige: Du skal visseligen dø, og du ikke advarer ham, og ikke taler for at advare den ugudelige for hans ugudelige Vej, for at frelse hans Liv, da skal den ugudelige selv dø i sin Misgerning, og jeg vil kræve hans Blod af din Haand. Men naar du har advaret den ugudelige, og han dog ikke omvender sig fra sin Ugudelighed, og fra sin ugudelige Vej, da skal han dø i sin Misgerning, men du har din Sjæl frelst. (Ezek. 3, 17—19.)

Ved Evangeliet ville alle Mennesker blive dømt. Og Evangelium bør først at prædikes for alle Folk. (Mark. 13, 10.)

Og han sagde til dem: Gaar bort i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen. (Mark. 16, 15.)

Og dette Evangelium skal prædikkes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme. (Matth. 24, 14.)

Ved det ville alle blive dømte. Paa den Dag skal Gud dømme Menneskenes skjulte Idrætter efter mit Evangelium, ved Jesus Kristus. (Rom. 2, 16.)

Hvo mig foragter og annammer ikke mine Ord, har den, som ham dømmer. Det Ord, som jeg har talet, det skal dømme ham paa den yderste Dag. Thi jeg har ikke talet af mig selv, men Faderen, som mig har udsendt, han har givet mig Befaling, hvad jeg skal sige og hvad jeg skal tale. Og jeg ved, at hans Befaling er et evigt Liv. Derfor, hvad jeg taler, taler jeg saaledes, som Faderen har sagt mig. (Joh. 12, 48--50.)

Thi det er Tiden, at Dommen skal begynde fra Guds Hus; men begynder den først fra os, hvad Ende vil det faa med dem, som ikke tro Guds Evangelium? Og dersom den retfærdige neppeligen frelses, hvor vil den ugudelige og Synderen komme frem. Derfor skulle og de, som lide efter Guds Villie anbefale ham, som en trofast Skaber, deres Sjæle ved at gøre godt. (1 Pet. 4, 17--19.)

Et Bevis paa Guds retfærdige Dom: at I skulde agtes værdige til Guds Rige, for hvilket I og lide; efterdi det er retfærdigt for Gud at gengælde dem Trængsel, som trænge eder, men eder, som trænges, Ro med os, i den Herres Jesu Aabenbarelse af Himmelen med sin Magtes Engle, med Ildslue, naar han bringer Hævn over dem, som ikke kende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Kristi

Evangelium lydige, hvilke skulle lide Straf, en evig Fortabelse fra Herrens Ansigt og hans Magtes Herlighed. (2 Thes. 1, 5—9.)

Tro, Evangeliets første Princip.

Hvad Tro er. Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke ses. (Hebr. 11, 1.)

Tro er Grundvolden til Saliggørelse. Derfor lader os forbigaa Begyndelseslæren om Kristus, og skride frem til det fuldkomnere, at vi ikke atter lægge Grundvolden, angaaende Omvendelse fra døde Gerninger og Tro paa Gud. (Heb. 6, 1.)

Hvorledes Tro erholdes. Hvorledes skulde de vel paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulde de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre uden der er nogen, som prædiker? Altsaa kommer Troen derved, at man hører, men at man hører, sker ved Guds Ord. (Rom. 10, 14. 17.)

Tro er nødvendig til Frelse. Uden Tro er det umuligt at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham. (Hebr. 11, 6.)

Og han sagde til dem: gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt. (Mark. 16, 15. 16.)

Thi saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn, den Enbaarne, at hver den, som

tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. Thi Gud har ikke sendt sin Søn til Verden, at han skal dømme Verden, men at Verden skal blive salig ved ham. Hvo som tror paa ham, dømmes ikke, men hvo, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn. (Joh. 3, 16—18.)

Men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede sig med Troen i dem, som hørte det. (Hebr. 4, 2.)

Troens Kraft og Virkning. Ved Tro forstaa vi, at Verden er bleven beredt ved Guds Ord, saa at de Ting, som ses, ere blevne af dem, der ikke vare til Syne.

Formedelst Tro var det, at Noah, advaret af Gud om det, som endnu ikke saaes, frygtede Gud og beredte Arken til sit Huses Frelse; ved den fordømte han Verden, og blev Arving til Retfærdigheden af Troen.

Formedelst Tro var Abraham lydig, der han blev kaldet, i at udgaa til det Sted, som han skulde tage til Arv; og han gik ud, dog han ikke vidste, hvor han kom.

Formedelst Tro opholdt han sig i Forjættelsens Land, som i et fremmed, boende i Pauluner med Isaac og Jacob, som vare Medarvinger til samme Forjættelse; thi han forventede den Stad, som har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbejder er Gud.

Formedelst Tro fik selv Sarah Kraft til at undfange, og fødte over hendes Alders Tid; thi hun agtede ham at være trofast, som havde lovet det. (Hebr. 11, 3. 7—11.)

Formedelst Tro ofrede Abraham Isaak, der han fristedes, ja den enbaarne ofrede han, som havde annammet Forjættelserne; til hvem der var sagt: i Isaak skal Sæd fremkaldes dig; thi han be-

tænkte, at Gud var mægtig endog til at oprejse fra de Døde, og i en Lighed dermed fik han ham ogsaa tilbage. (Hebr. 11, 17—19.)

Formedelst Tro nægtede Moses, der han var bleven stor, at kaldes Faraos Datters Søn, og valgte hellere at lide ondt med Guds Folk, end at have Syndens timelige Nydelse, agtende Kristi Forsmædelse for større Rigdom end Ægyptens Liggendefæ; thi han saa hen til Belønningen.

Formedelst Tro forlod han Ægypten og frygtede ikke for Kongens Vrede; thi han holdt hardt ved den Usynlige, som om han saa ham.

Formedelst Tro gik de igennem det røde Hav, som igennem tørt Land; men da Ægypterne forsøgte det, druknede de.

Formedelst Tro faldt Jerichos Mure, efter at de vare omgangne i syv Dage.

Dog hvi skal jeg tale mere? Tiden vilde jo fattes mig, hvis jeg fortalte om Gideon, om Barak, og Samson og Jeftha, om David og Samuel og Profeterne, hvilke formedelst Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Løvers Mund, slukte Ildens Kraft, undflyede Sværdets Od, bleve stærke efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Fjendernes Lejre til at vige. (Hebr. 24, 34.)

Sandelig siger jeg eder: dersom I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette Bjærg: flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig; og eder skal intet være umuligt. (Matth. 17, 20.)

Men Jesus sagde til ham: dersom du kan tro; alle Ting ere dem mulige, som tror. (Mark. 9, 23.)

Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: i mit Navn skulle de uddrive Djævl; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slinger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke

skade dem; paa de syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes. (Mark. 16, 17. 18.)

For alting griber Troens Skjold, med hvilket I skulle kunne slukke alle den Ondes gloende Pile. (Eph. 6, 16.)

Thi alt det, som er født af Gud, overvinder Verden; og vor Tro er den Sejr, som har overvundet Verden. (1 Joh. 5, 4.)

Tro paa Gud. Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvo som hører mit Ord, og tror den, som mig udsendte, har et evigt Liv, og kommer ikke til Dommen, men er gaaet over fra Døden til Livet. (Joh. 5, 24.)

Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus. (Joh. 17, 3.)

Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen kender, hvo Sønnen er, uden Faderen, og hvo Faderen er, uden Sønnen, og hvem Sønnen vil aabenbare det. (Luk. 10, 22.)

Thi derfor baade arbejde og forhaanes vi, fordi vi have sat vort Haab til den levende Gud, som er alle Menneskers Frelser, mest deres, som tro. (1 Tim. 4, 10.)

(Kristus) som forud var bestemt, før Verdens Grundvold blev lagt, men blev aabenbaret i disse sidste Tider for eder, som formedelst ham tro paa Gud, der oprejste ham fra de døde og gav ham Herlighed, saa eders Tro og Haab maa være til Gud. (1 Pet. 1, 20. 21.)

Tro paa Kristus. Jesus sagde: Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve.

Og hver den, som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindeligen. (Joh. 11. 25. 26.)

Hvo som tror paa Sønnen, har et evigt Liv; men hvo som ikke tror Sønnen, skal ikke se Livet, men Guds Vrede bliver over ham. (Joh. 3, 36.)

Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvo som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal og han gøre, og han skal gøre større end disse; thi jeg gaar til min Fader. (Joh. 14, 12.)

Desuden har Jesus og gjort mange andre Tegn for sine Disciples Aasyn, som ikke ere skrevne i denne Bog.

Men dette er skrevet, at I skulle tro, at Jesus er den Kristus, den Guds Søn, og at I, som tro, skulle have Livet i hans Navn. (Joh. 20, 30. 31.)

Og der er ikke Frelse i nogen anden; thi der er og ikke noget andet Navn under Himmelen givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle vorde frelste. (Ap. G. 4, 12.)

Og dette er hans Bud, at vi skulle tro paa hans Søns Jesu Kristi Navn, og elske hverandre efter det Bud, han gav os.

Og hvo, som holder hans Bud, han bliver i Gud, og Gud i ham; og derpaa kende vi, at han bliver i os, af den Aand, som han har givet os. (1 Joh. 3, 23. 24.)

Hvo som tror paa Guds Søn, har dette Vidnesbyrd i sig selv; hvo som ikke tror Gud, har gjort ham til en Løgner, fordi han har ikke troet paa det Vidnesbyrd, som Gud har vidnet om sin Søn.

Og dette er Vidnesbyrdet, at Gud har givet os det evige Liv; og dette Liv er i hans Søn.

Hvo som har Sønnen, har Livet; hvo som ikke har Guds Søn, har ikke Livet.

Dette har jeg skrevet til eder, I, som tro paa Guds Søns Navn, paa det I skulle vide, at I have det evige Liv, og paa det I skulle tro paa Guds Søns Navn. (1 Joh. 5, 10—13.)

Tro paa den Helligaand. Men I skulle annamme den Helligaands Kraft, som skal komme over eder; og I skulle være mine Vidner baade i Jerusalem, og i det ganske Judæa og Samaria, og indtil Jordens Ende. (Ap. G. 1, 8.)

Og vi ere hans Vidner til disse Ting, som og den Helligaand, hvilken Gud har givet dem, som ham lyde. (Ap. G. 5, 32.)

Johannes prædikede, angaaende Jesus af Nazareth, hvorledes Gud salvede ham med den Helligaand og Kraft; hvilken drog omkring og gjorde vel og helbredede alle, som vare overvældede af Djævelen; thi Gud var med ham. (Ap. G. 10, 38.)

Men idet jeg begyndte at tale, faldt den Helligaand paa dem, ligesom og paa os i Begyndelsen.

Da kom jeg Herrens Ord ihu, der han sagde: Johannes døbte vel med Vand, men I skulle døbes med den Helligaand.

Dersom Gud da har givet dem lige Gaver med os, der de troede paa den Herre Jesus Kristus, hvo var da jeg, at jeg skulde kunne hindre Gud. (11, 15.—17.)

Men Talsmanden, den Helligaand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting, og minde eder om alle Ting, som jeg har sagt eder. (Joh. 14, 26.)

Thi de ere tre, som vidne i Himmelen: Faderen, Ordet og den Helligaand; og disse tre ere eet. (1 Joh. 5, 7.)

Tro paa fortsat Aabenbaring. Thi den Herre, Herre gør ikke noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne.

Løven har brølet, hvo skal ikke frygte? den Herre, Herre har talet. hvo skal ikke profetere? (Amos 3, 7. 8.)

Naar der ikke er profetiske Syner, bliver et Folk tøjlesløst; men den, som bevarer Loven, han er lyksalig. (Ord. 29, 18.)

Udslukker ikke Aanden.

Foragter ikke Profetier. (1 Thes. 5, 19. 20).

Og Jesus svarede og sagde til ham: salig er du, Simon Jonas' Søn, thi Kød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene.

Men jeg siger dig ogsaa, at du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den. (Matth. 16, 17. 18.)

Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen kender, hvo Sønnen er, uden Faderen, og hvo Faderen er, uden Sønnen, og hvem Sønnen vil aabenbare det. (Luk. 10, 22.)

Kærligheden affalder aldrig; men enten det er profetiske Gaver, de skulle afskaffes, eller Tunge-maal, de skulle ophøre, eller Kundskab, den skal afskaffes; thi vi forstaa i stykkevis, og profetere i stykkevis; men naar det fuldkomne kommer, da skal det, som er i stykkevis, afskaffes. (1 Kor. 13, 8. 10.)

At vor Herres Jesu Kristi Gud, Herlighedens Fader, vilde give eder Vidsoms og Aabenbarelses Aand udi hans Kundskab. (Eph. 1, 17.)

Glemmer ikke Gæstfrihed; thi ved den have nogle, uden at vide det, herbergeret Engle. (Hebr. 13, 2.)

Tro og Gerninger.

Tro gavner intet uden Gerninger.

Frelserens Vidnesbyrd. Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gør min Faders Villie, som er i Himlene. (Matth. 7, 21.)

Men hvi kalde I mig Herre, Herre! og gøre ikke, hvad jeg siger? (Luk. 6, 46.)

Jesus svarede dem og sagde: min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte.

Dersom nogen vil gøre hans Villie, han skal kende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv. (Joh. 7, 16. 17.)

I ere mine Venner, dersom I gøre, hvad jeg befaler eder. (Joh. 15, 14.)

Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger. (Joh. 14, 15.)

Hvo som har mine Befalinger, og holder dem, han er den, som mig elsker; men hvo mig elsker, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og aabenbare mig for ham.

Hvo mig ikke elsker, holder ikke mine Ord. (Joh. 21, 24.)

Apostlenes Vidnesbyrd. Dette er en troværdig Tale, og dette vil jeg, at du skal bekræfte, paa det de, som have troet paa Gud, skulle beflitte sig paa at overgaa andre i gode Gerninger. Dette er Menneskene godt og nyttigt. (Tit. 38.)

1 John 1: 8, 9. Angaande Synd.

Thi han skal betale hver efter hans Gerninger: dem, som ved Bestandighed i god Gerning søge Ære, Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv; men dem, som ere genstridige, og ikke lyde Sandhed, men adlyde Uretfærdighed, skal vorde Ugunst og Vrede. (Rom 2, 6—8.)

Men vorder Ordets Gørere og ikke alene dets Hørere, med hvilket I bedrage eder selv.

Thi dersom nogen er Ordets Hører og ikke dets Gører, han er lig en Mand, der betragter sit legemlige Ansigt i et Spejl; thi han betragtede sig selv og gik bort, og glemte straks, hvordan han var.

Men den, som skuer ind i Frihedens fuldkomne Lov, og bliver ved dermed, denne er ikke bleven en glemsom Tilhører, men Gerningens Gører, denne skal vorde salig i sin Gerning. (Jak. 1, 22—25.)

Hvad gavner det, mine Brødre! om nogen siger, han har Troen, men har ikke Gerninger? mon den Tro kan frelse ham?

Dersom en Broder eller Søster ere nøgne, og fattes den daglige Næring, men nogen af eder siger til dem: gaar bort i Fred, varmer eder og mætter eder; men giver dem ikke det, som hører til Legemets Nødtørft, hvad Gavn er det?

Ligesaa og Troen, dersom den ikke har Gerninger, er den død i sig selv.

Der maatte da nogen sige: du har Troen, og jeg har Gerninger; vis mig din Tro af dine Gerninger, og jeg vil vise dig min Tro af mine Gerninger.

Du tror, at Gud er een; du gør vel; Djævlene tro det ogsaa, og skælve.

Men vil du vide, o du forføngelige Menneske! at Troen uden Gerninger er død?

Er ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort ved Gerninger, der han ofrede sin Søn Isaak paa Alteret?

Seer du, at Troen virkede med hans Gerninger, og at ved Gerninger blev Troen fuldkommet, og Skriften blev opfyldt, som siger: Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed, og han blev kaldet Guds Ven.

See I nu, at et Menneske retfærdiggøres ved Gerninger, og ikke ved Troen alene?

Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gerninger. (Jak. 2, 14—26.)

Og derpaa vide vi, at vi kende ham, naar vi holde hans Bud.

Hvo som siger: jeg kender ham, og holder ikke hans Bud, han er en Løgner, og i ham er ikke Sandhed; men hvo som holder hans Ord, i ham er sandeligen Guds Kærlighed fuldkommet. Derpaa kende vi, at vi ere i ham.

Hvo som siger, at han bliver i ham, han er og skyldig til at vandre saaledes, som han vandrede. (1 Joh. 2, 3—6.)

Og jeg saa de døde, smaa og store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog; og de døde bleve dømt efter det, som er skrevet i Bøgerne efter deres Gerninger. (Aab. 20, 12.)

Salige ere de, som gøre hans Befalinger, paa det de maa faa Adgang til Livsens Træ og indgaa igennem Portene i Staden. (Aab. 22, 14.)

Omvendelse, Evangeliets andet Princip.

Omvendelse er nødvendig. Da begyndte han at skamme de Steder ud, i hvilke hans fleste

kraftige Gerninger vare gjorte, fordi de ikke havde omvendt sig.

Ve dig, Chorazin! ve dig, Bethsaida, thi havde de kraftige Gerninger været gjorte i Tyrus og Sidon, som ere gjorte i eder, da havde de længe siden omvendt sig i Sæk og Aske.

Men jeg siger eder! det skal gaa Tyrus og Sidon lideligere paa Dommens Dag end eder. (Matth. 11, 20—22.)

. . . . Jesus sagde til dem: sandelig siger jeg eder, at Toldere og Skøger gaa for eder i Guds Rige.

Thi Johannes kom til eder paa Retfærdigheds Vej, og I troede ham ikke, men Toldere og Skøger troede ham; men endog I det saa, angrede det eder alligevel ikke derefter, saa I troede ham. (Matth. 21, 31. 32.)

Og de gik ud og prædikede, at man skulde omvende sig. (Mark. 6, 12.)

Men Peter sagde til dem: omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave. (Ap. G. 2, 38.)

Derfor fatter et andet Sind og vender om, at eders Synder maa være udslettede. (Ap. G. 3, 19.)

Dog med Vankundighedens Tider har Gud baaret over, men byder nu alle Mennesker alle Vegne at omvende sig. (Ap. G. 17, 30.)

Derfor, Kong Agrippa! blev jeg ikke ulydig mod det himmelske Syn; men jeg forkyndte for dem i Damascus først, og i Jerusalem og i alt Judæas Land og for Hedningerne, at omvende sig og komme tilbage til Gud og gøre Omvendelsens værdige Gerninger. (Ap. G. 26, 19. 20.)

Kødets Gerninger ere aabenbare, saasom: Hor, Skørlevnet, Urenhed, Uterlighed, Afgudsdyrkelse,

Trolldom, Fjendskaber, Kiv, Nid, Vrede, Trætte, Tvedragt, Partier, Avind, Mord, Drukkenskab, Fraadseri og deslige; om hvilke jeg forud siger eder, ligesom jeg og før har sagt, at de, som gøre saadant, skulle ikke arve Guds Rige. (Gal. 5, 19—21.)

Thi Guds saliggørende Naade er aabenbaret for alle Mennesker, som oplærer os, at vi skulle forsage Ugudelighed og de verdslige Begæringer, og leve tugteligen og retfærdeligen og gudeligen i denne Verden. (Tit. 2, 11. 12.)

Frugter som burde følge sand Omvendelse. Men der han saa mange Farisæer og Sadducæer komme til hans Daab, sagde han til dem: I Øgleunger! hvo viste eder at fly fra den kommende Vrede?

Bærer da Omvendelsens værdige Frugter, og mener ikke at ville sige ved eder selv: vi have Abraham til Fader; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene. (Matth. 3, 7—9.)

Derfor aflægger Løgn og taler Sandhed, hver med sin Næste, efterdi vi ere hverandres Lemmer.

Bliver I vrede, da synder ikke; Solen gaar ikke ned over eders Fortørnelse; giver ikke heller Djævelen Rum!

Den, som stjal, stjæle ikke fremdeles, men arbejde heller og gøre noget godt med Hænderne, paa det han kan have at meddele dem, som have behov.

Ingen raadden Snak udgaa af eders Mund, men saadan Tale, som er god til fornøden Opbyggelse, at den kan skaffe dem Naade, som høre derpaa; og bedrøver ikke Guds Helligaand, med hvilken I ere beseglede til Forløsningens Dag.

Al Bitterhed og Hidsighed og Vrede og Skrigen og Bespottelse blive langt fra eder med al Ondskab.

Men værere velvillige mod hverandre, barmhjertige, tilgivende hverandre, ligesom og Gud har tilgivet eder i Kristus. (Eph. 4, 25—32.)

Nu glæder jeg mig, ikke derover, at I bleve bedrøvede, men derover, at I bleve bedrøvede til Omvendelse; thi I bleve bedrøvede efter Gud, saa at I ikke paa nogen Maade have lidt Skade af os.

Thi Bedrøvelsen efter Gud virker Omvendelse til Salighed, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død. (2 Kor. 7, 9. 10.)

Den ugudelige forlade sin Vej, og den uretfærdige sine Tanker, og omvende sig til Herren, saa skal han forbarme sig over ham, og til vor Gud: thi han skal mangfoldigen tilgive. (Es. 55, 7.)

Og naar jeg siger til den ugudelige: du skal visselig dø, og han omvender sig fra sin Synd og gør Ret og Retfærdighed, saa at den ugudelige giver Pant tilbage, betaler det, han har røvet, vandrer efter Livets Bud, og ikke gør Uret, da skal han visselig leve, han skal ikke dø.

Ingen af hans Synder, som han har begaaet, skal kommes ham i Hu; han har gjort Ret og Retfærdighed, han skal visselig leve. (Es. 33, 14—16.)

Daab, Evangeliets tredie Princip.

Daabens Nødvendighed. Da kom Jesus fra Galilæa til Jordanen til Johannes, for at døbes af ham.

Men Johannes forment ham det og sagde: jeg har behov at døbes af dig, og du kommer til mig!

Men Jesus svarede og sagde til ham: tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme alt, hvad Ret er. Da tilstodte han ham. (Matth. 3, 13—15.)

Jesus svarede: sandelig, sandelig siger jeg dig: uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige. (Joh. 3, 5.)

Men der var en Mand i Cæsarea ved Navn Cornelius, en Høvedsmand af den Rode, som kaldtes den italiske.

Han var from, og frygtede Gud med sit ganske Hus, og gav Folket mange Almisser, og bad altid til Gud.

Han saa klarligen i et Syn, ved den niende Time paa Dagen, en Guds Engel, som kom ind til ham og sagde til ham: Cornelius!

Men han saa stift paa ham og blev forfærdet og sagde: hvad er det, Herre? Han sagde til ham: dine Bønner og dine Almisser ere stegne op for Gud og ihukommede.

Og send nu nogle til Joppe og lad hente Simon, som kaldes med Tilnavn Peter.

Han er til Herberge hos en vis Simon, en Garver, hvis Hus er ved Havet; han skal sige dig, hvad dig bør at gøre. (Ap. G. 10, 1—6.)

Og han befoel, at de skulde døbes i Herrens Navn. Da bade de ham at blive der nogle Dage. (Ap. G. 10, 48.)

.... Daaben, hvilken ikke er Renselse fra Kødets Urenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud ved Jesu Kristi Opstandelse. (1 Pet. 3, 21.)

Daabens Hensigt. Johannes døbte i Ørken og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forlådelse. (Mark. 1, 4.)

*Jesus velsigner lille Børn
Markus 10, 13-16*

Og han kom i den hele Egn omkring Jordan og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse. (Luk. 3, 3.)

Men Peter sagde til dem: omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave.

De, som nu gerne annammede hans Ord, bleve døbt; og der vandtes samme Dag henved tre Tusinde Sjæle. (Ap. G. 2, 38. 41.)

Og nu, hvad tøver du? Staa op, lad dig døbe og dine Synder aftvætte, og paakald Herrens Navn. (Ap. G. 22, 16.)

Hvem skulle døbes. Gaar derfor hen, og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands; og lærer dem at holde alt det, jeg har befaleet eder. Og se, jeg er med eder alle Dage, indtil Verdens Ende. (Matth. 28, 19. 20.)

Hvo som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo som ikke tror, skal blive fordømt. (Mark. 16, 16.)

Men der de troede Filippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige og Jesu Kristi Navn, lode de sig døbe, baade Mænd og Kvinder.

Men som de droge frem ad Vejen, kom de til noget Vand, og Gildingen sagde: se, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt?

Men Filippus sagde: dersom du tror af ganske Hjerte, kan det ske. Men han svarede og sagde: jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn.

Og han bød Vognen holde, og de nedstege begge i Vandet, baade Filippus og Gildingen; og han døbte ham. (Ap. G. 8, 12. 36—38.)

Denne give alle Profeterne Vidnesbyrd, at hver den, som tror paa ham, skal faa Syndernes Forladelse ved hans Navn.

Og han befoel, at de skulde døbes i Herrens Navn. Da bade de ham at blive der nogle Dage. (Ap. G. 10, 43. 48.)

Men Crispus, Synagog-Forstanderen, troede paa Herren med sit ganske Hus, og mange Corinthier, som hørte til, troede og bleve døbt. (Ap. G. 18, 8.)

Anmærkninger. — Barnedaab, eller Barnebestænkelse, er et Menneskebud, for hvilket der ikke findes det ringeste Bevis i den hellige Skrift, og selvfølgelig blev denne Handling ikke indstiftet af Kristus, som ogsaa følgende Vidnesbyrd af fremragende Mænd vil stadfæste:

Tertullian, en af de gamle Kirkefædre, skriver saaledes: „Lad dem derfor komme naar de ere voksne — naar de kan forstaa — naar de ere blevne underviste. Lad dem blive Kristne, naar de kender Kristus“.

Martin Luther siger: „Det kan ikke bevises med den hellige Skrift, at Barnedaaben blev indstiftet af Kristus, heller ikke at den blev indført af de første Kristne efter Apostlernes Tid“.

Calvin siger: „Men idet Kristus opfordrer Disciplene (Mark. 16, 16) at lære Menneskene førend de døbe dem, og tydelig udtrykker det Ønske, at ingen anden end de troende skulde til-lades at modtage Daab, saa forekommer det os som, at Daaben ikke bør administreres, uden at den er en Følge af Tro . . . I Apostlernes Dage . . . blev ingen døbt uden Tro og Omvendelse“.

Daabens Maade. Og der Jesus var døbt, steg han straks op af Vandet, og see, Himlene aabnedes ham, og han saa Guds Aand fare ned som en Due, og komme over ham. (Matth. 3, 16.)

Og det ganske Land Judæa gik ud til ham og de af Jerusalem, og de døbtes af ham i Jordans Flod, alle, som bekendte deres Synder. (Mark. 1, 5.)

Og det skete i de samme Dage, at Jesus kom fra Nazareth i Galilæa. og døbtes af Johannes i Jordan.

Og straks, der han steg op af Vandet, saa han Himlene adskilte, og Aanden ligesom en Due komme ned over ham. (Mark. 1, 9. 10.)

Men ogsaa Johannes døbte i Ænon, nær ved Salem, fordi der var meget Vand; og de kom derhen og bleve døbt. (Joh. 3, 23.)

Og han bød Vognen holde, og de nedstege begge i Vandet, baade Philippus og Gildingen, og han døbte ham.

Men der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Philippus, og Gildingen saa ham ikke mere, thi drog han sin Vej med Glæde. (Ap. G. 8, 38. 39.)

Vide I ikke, at vi, saa mange som ere døbt til Kristus Jesus, ere døbt til hans Død?

Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er oprejst fra de døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet.

Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse. (Rom 6, 3—6.)

Begravne med ham i Daaben; i ham ere og I medoprejste formedelst Troen paa Guds Kraft, som oprejste ham fra de døde. (Col. 2, 12.)

Og de talede Herrens Ord til ham og til alle dem, som vare i hans Hus.

Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og aftoede deres Saar, og han selv blev straks døbt, og alle hans.

Og han førte dem op i sit Hus og satte et Bord for dem, og var glad med alt sit Hus i Tro paa Gud. (Ap. G. 16, 32—34.)

Anmærkninger. — Ordet døbe skriver sig fra det græske *baptizo* eller *bapto* og betyder at neddyppe eller nedsænke,

hvilket ogsaa stadfæstes af mange fremragende Mænds Vidnesbyrd, men Pladsen tillader ikke her at citere mere end følgende:

Mosheim skriver i sin Kirkehistorie (den engelske Udgave 1ste Del, Side 129) saaledes: „Daaben udførtes i det (det første) Aarhundrede, uden offentlige Sammenkomster, paa Steder, som vare bestemte dertil, ved at nedsænke det hele Legeme i Døbefonten“. Og videre (Side 211) skriver han: „De Personer (i det andet Aarhundrede), som skulde døbes . . . bleve nedsænkede i Vandet og indlemmede i Kristi Rige i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, i Overensstemmelse med vor elskelige Herres Befaling“.

Martin Luther siger: „Udtrykket Daab er et græsk Ord. Det kan betegnes med Neddyppe, saasom naar vi dyppe noget i Vandet, saa at det aldeles bliver indhyllet deri. Jeg skulde ønske, at saadanne som døbes kunde fuldstændigt nedsænkes i Vandet i Følge Ordets rette Mening og Handlingens Betydning; ikke fordi jeg tror, at det er nødvendigt, men det vilde være behageligt at have et fuldkomment Tegn paa en saadan betydningsfuld Handling, saaledes som den ogsaa uden Tvivl blev indført af Kristus“.

Calvin siger: „Ordet døbe betyder at neddyppe, og de første Kristne udførte Daaben paa den Maade“.

John Wesley skriver: „Begravne med ham — hentyder til den oprindelige Maade at døbe med Neddyppe i Vandet“.

Biskop Jeremy Taylor siger: „De første kristne Menigheder benyttede ikke Bestænkelse, men Neddyppe, i Overensstemmelse med Ordets Mening i den Befaling, som Kristus gav til sine Disciple, saavel som ved hans eget Eksempel“.

Den Helligaands Gave, Evangeliets fjerde Princip.

Forjættelser om den Helligaand. Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand, at han skal blive hos eder evindeligen. (Joh. 14. 16.)

Men jeg siger eder Sandhed: det er eder gavnligt, at jeg gaar bort, thi gaar jeg ikke bort, skal Talsmanden ikke komme til eder; men gaar jeg bort, saa vil jeg sende ham til eder. (Joh. 16, 7.)

Men Peter sagde til dem: omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave.

Thi eder og eders Børn hører Forjættelsen til og alle dem, som ere langt borte, hvilke som helst Herren vor Gud vil kalde dertil. (Ap. G. 2, 38—39.)

Hvorledes den Helligaand erholdes.

Men der Apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Peter og Johannes til dem, hvilke, der de vare komne ned, bade for dem, at de maatte faa den Helligaand, (thi den var endnu ikke kommen paa nogen af dem, men de vare alene døbte i den Herres Jesu Navn).

Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand. (Ap. G. 8, 14—17.)

Men det skete, der Apollos var i Corinth, at Paulus drog igennem de øverste Egne af Landet og kom til Ephesus.

Og han fandt nogle Disciple og sagde til dem: fik I den Helligaand, der I bleve troende? Men de sagde til ham: vi have ikke engang hørt, at der er en Helligaand.

Og han sagde til dem: med hvilken Daab bleve I da døbte? Men de sagde: med Johannes' Daab.

Men Paulus sagde: Johannes døbte vel med Omvendelsens Daab og sagde til Folket, at de skulde tro paa den, som kom efter ham, det er, paa Kristus Jesus.

Men der de hørte det, lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn.

Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Helligaand over dem, og de taledes med fremmede Tungemaal og profeterede. (Ap. G. 19, 1—6.)

Forsøm ikke den Naadegave, som er i dig, som dig er given ved Profeti under Haandspaalæggelse af de Ældste. (1 Tim. 4, 14.)

Derfor paaminder jeg dig, at du opflammer den Guds Naadegave, som er i dig formedelst mine Hænders Paalæggelse. (2 Tim. 1, 6.)

Derfor lader os forbigaa Begyndelseslæren om Kristus, og skride frem til det fuldkomnere, at vi ikke atter lægge Grundvolden, angaaende Omvendelse fra døde Gerninger, og Tro paa Gud, og Læren om Daab og Haandspaalæggelse, og de dødes Opstandelse, og den evige Dom. (Heb. 6, 1. 2.)

Aandens Virkning. Men Talsmanden, den Hellig Aand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting, og minde eder paa alle Ting, som jeg har sagt eder. (Joh. 14, 26.)

Men naar Talsmanden kommer, hvilken jeg skal sende eder fra Faderen (den Sandheds Aand, som udgaar fra Faderen), han skal vidne om mig. (Joh. 15, 26.)

Men naar han, den Sandheds Aand, kommer, skal han vejlede eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde eder.

Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder. (Joh. 16, 13. 14.)

Men naar de føre eder frem for Synagoger og Øvrigheder og de vældige, da bekymrer eder ikke, hvorledes eller hvad I skulle tale til eders Forsvar, eller hvad I skulle sige; thi den Hellig-Aand skal lære eder i den samme Stund, hvad I bør sige. (Luk. 12, 11. 12.)

Men I skulle annamme den Helligaands Kraft, som skal komme over eder; og I skulle være mine Vidner baade i Jerusalem, og i det ganske Judæa og Samaria, og indtil Jordens Ende. (Ap. G. 1, 8.)

Men, som skrevet er: hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som ham elske.

Men os aabenbarede Gud det formedelst sin Aand; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder.

Og vi have ikke annammet Verdens Aand, men den Aand, som er af Gud, paa det vi kunne kende, hvad der er os skænket af Gud; hvilket vi og tale, ikke med Ord, som menneskelig Visdom lærer, men med Ord, som den Helligaand lærer, idet vi tolke aandelige Ting med aandelige Ord. (1 Kor. 2, 9. 13.)

Og I have Salvelse af den Hellige og vide alt. Og den Salvelse, som I annammede af ham, bliver i eder, og I have ikke behov, at nogen skal lære eder; men ligesom denne Salvelse lærer eder alt, og er Sandhed og ingenlunde Løgn, da bliver i ham, som den har lært eder. (1 Joh. 2, 20. 27.)

Denne Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn. (Rom. 8, 16.)

Anmærkninger. — Man finder i Historien tydelige Beviser for, at den Helligaand blev i den oprindelige kristne Kirke meddelt de døbte ved Bøn og Haandspaalæggelse, samt at denne Handling blev vedligeholdt en lang Tid efter Apostlenes Bortgang.

Tertullian, som levede i det andet Aarhundrede, siger: „Efter Daaben følger Haandspaalæggelse og Bøn til Gud om den Helligaand“.

Cyprian, en Historiker fra det tredje Aarhundrede, siger: „Vor Skik er, at de som ere døbte komme frem for ved Bøn og Haandspaalæggelse at modtage den Helligaand“. Og atter siger

han: „De som fremstille sig for Kirkens Ledere erholde, ved vor Bøn og Haandspaalæggelse, den Helligaand“.

Mosheim, den navnkundige tyske Historiker, siger, naar han skriver om det tredje Aarhundrede: „Denne Handling (Daaben) udføres kun i Nærværelse af saadanne, som allerede ere indviiede i de Kristnes Hemmeligheder, og Syndernes Forladelse antages at være dens umiddelbare Frugt, medens Biskoppen ved Bøn og Haandspaalæggelse antages at kunne meddele den Helligaands Gave, som er nødvendig for Forfremmelsen af et retfærdigt og dydigt Liv“.

Augustinius, der levede i det fjerde Aarhundrede, siger: „Vi udføre endnu den samme Handling, som Apostlene gjorde, naar de lagde deres Hænder paa Samaritanerne og nedbad den Helligaand over dem“.

Guddommens Fuldmagt er nødvendig for at kunne handle i Herrens Navn.

Nødvendigheden deraf. Hvorledes skulle de vel paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden der er nogen, som prædiker? men hvorledes skal nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte? Som skrevet er: hvor dejlige ere deres Fødder, som forkynde Fred, som forkynde godt Budskab. (Rom. 10, 14. 15.)

Hvorledes Fuldmagt erholdes. Da blev Herrens Vrede optændt imod Mose, og han sagde: kender jeg ikke Aaron, din Broder, den Levit, at han kan tale vel? og se, han skal endog gaa ud imod dig. og naar han ser dig, da skal han glæde sig i sit Hjerte; og du skal tale til ham og lægge Ordene i hans Mund; og jeg skal være med din Mund og med hans Mund og lære eder, hvad I skulle gøre. (2 Mos. 4, 14. 1.)

Og du skal lade din Broder Aaron komme frem til dig, og hans Sønner med ham, midt ud af

Israels Børn, til at gøre Præstetjeneste for mig, Aaron og Aarons Sønner, Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar. (2 Mos. 28, 1.)

Og ingen tager sig sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var. (Hebr. 5, 4.)

Og han beskikkede tolv, at de skulde være hos ham, og at han kunde ndsende dem at prædike, og at have Magt til at helbrede Sygdomme og til at uddrive Djævl. (Mark. 3, 14. 15.)

Da sagde Jesus atter til dem: Fred være med eder! Ligesom Faderen har udsendt mig, saa sender og jeg eder.

Og der han dette sagde, aandede han paa dem og siger til dem: annammer den Helligaand! (Joh. 20, 21. 22.)

Og Herren sagde til Mose: tag dig Josva, Nuns Søn, en Mand, i hvem Aanden er, og læg din Haand paa ham, og stil ham for Eleasars, Præstens, Ansigt og for den hele Menigheds Ansigt, og giv ham Befaling for deres Øjne; og læg af din Herlighed paa ham, for at hele Israels Børns Menighed maa høre ham.

Og Mose gjorde, som Herren havde befaleet ham; og han tog Josva og stillede ham for Eleasars, Præstens, Ansigt og for den hele Menigheds Ansigt, og han lagde sine Hænder paa ham og gav ham Befaling, eftersom Herren havde talet ved Mose. (4 Mos. 27, 18—23.)

Og Josva, Nuns Søn, blev fyldt med Vidsoms Aand, thi Mose havde lagt sine Hænder paa ham; og Israels Børn hørte ham og gjorde, som Herren havde befaleet Mose. (5 Mos. 34, 9.)

Og denne Tale behagede den ganske Mængde; og de udvalgte Stephanus, en Mand fuld af Tro

*D^rc. 84; — 28. find Johns Ordination
and bapt.*

og den Helligaand, og Philippus og Prochorus og Nicanor og Timon og Parmenas og Nicolaus, en Proselyt fra Antiochia, hvilke de fremstillede for Apostlene; og disse gjorde Bøn, og lagde deres Hænder paa dem. (Ap. G. 6, 5. 6.)

Men i Antiochia, i den derværende Menighed vare der nogle Profeter og Lærere, nemlig Barnabas og Simon, med Tilnavn Niger, og Lucius den Cyrenæer, og Manaen, som var opfødt med Herodus, den Fjerdingsfyrste, og Saulus.

Men der de holdt Gudstjeneste og fastede, sagde den Helligaand: udtager mig Barnabas og Saulus til den Gerning, hvortil jeg har kaldet dem. Da fastede de og bade, og lagde Hænderne paa dem og lode dem gaa. (Ap. G. 13, 1—3.)

Præstedømmet og de aandelige Gaver.

Kendetegnet paa Kristi Kirke.

Anmærkning. — Kristi Kirke var en Organisation, som Frelseren oprettede, medens han var paa Jorden, og den bestod af forskellige Embedsmænd, hvilke vare i Besiddelse af særegne Gaver og Kræfter, som de erholdt fra den guddommelige Kilde. Disse Gaver og Kræfter udmærkede Kirken fremfor nogen som helst anden eksisterende Organisation. For at blive Medlem af Kristi Kirke fordreredes det: at antage Evangeliet og efterleve dets Forskrifter.

Præstedømmets Nødvendighed. Saa ere I da ikke mere Gæster og fremmede, men de Helles Medborgere og Guds Husfolk, opbygte paa Apostlenes og Profeternes Grundvold, saa Jesus Kristus selv er Hovedhjørnesteinen, paa hvilken den ganske Bygning sammenføjet vokser til et heligt Tempel i Herren. (Eph. 2, 19—21.)

Derfor siger Skriften: han opfoer til det Høje, bortførte Fanger, og gav Menneskene Gaver.

Og han beskikkede nogle til Apostle, nogle til Profeter, nogle til Evangelister, nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voksne Alder, at vi ikke mere skulle være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af enhver Lærdoms Vejr, ved Menneskenes Spil, ved Trædskhed og Forførelsens Kunstgreb; men at vi, Sandheden tro udi Kærlighed, skulle i alle Maader opvokse til ham, som er Hovedet, til Kristus, af hvem det ganske Legeme, sammenføjjet og sammenhæftet ved alle Forbindelsens Led, efter ethvert Lems tilmaalte Kraft, drager sin Næring til Fremvækst i Kærlighed. (Eph. 4, 8—16.)

Men I ere Kristi Legeme og Lemmer enhver især. Gud har sat i Menigheden først Apostler, for det andet Profeter, for det tredje Lærere, dernæst dem, som gøre kraftige Gerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal. (1 Kor. 12, 27. 28.)

Præstedømmets Magt. Hvem I forlade Syn-
(derne, dem ere de forladne, og hvem I beholde
 dem, ere de beholdne. (Joh. 20, 23.)

Sandelig siger jeg eder: hvad som helst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen, og hvad som helst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen. (Matth. 18, 18.)

Profeter og Apostler. Men Folket sagde: det er Jesus, Profeten fra Nazareth i Galilæa. (Matth. 21, 11.)

Og der det blev Dag, kaldte han sine Disciple frem og udvalgte tolv af dem, hvilke han og kaldte Apostler. (Luk. 6, 13.)

Derfor har og Guds Visdom sagt: jeg vil sende Profeter og Apostler til dem, og nogle af dem skulle de slaa ihjel, og forfølge andre. (Luk 11, 49.)

Paulus, Apostel (ikke af Mennesker og ikke ved noget Menneske, men ved Jesus Kristus og Gud Fader, som ham oprejste fra de døde). (Gal. 1, 1.)

At han ved Aabenbarelse har kundgjort mig hin Hemmelighed, hvorom jeg foran har korteligen skrevet, af hvilket I kunne, naar I det læse, skønne min Indsigt i Kristi Hemmelighed; hvilken i de forrige Tider ikke var kundgjort for Menneskens Børn, som den nu er aabenbaret hans hellige Apostler og Profeter i Aanden. (Eph. 3, 3—5.)

Men der vi bleve der flere Dage, kom en Profet ned fra Judæa, ved Navn Agabus. (Ap. G. 21, 10.)

Ypperstepræster. Thi hver Ypperstepræst, som tages af Mennesker, beskikkes for Mennesker til Tjenesten for Gud, at han skal frembære baade Gaver og Slagt-Offere for Synder.

(Kristus er) udnævnt af Gud til Ypperstepræst / efter Melchisedeks Viis. (Hebr. 5, 1. 10.)

Halvfjerds. Og Herren sagde til Mose: forsamle mig halvfjerdsindstyve Mænd af Israels Ældste, om hvilke du veed, at de ere Folkets Ældste og dets Fogeder; og du skal tage dem hen til Forsamlingens Paulun, og der skulle de fremstille sig med dig.

Da kom Herren ned i Skyen og talede til ham, og han tog af den Aand, som var paa ham, og lagde paa de halvfjerdsindstyve Ældste, og det

skete, der Aanden hvilede paa dem, da profeterede de, og de gjorde det ikke siden. (4 Mos. 11, 16. 25.)

Men derefter beskikkede Herren og halvfjerdsindstyve andre, og sendte dem ud to og to for sig, til hver Stad og hvert Sted, hvorhen han selv vilde komme.

Men de halvfjerdsindstyve kom igen med Glæde og sagde: Herre! ogsaa Djævlene ere os underdanige i dit Navn. (Luk. 10, 1. 17.)

Ældster. Men der de havde beskikket dem Ældste i hver Menighed, og havde holdt Bøn og Faste, befale de dem Herren, paa hvem de havde troet. (Ap. G. 14, 23.)

De Ældste, som ere gode Forstandere, skal man holde dobbelt Ære værd, mest dem, som arbejde i Tale og Lærdom. (1 Tim. 5, 17.)

De Ældste iblandt eder formaner jeg som en Med-Ældste og Vidne til Kristi Lidelser, som den, der og har Del i Herligheden, der skal aabenbares: vogter Guds Hjord, som er iblandt eder, og vaager over den, ikke tvungne, men frivillig, ikke for slet Vindings Skyld, men med Redebonhed; ikke som de, der ville herske over Herrens Arv, men som Mønster for Hjorden. (1 Pet. 5, 1—3.)

Præster. I Herodes', Judæas Konges Dage var der en Præst af Abias Skifte ved Navn Zacharias; og hans Hustru var af Aarons Døttre, og hendes Navn var Elisabeth. (Luk. 1, 5.)

Og du har gjort os til Konger og Præster for vor Gud, og vi skulle regere over Jorden. (Aab. 5, 10.)

Lærere. Men i Antiochia, i den derværende Menighed, vare der nogle Profeter og Lærere, nemlig Barnabas og Simon, med Tilnavn Niger, og

Lucius den Cyrenæer, og Manaen, som var opfødt med Herodes den Fjerdingsfyrste, og Saulus. (Ap. G. 13, 1.)

Diakoner eller Hjælpere. Desligeste bør det Menighedens Tjenere at være ærbare, ikke tvetungede, ikke hengivne til megen Vin, ikke til slet Vinding, bevarende Troens Hemmelighed i en god Samvittighed.

Men disse skulle og først prøves, siden betjene Embedet, hvis de ere ustraffelige. (1 Tim. 3, 8—10.)

Paulus og Timotheus, Jesu Kristi Tjenere, til alle de Hellige i Kristus Jesus, som ere i Philippi, med Forstandere og Hjælpere. (Phil. 1, 1.)

Aandelige Gaver. Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: i mit Navn skulle de uddrive Djævla; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slinger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes. (Mark. 16, 17. 18.)

Men Aandens Aabenbarelse gives hver til det, som er nyttigt. Thi een gives Vidsoms Tale formedelst Aanden; en anden Kundskabs-Tale ved den samme Aand; en anden Tro ved den samme Aand; en anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en anden Kraft til Undergerninger; en anden profetisk Gave; en anden at bedømme Aander; en anden adskillige Tungemaal; en anden at udlægge Tungemaal.

Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til enhver i Besynderlighed, eftersom han vil.

Gud har sat i Menigheden først Apostler, for det andet Profeter, for det tredie Lærere, dernæst dem, som gøre kraftige Gerninger, derefter dem,

som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal.

Monne alle være Apostler? monne alle være Profeter? monne alle være Lærere? monne alle gøre kraftige Gerninger? monne alle have Gaver til at helbrede? monne alle tale med adskillige Tungemaal? monne alle udlægge?

Tragter efter de bedste Naadegaver! Og ydermere viser jeg eder den ypperligste Vej. (1 Kor. 12, 7—11. 28—31.)

Higer efter Kærligheden, tragter efter de aandelige Gaver, men mest, at I maatte profetere.

Jeg vilde, at I alle kunde tale med fremmede Tungemaal, men mere, at I kunde profetere; thi den, som profeterer, er større end den, som taler med fremmede Tungemaal, uden saa er, at han det udlægger, saa at Menigheden har Opbyggelse deraf.

Altsaa, efterdi I hige efter aandelige Gaver, da søger ogsaa at have overflødig til Menighedens Opbyggelse. (1 Kor. 14, 1. 5. 12.)

Men efterdi vi have adskillige Naadegaver efter den Naade, som er given os, enten vi have Profetiens Gave, da lader os bruge den i Forhold til vor Tro; eller vi have et Embede, da lader os tage vare paa Embedet; eller om nogen lærer, paa Lærdommen. (Rom. 12, 6. 7.)

At vor Herres Jesu Kristi Gud, Herlighedens Fader, vilde give eder Visdoms og Aabenbarelses Aand udi hans Kundskab (Eph. 1, 17.)

De syges Helbredelse. Og han kunde der slet ingen kraftig Gerning gøre, uden at han lagde Hænderne paa nogle faa syge, og helbredte dem. (Mark. 6, 5.)

Men der Solen gik ned, førte alle de, som havde syge af allehaande Svagheder, dem til ham; men han lagde Hænderne paa enhver af dem og helbredte dem. (Luk. 4, 40.)

Og se, der var en Kvinde, som havde haft en Sygdoms Aand i atten Aar, og hun var kroget og kunde aldeles ikke rette sig op.

Men der Jesus saa hende, kaldte han ad hende og sagde til hende: Kvinde, du er løst fra din Sygdom.

Og han lagde Hænderne paa hende, og straks rettede hun sig op og prisede Gud. (Luk. 13, 11—13.)

Og han tog den blinde ved Haanden, og ledte ham hen udenfor Byen, og spyttede i hans Øjne, og lagde Hænderne paa ham, og spurgte ham, om han saa noget.

Og han saa op og sagde: jeg ser Mennesker, som Træer, gaa omkring.

Derefter lagde han atter Hænderne paa hans Øjne og kom ham til at se, og han blev helbredet og saa alle klarlig. (Mark. 8, 23—25.)

Og se, to blinde sadde ved Vejen, og der de hørte, at Jesus gik forbi, raabte de og sagde: Herre, Davids Søn, forbarme dig over os.

Men Jesus ynkedes inderligen, og rørte ved deres Øjne. Og straks bleve deres Øjne seende, og de fulgte ham. (Matth. 20, 30. 34.)

Og han kaldte sine tolv Disciple til sig, og gav dem Magt over de urene Aander, at uddrive dem, og at helbrede al Sygdom og al Skrøbelighed. (Matth. 10, 1.)

Og de dreve mange Djævla ud, og salvede mange syge med Olie og helbredte dem. (Mark. 6, 13.)

Er nogen iblandt eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn. Og Troens Bøn skal frelse den syge, og Herren skal oprejse ham, og har han gjort Synder, skulle de forlades ham. (Jac. 5, 14. 15.)

Men Ananias gik hen og kom ind i Huset, og lagde Hænderne paa ham og sagde: Saul, Broder! Herren har sendt mig, Jesus, der aabenbares for dig paa Vejen, ad hvilken du kom, at du skal vorde seende igen, og fyldes med den Helligaand. (Ap. G. 9, 17.)

Men det traf sig, at Publius' Fader laa syg af Feber og Blodgang. Til ham gik Paulus ind, og bad og lagde Hænderne paa ham og helbredte ham. (Ap. G. 28, 8.)

Frafaldet er Afvigelsen fra Kristi Lære.

Forudsagt. Lader ingen bedrage eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme og det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvsens Søn, han, som modsætter og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsyndelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel, som en Gud, og udgiver sig for at være en Gud. (2 Thess. 2, 3. 4.)

Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler. (2 Tim. 4, 3. 4.)

De indre Aarsager. Og da skulle mange forarges og forraade hverandre og hade hverandre.

Og mange falske Profeter skulle opstaa og forføre mange. Og efterdi Uretfærdighed vil være bleven mangfoldig, skal Kærligheden blive kold i mange. (Matth. 24, 10—12.)

Thi jeg ved dette, at der skal indkomme svare Ulve iblandt eder efter min Bortgang, som ikke skulle spare Hjorden.

Og af eder selv skulle opstaa Mænd, som skulle tale forventede Ting, at drage Disciplene efter sig. (Ap. G. 20, 29. 30.)

Men Aanden siger klarlig, at i de sidste Tider skulle nogle affalde fra Troen og hænge ved forføriske Aander og Djævnles Lærdomme, ved deres Hykleri, som tale Løgn, brændemærkede i deres egen Samvittighed, som byde ikke at gifte sig, at afholde sig fra Mad, som Gud har skabt at annammes med Taksigelse af dem, som tro og have erkendt Sandheden. (1 Tim. 4, 1—3.)

Men der vare og falske Profeter iblandt Folket, ligesom der og iblandt eder skulle være falske Lærere, som skulle indføre fordærvelige Sekter og nægte den Herre, som dem købte, hvilke skulle føre over sig en hastig Fordærvelse.

Og mange skulle efterfølge deres Ryggesløshed, for hvis Skyld Sandhedens Vej skal bespottes.

Og i Gerrighed skulle de med kunstige Ord søge Vinding af eder; over dem er Dommen alt længe beredt, og deres Fordærvelse slumrer ikke. (2 Pet. 2, 1—3.)

Men I, Elskelige! kommer de Ord i Hu, som forud ere talede af vor Herres Jesu Kristi Apostler; thi de sagde eder, at i den sidste Tid skulde der være Bespottere, som vandre efter deres Ugudeligheds Lyster. (Jud. 17. 18.)

Jeg undrer paa, at I saa snart lade eder afvende fra den, som kaldte eder ved Kristi Naade, til et andet Evangelium; enddog der er intet andet, kun ere der nogle, som forvilde eder og ville forvende Kristi Evangelium. (Gal. 1, 6. 7.)

Thi Uretfærdighedens Hemmelighed yttres sig allerede krafteligen, alene indtil den, som nu holder ham tilbage, tages bort; og da skal den uretfærdige aabenbares, hvilken Herren skal fortære med sin Munds Aande og tllintetgøre ved sin Tilkommelses herlige Aabenbarelse.

Hins Tilkommelse sker efter Satans Kraft, med al Løgnens Magt og Tegn og underlige Gerninger.

Derfor skal Gud og sende dem kraftige Vildfarelser, at de skulle tro Løgneren, paa det alle skulle dømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed. (2 Thess. 2, 7—12.)

Thi nogle Mennesker have indsneget sig, om hvilke det alt længe siden forud er skrevet, at de ville falde under saadan Dom: ugudelige, som misbruge vor Guds Naade til Uteerlighed, og fornægte den eneste Hersker, Gud, og vor Herre Jesus Kristus. (Jud. 4.)

De ydre Aarsager. Jeg havde set, at samme Horn førte Krig imod de Hellige og fik Overhaand over dem, indtil den Gamle af Dage kom, og Retten blev tilkendt den Højstes Hellige, og Tiden kom, da de Hellige toge Riget i Besiddelse.

Han sagde saaledes: det fjerde Dyr betyder, at der skal være et fjerde Rige paa Jorden, som skal blive anderledes end alle Rigerne, og det skal opæde al Jorden og søndertræde den og knuse den.

Men de ti Horn betyde, at der af samme Rige skal opstaa ti Konger; og en anden skal opstaa

efter dem, og han skal være anderledes end de foregaaende, og nedtrykke tre Konger.

Og han skal tale Ord imod den Højeste, og undertrykke den Højestes Hellige, og tænke paa at forandre Tider og Lov, og de skulle gives i hans Haand indtil een Tid og Tider og en halv Tid. (Dan. 7, 21—25.)

Da skulle de overantvorde eder til Trængsel og slaa eder ihjel, og I skulle hades af alle Folkene for mit Navns Skyld. (Matth. 24, 9.)

De skulle udelukke eder af Synagogerne, ja den Tid skal komme, at hver den, som ihjelslaar eder, skal mene, han viser Gud en Dyrkelse.

Og dette skulle de gøre eder, fordi de hverken kende Faderen, ej heller mig. (Joh. 16, 2. 3.)

Det skulde blive almindeligt. Se, Herren udtømmer Landet og gør det øde, og han forvender dets Skikkelse og adspreder dets Indbyggere.

Og det skal gaa Præsten som Folket, Herren som Tjeneren, Fruen som Tjenestepigen; den, der sælger, som den, der køber! den, der laaner, som den, der udlaaner; den, som modtager paa Aager, som den, der sætter ud paa Aager.

Landet skal blive helt udtømt og helt udplyndret; thi Herren har talet dette Ord.

Thi Landet er besmittet for dets Indbyggers Skyld; thi de have overtraadt Love, forventd Skikke, gjort den evige Pagt til intet. (Es. 24, 1—5.)

Thi se, Mørke skjuler Jorden, og Dunkelhed Folkene; men over dig skal Herren oprinde, og over dig skal hans Herlighed ses. (Es. 60, 2.)

Se, de Dage komme, siger den Herre, Herre, da jeg vil sende Hunger i Landet, ikke Hunger efter Brød og ikke Tørst efter Vand, men efter at høre Herrens Ord.

Og de skulle vanke hid og did, fra Hav indtil Hav, og fra Norden og indtil Østen; de skulle løbe omkring for at søge efter Herrens Ord, og de skulle ikke finde det. (Amos. 8, 11—12.)

Og de tilbade Dragen, som havde givet Dyret Magt; og de tilbade Dyret og sagde: hvo er Dyret lig? hvo kan stride imod det?

Og en Mund blev det given til at tale store Ting og Bespottelse, og Magt blev det given til at virke i to og fyrretyve Maaneder.

Og det oplod sin Mund til Bespottelse imod Gud, at bespotte hans Navn og hans Paulun, og dem, som bo i Himmelen.

Og der blev givet det at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem; og Magt blev det givet over hver Stamme og hvert Tungemaal og hvert Folk.

Og de skulle tilbede det, alle, som bo paa Jorden, hvis Navne ikke fra Verdens Begyndelse ere skrevne i Lammets, det slagtedes, Livsens Bog. (Aab. 13. 4—8.)

Verdens nuværende Stilling forudsagt.

Thi Herren sagde: efterdi dette Folk holder sig nær til mig, og de ære mig med deres Mund, med deres Læber, men deres Hjerte er langt fra mig, og deres Frygt for mig er Menneskens Bud, som de have lært: se, derfor vil jeg blive ved at handle underligen med dette Folk, underligt, ja vidunderligt; thi deres vises Visdom skal forgaa, og deres forstandiges Forstand skal skjule sig. (Es. 29, 13. 14.)

Men viid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente.

Thi Menneskene skulle være egenkærlige, pengegerige, overmodige, hofærdige, Bepottere, Forældre ulydige, utaknemmelige, vanhellige, ukærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde,

uden Kærlighed til det gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, som have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft. Fly ogsaa disse.

Thi af dem ere de, som snige sig ind i Husene og besnære Kvindfolk, som ere betyngede med Synder og drives af mangehaande Lyster, som lære altid og kunne aldrig komme til Sandheds Erkendelse.

Men ligesom Jannes og Jambres imodstode Moses, ligesaa imodstaa og disse Sandheden: Mennesker, fordærvede i Sindet, forkastelige i Troen.

Men de skulle ikke faa Fremgang ydermere; thi deres Galenskab skal blive aabenbar for alle, ligesom og hines blev. (2 Tim. 3, 1. 9.)

Vider da først dette, at i de sidste Dage skulle der komme Bepotttere, som vandre efter deres egne Lyster, og sige: hvad bliver der af Forjættelsen om hans Tilkomst? Thi fra den Dag, Fædrene ere hensovede, forblive alle Ting saaledes, som fra Skabningens Begyndelse. (2 Pet. 3, 3—4.)

Anmærkninger. — Frafaldet fra den oprindelige Kirkes Lærdomme, samt Forandringen af dens Organisation udvides ikke alene i Kristendommens nuværende Tilstand, men der findes ogsaa mange historiske Vidnesbyrd om Tiden, da disse Forandringer fandt Sted.

Mosheim, i sin Kirkehistorie, der omhandler det andet Aarhundrede, siger: „De kristne Biskopper indstiftede nye kirkelige Cereemonier, for derved at vinde Jøders og Hedningers Yndest.“

„Som en Følge deraf havde de Kristnes Ritualer og Anordninger, selv paa den Tid, Lighed med de hedenske Mysterier.“

„Den kristelige Religions Enkelthed og ædle Karakter tabtes, eller i det mindste forringedes, da disse Filosofer forøgede deres Dogmaer med dens Lærdomme.“

Om det fjerde Aarhundrede siger han: „De kristne Biskopper antog i deres Gudstjenester, med meget faa Forandringer, de Ritualer og Anordninger, som Grækerne og Romerne, samt andre Nationer havde æret og agtet, og med hvilke de dyrkede deres antagne Guder.“

Om det femte Aarhundrede siges der: „At de overtroiske Idéer og menneskelige Opfindelser, hvorved Religionens Fremgang var blevet forhindret, tiltog i høj Grad. Store Menneskeskaier ansøgte ved Bøn de afdøde Helliges Hjælp, og ingen bebrejdede dem for denne urimelige Dyrkelse . . . Hele den kristne Kirke var i dette Aarhundrede henfalden til nævnte menneskelige Opfindelser.“

Om det sjette Aarhundrede siger han: „Efter at de oprindelige Principper vare overtraadte, saa forandredes Teologien, og den Mangfoldighed af fremmede Skikke og overtroiske Idéer, som blev tillagt den kristelige Religion, ere næsten ubeskrivelige.“

„I det syvende Aarhundrede var den sande Religion aldeles begravet under Overtroens Magt, og var ikke i Stand til at rejse sit Hoved. De første Kristne havde ikke tilbedt noget andet end Gud og hans Søn, men de, som i dette Aarhundrede kaldtes Kristne, tilbad Træ-Kors, Billeder af hellige Mænd og døde Ben af upaalidelig Oprindelse.“

Saaledes kunde Afvigelser fra den sande Tro og Bevis for et fuldstændigt Frafald selv spores i de senere Aarhundreder, og nogle af de mest intelligente og oprigtige Religionsstiftere have ikke blot opdaget, men ogsaa oprigtigt tilstaaet deres Overbevisning om Kristendommens faldne Tilstand.

John Wesley siger: Aarsagen hvorfor de aandelige Gaver ikke længer eksistere i den kristne Kirke er: „fordi Kærligheden er bleven kold i mange, og, de Kristne ere atter blevne Hedninger og have kun de døde Formularer tilbage.“

Evangeliets Gengivelse og Guds Riges Oprettelse.

Naar og hvorledes det skulle ske. Men i disse Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som i al Evighed ikke skal forgaa, og hvis Regering ikke skal overlades til noget andet Folk; det skal knuse og tilintetgøre alle hine Riger; men selv skal det bestaa evindeligen, efterdi du saa, at en Sten blev løsreven fra Bjærget, og det ikke ved Hænder, og at den knuste Jærnet, Kobberet, Leret, Sølv og Guld. Den store Gud har ladet Kongen vide, hvad der skal ske herefter, og

Drømmen staar fast, og Udtydningen derpaa er vis. (Dan. 2, 44. 45.)

Men Riget og Herredømmet og Rigernes Magt under al Himmelen skal gives til et Folk af den Højstes Hellige; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle tjene og lyde ham. (Dan. 7, 27.)

Se, jeg sender min Engel, at han skal berede Vejen for mit Ansigt, og i et Nu kommer til sit Tempel den Herre, som I søge, og Pagtens Engel, som I have Lyst til. se, han kommer, siger den Herre Zebaoth.

Og hvo udholder hans Tilkommelses-Dag? og hvo kan bestaa, naar han lader sig se? thi han er som Smelterens Ild og som Tvætternes Lud.

Og han skal sidde og smelte og rense Sølvet, han skal rense Levi Børn, og luttre dem som Guldet og som Sølvet; og de skulle være Herrens, og fremføre Offergaver i Retfærdighed.

Og Judas og Jerusalems Offergaver skulle behage Herren, som i gamle Dage og som i de for-gangne Aar. (Mal. 3, 1—4.)

Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium, at for-kynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høj Røst: frygter Gud, og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder. (Aab. 14, 6. 7.)

Og dette Riges Evangelium skal prædiket i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme. (Matth. 24, 14.)

Aabenbaringer og Tilkendegivelser af Guds Kraft i de sidste Dage.

Aarsagen hvorfor Aabenbaring ophørte.

Se, Herrens Haand er ikke forkortet, at han ikke kunde frelse, og hans Øre er ikke tunghørende, at han ikke kunde høre.

Men eders Misgerninger gøre Skilsmisse imellem eder og imellem eders Gud; og eders Synder gøre, at han skjuler Ansigtet for eder, saa at han ikke hører. (Es. 59, 1. 2.)

Nødvendighed af Aabenbaring. Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen kender, hvo Sønnen er, uden Faderen, og hvo Faderen er, uden Sønnen, og hvem Sønnen vil aabenbare det. (Luk. 10, 22.)

Thi den Herre, Herre gøre ikke noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne. (Amos. 3, 7.)

Forjættelser om fortsat Aabenbaring.

Og du, Daniel, luk til for Ordene og forsegl Bogen indtil Endens Tid; mange skulle søge ivrigt i den, og Kundskab skal blive mangfoldig. (Dan. 12, 4.)

Og Herren svarede mig og sagde: skriv Synet og gør det tydeligt paa Tavlerne, for at den, som læser det, kan gøre det i en Fart.

Thi endnu gaar Synet paa den bestemte Tid, og det taler om Enden og lyver ikke; dersom det tøver, da bi efter det; thi det skal visseligen komme, det skal ikke udeblive. (Hab. 2, 2. 3.)

Og jeg vil give mine tvende Vidner, at de skulle profetere tusinde to hundrede og tredsindstyve Dage, iførte Sække. (Aab. 11, 3.)

Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager.

Thi hendes Synder naa indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder i Hu. (Aab. 18, 4. 7.)

Derfor skal mit Folk lære at kende mit Navn; ja derfor, paa denne Dag, thi jeg er den, som taler, se, her er jeg. (Es. 52, 6.)

Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kød, og eders Sønner og eders Døttre skulle profetere; eders Ældste skulle drømme Drømme, og eders unge Karle se Syner.

Ogsaa over Tjenere og over Tjenestepiger vil jeg i de samme Dage udgyde min Aand. (Joel 3, 1. 2.)

Se, jeg sender eder Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og den forfærdelige.

Og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Band. (Mal. 4, 5. 6.)

Et stort Arbejde skal udføres i de sidste Dage. Derfor se, de Dage komme, siger Herren. at der ikke ydermere skal siges: saa sandt Herren lever, han, som opførte Israels Børn af Ægyptens Land! men derimod: saa sandt Herren lever, han, som førte Israels Børn op af Nordenland og fra alle Landene, hvorhen han havde fordrevet dem! Og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre. (Jer. 16, 14. 15.)

Tilkendegivelser af Guds Kraft i de sidste Dage. Kommer ikke de forrige Ting i Hu, og agter ikke paa de gamle Ting.

Se, jeg gør noget nyt, nu skal det bryde frem; skulle I ikke forfare det? ja, jeg vil gøre Vej i Ørken, Floder paa øde Steder. (Es. 43. 18, 19.)

Siger til de mistrøstige af Hjerte: værer frimodige, frygter ikke! se, eders Gud! Hævn kommer, Gengældelse fra Gud, han skal komme og frelse eder.

Da skulle de blindes Øjne aabnes, og de døves Øren oplades. Da skal den halte springe som en Hjort, og den stummes Tunge synge med Fryd; thi Vande bryde frem i Ørken, og Bække paa den øde Mark.

Og den glødende Sandørk skal blive til Sø, og det tørstige Sted til Vandkilder; i den Bolig, hvor Drager laa, skal være Sted for Rør og Siv. (Es. 35, 4. 7.)

Hver Dal skal hæves, og hvert Bjærg og hver Høj skal sænkes; og hvad som er bakket skal blive jævnt, og det knudrede skal blive som en Slette.

Og Herrens Herlighed skal aabenbares; og alt Kød tilhobe skal se det, thi Herrens Mund har talet. (Es. 40, 4. 5.)

De elendige og de fattige lede efter Vand, og der er intet, deres Tunge forsmægter af Tørst; jeg, Herren, vil bønføre dem, jeg Israels Gud vil ikke forlade dem.

Jeg vil lade Floder bryde frem paa de nøgne Høje, og Kilder midt i Dalene; jeg vil gøre Ørken til vandrig Sø, og det tørre Land til Vandløb.

Jeg vil i Ørken sætte Cedre, Sithimtræer og Myrthetræer og Olietræer; paa den slette Mark vil jeg sætte baade Fyrretræer, Kintræer og Buxbom, paa det at de skulle se og vide, og baade lægge paa Hjerte og forstaa, at Herrens Haand har gjort dette, og Israels Hellige har skabt dette. (Es. 41, 17—20.)

Og Herren skal drage ud og stride imod disse Hedningefolk. som den Dag, da han stred paa Krigens Dag.

Og hans Fødder skulle paa den Dag staa paa Oliebjerget, som er lige overfor Jerusalem mod Østen, og Oliebjerget skal revne fra dets Midte af i Øst og Vest, saa der bliver en saare stor Dal, og Halvdelen af Bjerget skal vige mod Nord, og dets anden Halvdel mod Syd.

Og I skulle fly til mine Bjærges Dal, thi Bjærgdalen skal naa til Azal og I skulle fly, ligesom I flyede for Jordskælv i Judas Konge Ussias Dage; og Herren min Gud skal komme. — alle Hellige med dig!

Og det skal ske paa den Dag, at der intet Lys skal være, de prægtige Himmellys skulle for-
dunkles. (Sach. 14, 3—6.)

Og jeg vil give underfulde Tegn paa Himmelen og paa Jorden, Blod og Ild og Røgstøtter.

Solen skal omvendes til Mørke og Maanen til Blod, førend Herrens Dag, den store og forfærdelige, kommer. (Joel 3, 3. 4.)

Men straks efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin, og Stjernerne falde af Himmelen, og Himmelens Kræfter røres.

Og da skal Menneskens Søns Tegn aabenbares i Himmelen, og da skulle alle Jordens Slægter hyle, og de skulle se Menneskens Søn komme i Himmelens Skyer med Kraft og megen Herlighed. (Matth. 24, 29. 30.)

Hedningernes Fylde og deres Forjættelser.

Evangeliet blev taget fra Jøderne og givet til Hedningerne. Men Paulus og Barnabas taledes frit og sagde: det var fornødent, at Guds Ord skulde først tales for eder; men efterdi I forskyde det, og agte eder ikke selv værdige til det evige Liv, se, saa vende vi os til Hedningerne.

Thi saaledes har Herren befalet os: jeg har sat dig til Hedningernes Lys, at du skal være til Saliggørelse indtil Jordens Ende.

Men der Hedningerne det hørte, bleve de glade og prisede Herrens Ord og troede, saa mange, som vare skikkede til det evige Liv. (Ap. G. 13, 46. 48.)

Men Herren sagde til dem: gak hen; thi denne er mig et udvalgt Redskab, at bringe mit Navn frem for Hedninger og Konger og Israels Børn. (Ap. G. 9, 15.)

Men Peter oplod Munden og sagde: jeg befinder i Sandhed, at Gud anser ikke Personer. (Ap. G. 10, 3. 4.)

Kristus har frikøbt os fra Lovens Forbandelse; der han blev en Forbandelse for os paa det Abrahams Velsignelse maatte komme over Hedningerne i Kristus Jesus, saa at vi kunde faa Aandens Forjættelse formedelst Troen. (Gal. 3, 13. 14.)

Naar Hedningernes Fylde er indgaaet, skal det ganske Israel frelses. Thi jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvidende om denne Hemmelighed (paa det I ikke skulle mene eder kloge), at Forhærdelse er kommen over en Del af Israel, indtil Hedningernes Fylde er indgaaet; og saa skal det ganske Israel frelses, som skrevet er:

ra Zion skal Befrieren komme og afvende Ugude-
ghed fra Jakob. (Rom. 11, 25. 26.)

Her er ikke Jøde eller Græker; her er ikke
ræl eller Fri; her er ikke Mand eller Kvinde;
hi I ere alle een i Kristus Jesus. (Gal. 3, 28.)

Saa siger den Herre, Herre: se, jeg vil ud-
trække min Haand efter Hedningerne, og opløfte
dit Banner for Folkene, og de skulle føre mine
ønner frem paa Armene, og dine Døttre skulle
æres paa Skuldrene. (Es. 49, 22.)

Og Hedningerne skulle vandre hen til dit Lys,
og Kongerne hen til det Skin, som er opgangen
for dig. (Es. 60, 3.)

Thi fra Solens Opgang og indtil dens Nedgang
mit Navn stort iblandt Hedningerne, og paa
vert Sted bliver der offret Røgelse, bliver der
embaaret for mit Navn, og det rene Offergaver;
i stort er mit Navn iblandt Hedningerne, siger
den Herre Zebaoth. (Mal. 1, 11.)

Idet han kundgjorde os sin Villies Hemme-
ghed, efter den velbehagelige Beslutning, hvilken
han forud fattede hos sig selv, at oprette en Hus-
holdning i Tidernes Fylde, for at samle alt under
et Hoved udi Kristus, baade det, som er i Himlene
og paa Jorden, udi ham. (Eph. 1, 9. 10.)

At Hedningerne ere Medarvinger og medind-
mede og meddelagtige i hans Forjættelse i Kristus
medelst Evangelium. (Eph. 3, 6.)

Og det skal ske paa den Dag, at Hedningerne
alle spørge efter Esai Rod, der staar som et
Banner for Folkene; og hans Hvilested skal være
herlighed. (Es. 11, 10.)

Israels Indsamling.

Forjættelser om et evigt Arveland. Og Herren sagde til Abram, efter at Lot var skilt fra ham: Kære, opløft dine Øjne; og se fra det Sted, hvor du er, mod Norden og mod Sønden og mod Østen og mod Vesten.

Thi alt det Land, som du ser, det vil jeg give dig og din Afkom evindeligen.

Og jeg vil gøre din Afkom som Støv paa Jorden; dersom nogen kan tælle Støvet paa Jorden, da skal ogsaa din Afkom tælles.

Staa op, vandre igennem Landet, i dets Længde og i dets Bredde; thi dig vil jeg give det. (1 Mos. 13, 14. 17.)

Og der var Hunger i Landet, foruden den forrige Hunger, som var i Abrahams Tid, og Isaak drog til Abimelech, Filisternes Konge, i Gerar.

Da aabenbaredes Herren for ham og sagde: drag ikke ned i Ægypten, bo i det Land, hvilket jeg siger dig.

Vær en Udlænding i dette Land, og jeg vil være med dig og velsigne dig; thi dig og din Sæd vil jeg give alle disse Lande, og stadfæste den Ed, som jeg har svoret Abraham, din Fader.

Og jeg vil gøre din Sæd mangfoldig som Stjernerne paa Himmelen, og give din Sæd alle disse Lande, og i din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes. (1 Mos. 26, 1—4.)

Og Jakob sagde til Josef: den almægtige Gud aabenbaredes for mig i Lus udi Canaans Land, og velsignede mig.

Og han sagde til mig: se, jeg vil gøre dig frugtbar og formere dig og gøre dig til en Hob Folk, og give din Sæd efter dig dette Land til Ejendom evindeligen.

Der Josef saa, at hans Fader lagde sin højre Haand paa Ephraims Hoved, da mishagede det ham; og han tog fat paa sin Faders Haand, for at føre den fra Ephraims Hoved paa Manasses Hoved.

Og Josef sagde til sin Fader: ikke saa, min Fader! thi denne er den førstefødte, læg din højre Haand paa hans Hoved.

Men hans Fader vægrede sig og sagde: jeg véd det, min Søn, jeg véd det; han skal ogsaa blive til Folk, han skal ogsaa blive stor; men hans yngste Broder skal blive større end han, og hans Sæd skal blive en stor Hob Folk.

Saa velsignede han dem paa den samme Dag og sagde: ved dig skal Israel velsigne og sige: Gud sætte dig som Ephraim og som Manasse! og han satte Ephraim foran Manasse. (1 Mos. 48, 3. 4. 17—20.)

Josef er en Kvist paa det frugtbare Træ, en Kvist paa det frugtbare Træ ved Kilden; Grenene gaa op over Muren.

Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine Forfædres Velsignelser, indtil de evige Højes Grændser; de skulle komme paa Josefs Hoved og paa hans Isse, som er en Fyrste iblandt sine Brødre. (1 Mos. 49. 22. 26.)

Og han sagde om Josef: hans Land være vel-signet af Herren, med Himmelens kostelige Gave, med Duggen, og af Dybet, som ligger her neden- under, med den kostelige Gave, der bringes frem ved Solen, og med den kostelige Gave, der drives frem ved Maanens Skifter, fra de ældgamle Bjærges Top, og med de evige Højes kostelige Gave, med Jordens og dens Fyldes kostelige Gave, og med Naade fra ham, som boede i Tornebusken; den skal komme over Josefs Hoved og over hans Isse, han er en Fyrste iblandt sine Brødre.

Den førstefødte af hans Øxne har Højhed, og Horn som Eenhjørningens Horn; med dem skal han stange Folkene til Hobe indtil Jordens Ende; og dette er de ti Tusinde af Ephraim, og dette er de Tusinde af Manasse. (5 Mos. 33, 13—17.)

Thi de onde skulle udryddes, men de som bie efter Herren, de skulle arve Landet.

Og endnu et lidet, saa er den ugudelige ikke mere; og naar du giver Agt paa hans Sted, da er han borte.

Men de sagtmodige skulle arve Landet og forlyste sig over stor Fred.

Thi Herrens velsignede skulle arve Landet; men hans forbandede skulle udryddes.

Thi Herren elsker Ret, og forlader ikke sine Hellige, de ere bevarede evindeligt; men de ugudeliges Sæd er udryddet.

De retfærdige skulle arve Landet og bo der evindeligt. (Ps. 37, 9—11. 22. 28. 29.)

Velsignelser udlovede til Israel. Thi Herren skal forbarme sig over Jakob, og atter udvælge Israel og lade dem besætte sig i deres Land, og den fremmede skal slutte sig til dem og holde sig til Jakobs Hus.

Og Folkene skulle tage dem, og føre dem til deres Hjem, og Israels Hus skal tage hine til Eje som Tjenere og Tjenestepiger i Herrens Land, og holde dem fangne, som havde fanget dem selv, og regere over sine Undertrykkere. (Es. 14, 1. 2.)

Intet Redskab, som er dannet imod dig, skal due, og hver Tunge, som staar op imod dig for Retten, skal du faa domfældt; dette er Herrens Tjeneres Arv, og deres Retfærdighed, som er fra mig, siger Herren. (Es. 54, 17.)

Thi det Folk og det Rige, som ikke vil tjene dig, skal ødelægges, og Hedningerne skulle gaa aldeles tilgrunde.

Og Børnene af dem, som trængte dig, skulle gaa bøjede til dig, og alle de, som spotte dig, skulle kaste sig ned for dine Fødder, og de skulle kalde dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israel. (Es. 60, 12. 14.)

Og de skulle bygge de Stæder, som laa øde fra fordums Tid, og rejse, hvad der fra Fortiden af var ødelagt, og paany opføre de Stæder, som laa i Grus fra Slægt til Slægt.

Og fremmede skulle staa og vogte eders Faar, og Udlændinge skulle være eders Avlsmænd og eders Vingaardsmænd.

Men I skulle kaldes Herrens Præster, man skal kalde eder vor Guds Tjenere; I skulle æde Hedningernes Gods og indtræde i deres Herlighed.

I Stedet for eders Beskæmmelse skulle I have tvefold Ære, og i Stedet for Skændsel skal Jubel vorde eders Lod; derfor skulle I faa en dobbelt Arvelod i eders Land, I skulle have evig Glæde.

Thi jeg, Herren, elsker Ret, og hader Uretfærdigheds Rov; og jeg vil troligen give dem deres Løn, og gøre en evig Pagt med dem.

Og man skal kende deres Sæd iblandt Hedningerne og deres Afkom midt iblandt Folkene, alle, som se dem, skulle kende dem, at de ere den Sæd, som Herren har velsignet. (Es. 61, 4—9.)

Og de skulle komme og synge med Fryd paa Zions Høj og strømme til Herrens gode Gaver, til Korn og til Most og til Olie og til unge Faar og Øxne; og deres Sjæl skal være som en vandrige Have, og de skulle ikke herefter bedrøves mere.

Da skal en Jomfru glæde sig i Dans, og unge og gamle tilhobe; og jeg vil vende deres Sorg til

*Samuel 6: 14-16. Eccles 3: 4.
Kronik 15: 29
Psal 150.*

Glæde, og trøste dem og glæde dem efter deres Bedrøvelse.

Og jeg vil vederkvæge Præsternes Sjæl med det fede, og mit Folk, de skulle mættes med mine gode Gaver, siger Herren. (Jer. 31, 12—14.)

Se, de Dage komme, siger Herren, da Plovmanden skal naa Høstmanden, og den, som træder Vindruer, skal naa den, som udsaar Sæden, og Bjærgene skulle dryppe med Most, og alle Højene flyde.

Og jeg vil omvende mit Folk Israels Fangenskab, og de skulle bygge de ødelagte Stæder og tage Bolig der, og plante Vingaarde og drikke Vinen af dem, og de skulle anlægge Haver og æde Frugten af dem.

Og jeg vil plante dem i deres Land, og de skulle ikke ydermere oprykkes af deres Land, som jeg har givet dem, siger Herren din Gud. (Amos 9, 13—15.)

Og de sang en ny Sang, sigende: du er værdig at tage Bogen og oplade dens Segl, fordi du er slagtet, og med dit Blod har købt os til Gud af alle Stammer og Tungemaal og Folk og Slægter.

Og du har gjort os til Konger og Præster for vor Gud, og vi skulle regere over Jorden. (Aab. 5, 9. 10.)

Profetier angaaende Israels Indsamling.

Og det skal ske, naar alle disse Ting komme over dig, Velsignelsen og Forbandelsen, som jeg har lagt for dit Ansigt, og du tager det igen til Hjerte iblandt alle Hedningerne, der, hvorhen Herren din Gud har fordrevet dig; og du omvender dig til Herren din Gud, og du hører hans Røst, aldeles som jeg byder dig i Dag, du og dine Børn, af dit ganske Hjerte og af din ganske Sjæl: da skal Herren din Gud vende dit Fangenskab og for-

barme sig over dig, og atter samle dig fra alle de Folk, til hvilke Herren din Gud havde bortspredt dig.

Om nogen af dig var fordreven til Himmelen Ende, skal Herren din Gud samle dig derfra og tage dig derfra.

Og Herren din Gud skal føre dig til det Land, som dine Fædre ejede, og du skal eje det, og han skal gøre vel imod dig og formere dig mere end dine Fædre. (5 Mos. 30, 1—5.)

Kære, kom det Ord ihu, som du bød Mose, din Tjener, sigende: naar I forsynde eder, da skal jeg adsprede eder iblandt Folkene; men naar I vende om til mig, og holde mine Bud og gøre efter dem, om da end nogen af eder er bortdreven indtil Himmelen Ende, saa vil jeg dog samle dem derfra og føre dem til det Sted, som jeg har udvalgt, til at lade mit Navn bo der. (Neh. 1, 8. 9.)

Omvender eder, I frafaldne Børn! siger Herren; thi jeg er eders Husbonde, og jeg vil tage eder, en af en Stad og to af en Slægt, og føre eder til Zion.

Og jeg vil give eder Hyrder efter mit Hjerte; og de skulle føde eder med Kundskab og Forstand. (Jer. 3, 14. 15.)

Saa siger Herren imod alle mine onde Naboer, der antaste den Arv, som jeg har tildelt mit Folk Israel: se, jeg oprykker dem af deres Land, og oprykker Judas Hus af deres Midte.

Og det skal ske, efter at jeg har oprykket dem, da vil jeg komme igen og forbarme mig over dem; og jeg vil føre dem tilbage, hver til sin Arv og hver til sit Land. (Jer. 12, 14. 15.)

Og jeg vil samle de overblevne af mine Faar fra alle de Lande, hvorhen jeg har fordrevet dem;

og jeg vil føre dem tilbage til deres Græsgange, og de skulle vorde frugtbare og mangfoldige.

Og over dem vil jeg sætte Hyrder, som skulle vogte dem; og de skulle ikke mere frygte og ikke forskrækkes og ikke savnes, siger Herren. (Jer. 23, 3. 4.)

Se, jeg fører dem fra Nordenland og vil samle dem fra det yderste af Jorden, iblandt dem skal der være blinde og halte, frugtsommelige og fødende tilhobe; de skulle komme hid tilbage som en stor Forsamling.

De skulle komme med Graad, og under deres ydmyge Bønner vil jeg føre dem frem; jeg vil lede dem til Vandbække, paa en jævn Vej, hvor de ikke skulle støde sig; thi jeg er bleven Israels Fader, og Ephraim, han er min førstefødte Søn. -

Hører, I Hedninger! Herrens Ord, og kundgør det paa Øerne i det fjerne og siger: den, som adspredte Israel, skal samle det og bevare det, som en Hyrde sin Hjord.

Thi Herren har løskøbt Jakob og igenløst ham af dens Haand, som var stærkere end han.

Og de skulle komme og synge med Fryd paa Zions Høj og strømme til Herrens gode Gaver, til Korn og til Most og til Olie og til unge Faar og Øxne; og deres Sjæl skal være som en vandrig Have, og de skulle ikke herefter bedrøves mere. (Jer. 31, 8—12.)

Se, jeg samler dem fra alle Landene, hvorhen jeg fordrev dem i min Vrede og i min Harme og i stor Fortørnelse; og jeg vil føre dem tilbage til dette Sted og lade dem bo trykkeligen.

Og de skulle være mig et Folk, og jeg vil være dem en Gud.

Og jeg vil give dem et Hjerte og en Vej, at de skulle frygte mig alle Dage, for at det maa gaa dem vel og deres Børn efter dem. (Jer. 32, 37. 39.)

Og jeg vil omvende Judas Fangenskab og Israels Fangenskab, og jeg vil bygge dem som i Begyndelsen.

Og jeg vil rense dem fra al deres Misgerning, med hvilken de syndede imod mig, og forlade dem alle deres Misgerninger, med hvilke de have syndet imod mig, og med hvilke de have forbrudt sig imod mig.

Og det skal være mig til et glædeligt Navn, til Lov og til Ære for alle Jordens Folkeslag, som høre alt det gode, jeg gør dem; og de skulle forfærdes og skælve over alt det gode og over al den Fred, som jeg vil give dem.

Saa siger Herren: endnu skal der paa dette Sted, om hvilket I sige: det er øde, uden Folk og uden Fæ, i Judas Stæder og paa Jerusalems Gader, som ere ødelagte, uden Folk og uden Indbyggere og uden Fæ, høres Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgoms Røst og Bruds Røst, deres Røst som siger: takker den Herre Zebaoth, thi Herren er god, thi hans Miskundhed er evindelig, og deres, som bringe Tak-Offer til Herrens Hus; thi jeg vil omvende Landets Fangenskab som i Begyndelsen, sagde Herren. (Jer. 33, 7—11.)

I de Dage og paa den Tid, siger Herren, skulle Israels Børn komme, de og Judas Børn med hverandre; de skulle gaa frem med Graad og søge Herren deres Gud.

De skulle spørge efter Zion, ad Vejen did ere deres Ansigter vendte: kommer og slutter eder til Herren med en evig Pagt, som ikke skal glemmes. (Jer. 50, 4. 5.)

Og tal til dem: saa siger den Herre, Herre: se jeg tager Israels Børn ud fra Hedningerne, hvor de vandre, og jeg vil samle dem trindt omkring fra og lade dem komme til deres Land.

Og jeg vil gøre dem til et Folk i Landet paa Israels Bjerge, og en Konge skal være Konge for dem alle, og de skulle ikke ydermere være tvende Folk og ej ydermere dele sig i to Riger fremdeles.

Og min Tjener David skal være Konge over dem, og der skal være én Hyrde for dem alle, og de skulle vandre efter mine Bud, holde mine Skikke og gøre efter dem.

Og de skulle bo i Landet, som jeg har givet min Tjener Jakob, i hvilket eders Fædre boede; og de skulle bo der, de og deres Børn og deres Børnebørn til evig Tid, og David min Tjener skal være deres Fyrste evindeligen.

Og jeg vil slutte en Freds Pagt med dem, det skal være dem en evig Pagt, og jeg vil bosætte dem og gøre dem mangfoldige og sætte min Helligdom midt iblandt dem evindeligen.

Og min Bolig skal være hos dem, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk. (Ezek. 37, 21—27.)

Men det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjærg skal være grundfæstet ovenpaa Bjærgene, og ophøjet over Højene, og Folkene skulle strømme til det.

Og mange Hedninger skulle komme og sige: kommer og lader os gaa op til Herrens Bjærg og til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier; thi fra Zion skal udgaa Lov, og Herrens Ord fra Jerusalem. (Mika 4, 1. 2.)

Hvorfra samt under hvilke Omstændigheder de skulle indsamles. Priser Herren! thi han er god, thi hans Miskundhed varer evindeligt! Det maa de sige, som ere genløste af Herren, de, han har genløst af Modstanderens Haand, og de, som han har samlet hjem fra Landene, fra Øster og fra Vester, fra Norden og fra Havet.

De fore vild i Ørken, paa en øde Vej, de fandt ingen Stad, som de kunde bo udi; de vare hungrige og tørstige tillige; deres Sjæl vansmægtede i dem.

Og de raabte til Herren, da de vare i Angst, han befriede dem af deres Trængsler. Og han førte dem paa den rette Vej, at de gik til en Stad, som de kunde bo udi. (Ps. 107, 1—7.)

Og han skal opløfte et Banner for Hedningerne, som komme langvejs fra, og lokke dem hid fra Jordens Ende; og se de skulle komme hasteligen og let. (Es. 5, 26.)

Og det skal ske paa den Dag, at Herren atter, anden Gang, skal udstrække sin Haand til at forhverve sig det overblevne af sit Folk, som skal blive tilovers fra Assyrien og fra Ægypten og fra Pathras og fra Morland og fra Elam og fra Sinear og fra Hamath og fra Øerne i Havet.

Og han skal opløfte et Banner for Hedningerne, og sanke Israels fordrevne, og samle Judas adspredte fra Jordens fire Hjørner. (Es. 11, 11. 12.)

Siger til de mistrøstige af Hjerte: værer frimodige, frygter ikke! se, eders Gud! Hævn kommer, Gengældelse fra Gud, han skal komme og frelse eder.

Da skulle de blindes Øjne aabnes, og de døves Øren oplades. Da skal den halte springe som en Hjort, og den stummes Tunge synge med Fryd; thi Vande bryde frem i Ørken, og Bække paa den øde Mark.

Og den glødende Sandørk skal blive til Sø, og det tørstige Sted til Vandkilder; i den Bolig, hvor Dragen laa, skal være Sted for Rør og Siv.

Og en banet Sti og Vej skal være der, en Vej, som skal kaldes Helligdommens; ingen ureen skal gaa ad den, men den skal være for dem selv; de,

som vandre paa denne Vej, endog enfoldige skulle ikke fare vild.

Ingen Løve skal være der, og intet Rovdyr kommer derop eller findes der, men de igenløste skulle vandre der.

Og Herrens forløste skulle komme tilbage, og komme til Zion med Frydesang, og evig Glæde skal være over deres Hoved; Fryd og Glæde skulde de naa, og Sorrig og Suk skal fly. (Es. 35, 4—10.)

Frygt ikke, thi jeg er med dig; jeg vil føre din Sæd fra Østen og samle dig hjem fra Vesten. (Es. 43, 5. 6.)

Jeg vil sige til Norden: giv hid, og til Sønden: hold ikke tilbage; før mine Sønner hid fra det fjærne og mine Døttre fra Jordens Ende.

Bort, bort! drager ud derfra, rører ikke ved noget ureent; gaar ud af dens Midte, rens eder, I, som bære Herrens Kar!

Thi I skulle ikke drage ud med Hast, ej heller gaa bort i Flygt; thi Herren gaar for eders Ansigt, og Israels Gud slutter eders Tog. (Es. 52, 11. 12.)

Derfor se, de Dage komme, siger Herren, at der ikke ydermere skal siges: saa sandt Herren lever, han, som opførte Israels Børn af Ægyptens Land! men derimod: saa sandt Herren lever, han, som førte Israels Børn op af Nordenland og fra alle Landene, hvorhen han havde fordrevet dem! Og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre.

Se, jeg sender Bud til mange Fiskere, siger Herren, og de skulle fiske dem; og der efter vil jeg sende Bud til mange Jægere og de skulle jage dem paa alle Bjerge og paa alle Høje og i Klippe- revnerne. (Jer. 16, 14—16.)

Og jeg vil føre eder ud fra Folkene og sanke eder af Landene, i hvilke I ere adspredte, med en

stærk Haand og med en udrakt Arm og med en udøst Harme.

Og jeg vil føre eder til Folkenes Ørk, og der gaa i Rette med eder, Ansigt til Ansigt. Ligesom jeg gik i Rette med eders Fædre i Ægyptens Lands Ørken, saa vil jeg gaa i Rette med eder, siger den Herre, Herre. (Ez. 20, 34. 36.)

Og han skal udsende sine Engle, med stærkt lydende Basune, og de skulle forsamle hans udvalgte fra de fire Vejr, fra den ene Ende af Himmelen til den anden. (Matth. 24, 31.)

Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager. (Aab. 18, 4.)

Zion i de sidste Dage.

Zions Herlighed. Gør dig rede, bliv Lys; thi dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over dig.

Thi se, Mørke skjuler Jorden, og Dunkelhed Folkene; men over dig skal Herren oprinde, og over dig skal hans Herlighed ses.

Og Hedningerne skulle vandre hen til dit Lys, og Kongerne hen til det Skin, som er opgangen for dig.

Kast dine Øjne trindt omkring og se, de samle sig alle, de komme til dig, dine Sønner komme langvejs fra, og dine Døttre bæres paa Arm.

Da skal du se det og straale af Glæde, og dit Hjerte skal banke og udvide sig; thi Rigdommen fra Havet skal vende sig til dig, Hedningernes Magt skal komme til dig.

Hvo ere disse, der komme flyvende som en Sky, og som Duer til deres Dueslag?

Thi paa mig vente Øer, og Tharsis Skibe ere foran, for at føre dine Børn hid langvejs fra, og med dem deres Sølv og deres Guld, til Herren din Guds Navn og til Israels Hellige; thi han har forherliget dig.

Og de fremmede skulle bygge dine Mure, og deres Konger tjene dig; thi i min Vrede slog jeg dig, men i min Naade forbarmede jeg mig over dig.

Og dine Porte skal man altid holde aabne, hverken Dag eller Nat skulle de lukkes, for at lade Hedningernes Magter og deres Konger, som føres hid, komme til dig.

Thi det Folk og det Rige, som ikke vil tjene dig, skal ødelægges, og Hedningerne skulle gaa aldeles tilgrunde.

Libanons Herlighed skal komme til dig, baade Fyrretræ og Kintræ og Buxbom, for at pryde min Helligdoms Sted og gøre mine Fødders Sted herligt.

Og Børnene af dem, som trængte dig, skulle gaa bøjede for dig, og alle de, som spotte dig, skulle kaste sig ned for dine Fødder, og de skulle kalde dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israel.

Solen skal ikke ydermere være dig til Lys om Dagen, og Maanen skal ikke lyse for dig til Glands; men Herren skal være dig et evigt Lys, og din Gud din Herlighed.

Din Sol skal ikke mere gaa ned, og din Maane ikke miste sit Skin; thi Herren skal være dig et evigt Lys, og din Sorrigs Dage være endte.

Og dit Folk, de skulle alle være retfærdige, de skulle eje Landet evindeligen som de, der ere en Kvist af min Plantning, et Værk af mine Hænder, mig til Herlighed.

Den lille skal blive til Tusinde, og den ringe til et stærkt Folk; jeg, Herren, jeg vil lade det hasteligen ske i sin Tid. (Es. 60, 1—22.)

Og Herren skal skabe over hele Boligen paa Zions Bjærg og over dets Forsamlinger en Sky om Dagen, og Røg og skinnende Ildslue om Natten; thi der skal være Dække over alt det, som er herligt. (Es. 4, 5.)

Zion et Tilflugtssted. Gak, mit Folk! gak ind i dine inderste Kamre, og luk dine Døre efter dig; skjul dig et lidet Øjeblik, indtil Vreden gaar over.

Thi se, Herren gaar ud fra sit Sted for at besøge Jordens Indbyggers Misgerning; og Jorden skal aabenbare det udgydte Blod og ikke længere skjule sine ihjelslagne. (Es. 26, 20. 21.)

Og det skal ske, at hver, som paakalder Herrens Navn, skal undkomme; thi paa Zions Bjærg og i Jerusalem skal der være nogle, som undkomme, saaledes som Herren har sagt, og iblandt de undkomne skal den være, som Herren kalder. (Joel 3, 5.)

Og Herrens forløste skulle vende tilbage og komme til Zion med Frydesang . . . (Es. 51, 11.)

Herren skal bo i Zion. Thi Herren har bygget Zion, og han har ladet sig se i sin Herlighed. (Ps. 102, 17.)

Og Herren skal brøle fra Zion og lade sin Røst lyde fra Jerusalem, og Himmel og Jord skulle ryste; men Herren skal være en Tilflugt for sit Folk og et Værn for Israels Børn.

Og I skulle fornemme, at jeg er Herren eders Gud, som bor paa Zion, mit hellige Bjærg; og Jerusalem skal vorde en Helligdom, og fremmede skulle ikke ydermere drage over den.

Og jeg vil sone deres Blod, som jeg ikke havde sonet; og Herren bor paa Zion. (Joel 3, 21—26.)

Lovsynger Herren, som bor paa Zion, kundgør iblandt Folkene hans Gerninger! (Ps 9, 12.)

Thi Herren har udvalgt Zion, han har begæret sig den til Bolig: den er min Hvile altid, her vil jeg bo, thi jeg har begæret den. (132, 13. 14.)

Og mange Folkeslag skulle komme og sige: kommer og lader os gaa op til Herrens Bjærg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier; thi fra Zion skal udgaa Lov, og Herrens Ord fra Jerusalem. (Es. 2, 3.)

Guds Straffedomme i de sidste Dage.

Straffedomme skal ramme dem som forkaste Evangeliet. Thi Herrens Vrede er over alle Hedningerne, og hans Fortørnelse over al deres Hær; han har sat dem i Band, givet dem hen at slagtes.

Og deres ihjelslagne skulle henkastes, og Stanken af deres døde Kroppe skal stige op, og Bjærgene skulle flyde af deres Blod.

Og Himmelens Hær skal svinde hen, og Himlene skal rulles sammen som en Bog; og al deres Hær skal visne, som et vissent Blad af et Vintræ og ligesom vissent Løv af et Figentræ.

Thi det er Herrens Hævns Dag, Gengældelsens Aar for Zions Retssag.

Og dets Bække skulle forvandles til Beg, og dets Jordbund til Svovl, og dets Land til brændende Beg.

Det skal ikke slukkes Dag eller Nat, Røgen deraf skal stige op evindeligen; det skal være øde fra Slægt til Slægt, fra Evighed til Evighed skal ingen gaa igennem det. (Es. 34, 2—10.)

Thi se, Dagen kommer der brænder som Ovnen, og alle hovmodige og hver, som øver Ugudelighed, skulle vorde Halm, og Dagen, der kommer, skal fortære dem, siger den Herre Zebaoth, saa at den ikke levner dem Rod eller Gren. (Mal. 4, 1.)

Men straks efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin, og Stjernerne falde af Himmelen, og Himmels Kræfter røres. (Matth. 24, 29.)

Men naar I høre Krig og Rygte om Krig, da forskrækkes ikke, thi det maa ske, men Enden er ikke endda.

Thi Folk skal rejse sig imod Folk, og Rige imod Rige, og der skal ske Jordskælv her og der, og der skal være Hunger og Oprør. Dette er Veernes Begyndelse. (Mark. 13, 7. 8.)

Og der skal ske Tegn i Sol og Maane og Stjerner, og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivelse, naar Havet og Bølgerne bruse, naar Menneskene forsmægte af Frygt og de Tings Forventelse, som skulle komme over Jorderige; thi Himmels Kræfter skulle røres. (Luk. 21, 25. 26.)

Og jeg saa, at det oplod det sjette Segl, og se, der skete et stort Jordskælv, og Solen blev sort som en Haarsæk, og Maanen blev rød som Blod.

Og Himmels Stjerner faldt ned paa Jorden, som et Figentræ nedkaster sine umodne Figen, naar det røres af et stærkt Vejr.

Og Himmelen veg bort, lig en Bog, der sammenrulles, og hvert Bjærg og hver Ø flyttedes af deres Steder.

Og Kongerne paa Jorden og Fyrsterne og de rige og Øversterne og de vældige og hver Træl og hver Fri skjulte sig i Huler og i Bjærgenes Kløfter.

Og de sagde til Bjærgene og Klipperne: styrter over os og skjuler os for hans Ansigt, som sidder paa Tronen, og for Lammets Vrede!

Thi hans Vredes den store Dag er kommen; og hvo kan bestaa? (Aab. 6, 12. 17.)

Og af Røgen udkom Græshopper paa Jorden, og dem blev givet Magt, som Jordens Skorpioner have Magt.

Og der blev sagt til dem, at de ikke maatte skade Græsset paa Jorden, ej heller noget Grønt, ej heller noget Træ, men alene de Mennesker, som ikke have Guds Segl i deres Pander.

Og det blev dem givet ikke at dræbe dem, men at pine dem i fem Maaneder; og Pinen, de voldte, var som Pinen af en Skorpion, naar den stikker et Menneske.

Og i de samme Dage skulle Menneskene søge Døden, og ikke finde den, og begære at dø, og Døden skal fly fra dem. (Aab. 9, 3—6.)

Kristi anden Tilkommelse.

Profetier desangaaende. Fra Zion, Skønhedens Krone, aabenbarede Gud sig herligen.

Vor Gud skal komme og ikke tie; en Ild for hans Ansigt skal fortære, og omkring ham stormer det saare.

Han kalder ad Himmelen oventil, og ad Jorden, for at dømme sit Folk. (Ps. 50, 2—4.)

Siger til de mistrøstige af Hjerte: værere frimodige, frygter ikke! se, eders Gud! Hævn kommer, Gengældelse fra Gud, han skal komme og frelse eder. (Es. 35, 4.)

Du, som bærer Zion et godt Budskab, stig op paa et højt Bjærg! du, som bærer Jerusalem et godt Budskab, opløft din Røst med Magt! opløft den, og frygt ikke; sig til Judas Stæder: se, eders Gud!

Se, den Herre, Herre skal komme med Vælde, og hans Arm hersker for ham; se, hans Løn er med ham, og Gengældelsen fra ham er for hans Ansigt. (Es. 40, 9. 10.)

Saaledes er og Kristus een Gang ofret for at borttage manges Synder; anden Gang skal han uden Synd ses af dem, som forvente ham til Saliggørelse. (Hebr. 9, 28.)

Og som de stirrede op mod Himmelen, der han foer hen, se, da stode to Mænd hos dem i hvide Klæder, hvilke og sagde: I galilæiske Mænd, hvi staa I og se op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelen, skal komme igen saaledes, som I have set ham fare til Himmelen. (Ap. G. 1, 10. 11.)

Derfor, fatter et andet Sind og vender om, at eders Synder maa være udslettede, paa det Vederkvægelens Tider maa komme fra Herrens Aasyn, og han maa sende eder den eder forud forkyndte Jesus Kristus, hvilken det bør at indtage Himmelen, indtil alle Tings Fuldkommelses Tid, hvorom Gud har talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage. (Ap. G. 3, 19—21.)

Thi Menneskens Søn skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle, og da skal han betale hver efter sin Gerning. (Matth. 16, 27.)

Tegn paa hans anden Tilkommelse.

Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme. (Matth. 24, 14.)

Og som det skete i Noe Dage, saaledes skal det og ske i Menneskens Søns Dage.

De aade, drak, toge til Ægte, bleve bortgiftede indtil den Dag, der Noah gik ind i Arken, og Syndfloden kom og ødelagde alle.

Desligeste og som det skete i Loths Dage: de aade, drak, købte, solgte, plantede, byggede; men paa den Dag, der Loth gik ud af Sodoma, regnede Ild og Svovl af Himmelen, og ødelagde dem alle. Saaledes skal det være paa den Dag, Menneskens Søn aabenbares. (Luk. 17, 26. 30.)

Da, sagde han til dem, skal Folk rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige.

Og der skal ske store Jordskælv her og der, og Hunger og Pestilens, og ske skrækkelige Ting og store Tegn af Himmelen.

Men for alt dette skulle de lægge Haand paa eder, og forfølge og overantvorde eder i Synagoger og i Fængsler, og føre eder for Konger og Fyrster for mit Navns Skyld.

Men I skulle og forraades af Forældre og Brødre og Frænder og Venner, og de skulle slaa nogle af eder ihjel.

Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld.

Og der skal ske Tegn i Sol og Maane og Stjerner, og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivelse, naar Havet og Bølgerne bruse, naar Menneskene forsmægte af Frygt og de Tings For-

ventelse, som skulle komme over Jorderige; thi Himmels Kræfter skulle røres.

Og da skulle de se Menneskens Søn komme i Skyen med megen Kraft og Herlighed. (Luk. 21, 10—27.)

Hvorledes han skal komme. Thi hvo, som skammer sig ved mig og mine Ord iblandt denne vanartige og syndige Slægt, ved den skal og Menneskens Søn skamme sig, naar han kommer i sin Faders Herlighed med de hellige Engle. (Mark. 8, 38.)

Thi Herren selv skal komme ned af Himmelen med et Anskrig, med Overengels Røst og med Guds Basune, og de døde i Kristus skulle opstaa først; derefter skulle vi, som leve, som overblive, rykkes tilligemed dem hen i Skyerne, til at møde Herren i Luften; og saaledes skulle vi altid være med Herren. (1 Thess. 4, 16. 17.)

Men om Tid og Stund, Brødre! have I ikke behov, at eder tilskrives; thi I vide selv grant, at Herrens Dag kommer som en Tyv om Natten.

Thi naar de sige: Fred og Tryghed! da skal Fordærvelsen hasteligen staa over dem, ligesom Veeerne over den frugtsommelige, og de skulle ingenlunde undfly.

Men I, Brødre! I ere ikke i Mørket, saa at den Dag skulde som en Tyv komme over eder.

I ere alle Lysets Børn og Dagens Børn . . . (1 Thess. 5, 1—5.)

Men eder, som trænges, Ro med os, i den Herres Jesu Aabenbarelse af Himmelen med sin Magtes Engle, med Ildslue, naar han bringer Hævn over dem, som ikke kende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Kristi Evangelium lydige, hvilke skulle lide Straf, en evig Fortabelse fra Herrens Ansigt og fra hans Magtes Herlighed,

naar han kommer paa hin Dag, at herliggøres i sine Hellige og beundres i dem, som tro; thi vort Vidnesbyrd er blevet troet hos eder. (2 Thess. 1, 7—10.)

Men om disse har og Enoch, den Syvende fra Adam, spaaet, der han sagde: se, Herren kommer med sine mange Tusinde Hellige, at holde Dom over alle og straffe alle ugudelige iblandt dem for alle deres Ugudeligheds Gerninger, som de have bedrevet, og for alle de formastelige Ord, som de have talet imod ham, de ugudelige Syndere. (Jud. 14. 15.)

Og der skal komme en Genløser for Zion og for dem, som omvende sig fra Overtrædelse i Jakob, siger Herren. (Es. 59, 20.)

Og Herren skal drage ud og stride imod disse Hedningefolk, som den Dag, da han stred paa Krigens Dag.

Og hans Fødder skulle paa den Dag staa paa Oliebjerget, som er lige overfor Jerusalem mod Østen, og Oliebjerget skal revne fra dets Midte af i Øst og Vest, saa der bliver en saare stor Dal, og Halvdelen af Bjerget skal vige mod Nord og dets anden Halvdel mod Syd.

Og I skulle fly til mine Bjærges Dal, thi Bjærgdalen skal naa til Azal, og I skulle fly, ligesom I flyede for Jordskælvet i Judas Konge Ussias Dage; og Herren min Gud skal komme, — alle Hellige med dig! (Sak. 14, 3—5.)

Se, jeg sender min Engel, at han skal berede Vejen for mit Ansigt, og i et Nu kommer til sit Tempel den Herre, som I søge, og Pagtens Engel, som I have Lyst til, se, han kommer, siger den Herre Zebaoth. (Mal. 3, 1.)

Millenniet eller Kristi Fredsregering paa Jorden.

Satan skal bindes og Fred gengives til Jorden. Og jeg saa en Engel fare ned fra Himlen; han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke i sin Haand.

Og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satanas, og bandt ham for tusinde Aar, og kastede ham i Afgrunden, og tillukkede og forseglede over ham, at han ikke mere skulde forføre Folkene, indtil de tusinde Aar fuldendtes; og efter dem bør det ham at løses en liden Tid.

Og jeg saa Troner, og de satte sig paa dem, og Dom blev dem given; og jeg saa deres Sjæle, som vare halshugne for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbudet Dyret, ej heller dets Billede, og ikke havde taget Mærket i deres Pande og paa deres Haand; og de bleve levende og regerede med Kristus de tusinde Aar.

Og naar de tusinde Aar ere fuldendte, skal Satanas løses af sit Fængsel. (Aab. 20, 1—7.)

Men de skulle bo, hver under sit Vintræ og under sit Figentræ, og ingen skal forfærde dem; thi den Herre Zebaoths Mund har talet. (Mika 4, 4.)

Og Ulven skal gaa hos Lammet, og Pardenen ligge hos Kiddet; Kalven og Løven og Fedekvæget skulle være sammen, og en liden Dreng skal drive dem.

Og Koen og Bjørnen skulle græsse sammen, deres Unger skulle ligge hos hinanden; og Løven skal æde Straa som Oksen.

Og det diende Barn skal lege ved Øglens Hul, og det afvante Barn stikke sin Haand i Basiliskens Hule.

De skulle ej gøre noget ondt og ej noget for-dærgeligt paa hele mit hellige Bjærg; thi Jorden er fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund. (Es. 11, 6—.)

Der skal ikke ydermere høres om Vold i dit Land, eller om Ødelæggelse og Forstyrrelse inden dine Landemærker; men du skal kalde Frelsen dine Mure og Lovsangen dine Porte.

Solen skal ikke ydermere være dig til Lys om Dagen, og Maanen skal ikke lyse for dig til Glands; men Herren skal være dig et evigt Lys, og din Gud din Herlighed.

Din Sol skal ikke mere gaa ned, og din Maane ikke miste sit Skin; thi Herren skal være dig et evigt Lys, og din Sorrigs Dage være endte.

Og dit Folk, de skulle alle være retfærdige, de skulle eje Landet evindeligen som de, der ere en Kvist af min Plantning, et Værk af mine Hænder, mig til Herlighed. (Es. 60, 18—21.)

Og Herren skal være Konge over det hele Land; paa den Dag skal Herren være een, og hans Navn eet. (Sak. 14, 9.)

Men Riget og Herredømmet og Rigernes Magt under al Himmelen skal gives til et Folk af den Højstes Hellige; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle tjene og lyde ham. (Dan. 7, 27.)

Alle Tings Genoprettelse.

Alt skal genoprettes ligesom det var i Begyndelsen. Derfor, fatter et andet Sind og vender om, at eders Synder maa være udslettede, paa det Vederkvægelsens Tider maa komme fra

Herrens Aasyn, og han maa sende eder den eder forud forkyndte Jesus Kristus. hvilken det bør at indtage Himmelen, indtil alle Tings Fuldkommelses Tid, hvorom Gud har talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage. (Ap. G. 3, 19—21.)

Indtil Aanden fra det Høje udgydes over os, og Ørken bliver til en frugtbar Mark, og den frugtbare Mark agtes som en Skov; og Ret bor i Ørken og Retfærdighed bliver paa den frugtbare Mark; og Retfærdigheds Gerning bliver Fred, og Retfærdighedens Løn bliver Hvile og Tryghed indtil evig Tid; og mit Folk bor i Fredens Hytter og i Trygheds Boliger og i stille rolige Steder. (Es. 32, 15—18.)

Hver Dal skal hæves, og hvert Bjærg og hver Høj skal sænkes; og hvad som er bakket skal blive jævnt, og det knudrede skal blive som en Slette.

Og Herrens Herlighed skal aabenbares; og alt Kød tilhobe skal se det, thi Herrens Mund har talet. (Es. 40, 4. 5.)

Og Himmelen veg bort, lig en Bog, der sammenrulles, og hvert Bjærg og hver Ø flyttedes af deres Steder. (Aab. 6, 14.)

De dødes Opstandelse.

Profetier desangaaende. Og jeg véd, at min Genløser lever; og at han som den sidste skal staa op over Støvet.

Og naar min Hud, saaledes sønderslidt, er borte, og jeg er blottet for mit Kød, skal jeg skue Gud, hvem jeg skal skue som den, der er for mig, og hvem mine Øjne skulle se, og ikke en fremmed;

mine Nyrer forsmægte i mit Indre. (Job. 19, 25—27.)

Thi du vil ikke overlade min Sjæl til Dødsriget; du skal ikke lade din Hellige se Forraadnelse. (Ps. 16, 10.)

Dine døde skulle leve, mine afdøde skulle opstaa; vaagner op og synger med Fryd, I som bo i Støv! thi din Dug er Dug over grønne Urter, og Jorden skal give Dødningerne tilbage. (Es. 26, 19.)

Af Dødsrigets Vold vil jeg forløse dem. fra Døden vil jeg genløse dem; Død, hvor er din Pest? Dødsrige. hvor er din ødelæggende Magt? Fortrydelse er skjult for mine Øjne. (Hos. 13, 14.)

Jesus sagde til hende: din Broder skal opstaa.

Martha siger til ham: jeg véd, at han skal opstaa i Opstandelsen paa den yderste Dag.

Jesus sagde til hende: jeg er Opstandelsen og Livet; hvo som tror paa mig. om han end dør, skal han dog leve. (Joh. 11, 23—25.)

Men efter at have bekommet den Hjælp, som er fra Gud, staar jeg indtil denne Dag, og vidner baade for smaa og store, og siger intet andet, end det, baade Profeterne have sagt at skulle ske, og Moses: at Kristus skulde lide. at han, den første af de dødes Opstandelse. skulde forkynde Lys for Folket og Hedningerne. (Ap. G. 26, 22. 23.)

Som skal forvandle vor Fornedrelses Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds Legeme, efter den Kraft. ved hvilken han og kan underlægge sig alle Ting. (Phil. 3, 21.)

Og han sagde til mig: du Menneske-Søn! disse Ben ere Israels hele Hus; se, det siger: vore Ben ere blevne tørre, og vor Forhaabning er borte, det er forbi med os!

Derfor spaa og sig til dem: saa siger den Herre, Herre: se, jeg oplader eders Grave og fører eder op af eders Grave, mit Folk, og bringer eder til Israels Land.

Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg oplader eders Grave, og naar jeg fører eder op af eders Grave, mit Folk.

Og jeg vil sende min Aand i eder, at I blive levende, og jeg vil bosætte eder i eders Land; og I skulle fornemme, at jeg Herren. jeg har talet det og gjort det, siger Herren. (Ez. 37, 11—14.)

Forundrer eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort godt, til Livsens Opstandelse, men de, som have gjort ondt, til Dommens Opstandelse. (Joh. 5, 28. 29.)

Og har det Haab til Gud, hvilket disse og selv forvente, at de dødes Opstandelse forestaar, baade de retfærdiges og de uretfærdiges. (Ap. G. 24, 15.)

Kristus et Eksempel i saa Henseende.

Denne Jesus oprejste Gud, hvortil vi alle ere Vidner. (Ap. G. 2, 32.)

Men Engelen tiltalede Kvinderne og sagde: frygter I ikke, thi jeg véd, at I lede efter Jesus den korsfæstede.

Han er ikke her, thi han er opstanden, som han har sagt. Kommer hid, ser Stedet, hvor Herren laa! (Matt. 28, 5. 6.)

Men den, som Gud opvakte, saa ikke Forraadnelse. (Ap. G. 13, 37.)

Og Gravene oplodes; og mange af de hensovne Helliges Legemer opstode, og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i den

hellige Stad, og aabenbaredes for mange. (Matt. 27, 52—53.)

Kvinder fik deres døde igen opstandne; andre bleve udspilede til Pinsel, og toge ikke mod Befrielse, at de maatte erholde en herligere Opstandelse. (Hebr. 11, 35.)

Jeg er den første og den sidste og den levende; og jeg var død, og se, jeg er levende i al Evighed! Amen. Og jeg har Helvedes og Dødens Nøgler. (Aab. 1, 18.)

Thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristus.

Dog hver i sin Orden: den første Grøde er Kristus, dernæst de, som ere Kristi, udi hans Tilkommelse. (1 Kor. 15, 22. 23.)

Thi dersom vi tro, at Jesus er død og opstanden, da skal og Gud saaledes føre de hensovede ved Jesus frem med ham.

Thi dette sige vi eder som Herrens Ord, at vi, som leve, som overblive til Herrens Tilkommelse, vi skulle ikke komme forud for de hensovede.

Thi Herren selv skal komme ned af Himmelen med et Anskrig, med Overengels Røst og med Guds Basune, og de døde i Kristus skal opstaa først; derefter skulle vi, som leve, som overblive, rykkes tilligemed dem hen i Skyerne, til at møde Herren i Luften; og saaledes skulle vi altid være med Herren. (1 Thess. 4, 14—17.)

Den første og anden Opstandelse. Men de andre døde bleve ikke levende igen, indtil de tusinde Aar fuldendtes. Denne er den første Opstandelse.

Salig og hellig er den, som har Dél i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi

Præster og skulle regere med ham tusinde Aar. (Aab. 20, 5. 6.)

Forskellige Grader af Herlighed. Og der ere himmelske Legemer og jordiske Legemer; men én er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiskes.

En er Solens Glands, en anden Maanens Glands, en anden Stjernernes Glands; thi én Stjerne overgaar en anden i Klarhed.

Saaledes er og de dødes Opstandelse; det saaes i Forkrænkelighed, det opstaar i Uforkrænkelighed; det saaes i Vanære, det opstaar i Herlighed; det saaes i Skrøbelighed, det opstaar i Kraft; der saaes et sandseligt Legeme, der opstaar et aandeligt Legeme. Der er et sandseligt Legeme, der er ogsaa et aandeligt Legeme. (1 Kor. 15, 40—44.)

I min Faders Hus ere mange Boliger; men dersom det ikke saa var, havde jeg sagt eder det. Jeg gaar bort, at berede eder Sted. (Joh. 14, 2.)

Jeg kender et Menneske i Kristus, som for fjorten Aar siden, (hvad heller han var i Legemet, véd jeg ikke, eller udenfor Legemet, véd jeg ikke, Gud véd det), blev henrykt indtil den tredie Himmel. (2 Kor. 12, 2.)

Den almindelige Dom.

Dommen skal holdes efter Opstandelsen. Og jeg saa de døde, smaa og store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog; og de døde bleve dømt efter det, som er skrevet i Bøgerne efter deres Gerninger.

Og Havet afgav de døde, som vare i det, og Døden og Helvede afgave de døde, som vare i dem, og de bleve dømt, hver efter sine Geringer.

Og Døden og Helvede bleve kastede i Ildsøen. Denne er den anden Død.

Og dersom nogen ikke fandtes skreven i Livsens Bog, blev han kastet i Ildsøen. (Aab. 20, 12—15.)

Og mange af dem, som sove i Støvet's Jord, skulle opvaagne, somme til et evigt Liv og somme til Skam, til evig Afsky. (Dan. 12, 2.)

Og jeg vil sætte Ret til Maalesnor og Retfærdighed til Vagt, og Hagel skal bortdrive den falske Tilflugt, og Vandene overskylle Skjulet. (Es. 28, 17.)

Jeg blev ved at se, indtil Stole bleve satte frem, og den Gamle af Dage satte sig; hans Klæder vare hvide som Sne, og Haaret paa hans Hoved som ren Uld, hans Stol var Ildsluer, Hjulene derpaa brændende Ild.

En Strøm af Ild brød frem og gik ud fra ham; tusinde Gange Tusinde tjente ham, og ti Tusinde Gange ti Tusinde stode for ham; Retten blev sat, og Bøgerne opladte.

Da saa jeg til, fordi man havde hørt de store Ord, som Hornet havde talet; jeg saa til, indtil Dyret blev ihjelslaget, og dets Legeme lagt øde og givet hen til at brændes i Ilden.

Og hvad de øvrige Dyr angaar, var deres Magt forbi, og dem havde det været givet, hvorlænge de skulde leve, til Tid og Stund. (Dan. 7, 9—12.)

Derefter skal Retten sættes, og man skal fragte ham hans Magt, for at ødelægge og tilintetgøre den indtil Enden.

Men Riget og Herredømmet og Rigernes Magt under al Himmelen skal gives til et Folk af den Højestes Hellige; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle tjene og lyde ham. (Dan. 7, 26. 27.)

Og jeg vil nærme mig eder til Dom, og være et hastigt Vidne imod Troldkarlene og mod Horkarlene og imod dem, som sværge falskeligen, og imod dem, som nedtrykke Daglønnernes Løn, Enken og den faderløse og som forurette den fremmede, og ikke frygte mig, siger den Herre Zebaoth. (Mal. 3, 5.)

Thi se, Dagen kommer, der brænder som Ovn, og alle hovmodige og hver, som øver Ugudelighed, skulle vorde Halm, og Dagen, der kommer, skal fortære dem, siger den Herre Zebaoth, saa at den ikke levner dem Rod eller Gren.

Men for eder, som frygte mit Navn, skal Retfærdigheds Sol opgaa med Lægedom under sine Vinger; og I skulle gaa ud og springe som Kalve fra Fedestalden.

Og I skulle nedtræde de ugudelige, thi de skulle vorde Aske under eders Fødders Saaler, paa den Dag, som jeg skaber, siger den Herre Zebaoth. (Mal. 4, 1—3.)

Thi Menneskens Søn skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle; og da skal han betale hver efter sin Gerning. (Matt. 16, 27.)

Men Jesus sagde til dem: sandelig siger jeg eder, at I, som have efterfulgt mig, udi Igenfødslen, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Trone, skulle I og sidde paa tolv Troner og dømme de tolv Israels Stammer. (Matt. 19, 28.)

Men naar Menneskens Søn kommer i sin Herlighed, og alle hellige Engle med ham, da skal han sidde paa sin Herligheds Trone.

Og alle Folkeslag skulle forsamles for ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom en Hyrde skiller Faarene fra Bukkene.

Og han skal stille Faarene ved sin højre Side, men Bukkene ved den venstre.

Da skal Kongen sige til dem ved hans højre Side: kommer hid, min Faders Velsignede! arver det Rige, som eder er beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt. (Matt. 25, 31—34.)

Da skal han og sige til dem ved den venstre Side: gaar bort fra mig, I Forbandede! i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle.

Og de skulle gaa hen, disse til den evige Pine, men de retfærdige til det evige Liv. (Matt. 25, 41. 46.)

Thi os bør alle at aabenbares for Kristi Domstol, at hver kan faa efter det, som sket er ved Legemet, efter det, som han har gjort, enten godt eller ondt. (2 Kor. 5, 10.)

Men tænker du dette, o Menneske! du, som dømmer dem, der gøre saadant, og gør selv det samme, at du skal undfly Guds Dom?

Thi han skal betale hver efter hans Gerninger: dem, som ved Bestandighed i god Gerning søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv; men dem, som ere genstridige, og ikke lyde Sandhed, men adlyde Uretfærdighed, skal vorde Ugunst og Vrede.

Trængsel og Angest skal være over hvert Menneskes Sjæl, som gør det onde, baade en Jødes først og en Grækers; men Ære og Hæder og Fred skal vorde hver den, som gør det gode, baade en Jøde først og en Græker.

Hvilke som helst have syndet uden Loven, de straffes og uden Loven, og hvilke som helst have syndet under Loven, de skulle dømmes ved Loven:

thi ikke Lovens Hørere ere retfærdige for Gud, men Lovens Gørere skulle retfærdiggøres.

Paa den Dag, naar Gud skal dømme Menne-skenes skjulte Idrætter efter mit Evangelium, ved Jesus Kristus. (Rom. 2, 3—16.)

Hvo mig foragter og annammer ikke mine Ord, har den, som ham dømmer; det Ord, som jeg har talt, det skal dømme ham paa den yderste Dag. (Joh. 12, 48.)

Da altsaa, hvi dømmer du din Broder? eller du, hvi foragter du din Broder? Vi skulle jo alle fremstilles for Kristi Domstol. (Rom 14, 10.)

Men eder, som trænges, Ro med os, i den Herres Jesu Aabenbarelse af Himmelen med sin Magtes Engle, med Ildslue, naar han bringer Hævn over dem, som ikke kende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Kristi Evangelium lydige, hvilke skulle lide Straf, en evig Fortabelse fra Herrens Ansigt og fra hans Magtes Herlighed. (2 Thes. 1, 7—9.)

Thi synde vi med Villie, efter at have annammet Sandhedens Erkendelse, er der ikke Offer mere tilbage for Synden, men en frygtelig Forventelse af Dommen og en brændende Nidkærhed, som skal fortære de genstridige.

Thi vi kende den, som har sagt: mig hører Hævnen til, jeg vil betale, siger Herren; og atter: Herren skal dømme sit Folk. (Hebr. 10, 26—30.)

Men om disse har og Enoch, den syvende fra Adam, spaaet, der han sagde: se, Herren kommer med sine mange Tusinde Hellige, at holde Dom over alle og straffe alle ugudelige iblandt dem for alle deres Ugudeligheds Gerninger, som de have bedrevet, og for alle de formastelige Ord, som de

have talet imod ham, de ugudelige Syndere. (Jud. 14, 15.)

Men de fejge og vantroe og vederstyggelige og Manddrabere og Skørlevnere og Troldkarle og Afgudsdyrkere og alle Løgnere, deres Del skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovl; dette er den anden Død. (Aab. 21, 8.)

Gud er et personligt Væsen.

Mennesket er skabt i Guds Billede. Og Gud sagde: lader os gøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse; og de skulle regere over Havets Fiske og over Himmelens Fugle og over Fæet og over al Jorden og over alt Kryb, som kryber paa Jorden.

Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem. (1 Mos. 1, 26. 27.)

Med den (Tungen) velsigne vi Gud og Faderen, og med den forbande vi Menneskene, som ere gjorte efter Guds Lignelse. (Jak. 3, 9.)

Herren besøger Abraham. Og Herren aabenbarede for ham i Mamre Lund, og han sad i sit Telts Dør, der Dagen var hed.

Og han opløftede sine Øjne og saa, og se, tre Mænd stode for ham, og der han saa dem, løb han dem imøde fra Teltets Dør og bøjede sig til Jorden.

Og han sagde: min Herre! Kære, dersom jeg har fundet Naade for dine Øjne, da gak ikke din Tjener forbi.

Kære, lad hente lidt Vand, og toer eders Fødder, og hvil eder under Træet.

Og jeg vil hente en Mundfuld Brød, og vederkvæge eders Hjerte, siden kunne I gaa længere; thi derfor gik I forbi eders Tjener; og de sagde: gør saaledes, som du har sagt. (1 Mos. 18, 1—5.)

Han brødes med Jakob. Og Jakob blev tilbage for sig selv alene; og der brødes en Mand med ham, indtil det dagedes.

Og der han saa, at han ikke kunde overvinde ham, da rørte han ved hans Hofteskaal, og Jakobs Hofteskaal gik af Led, idet han brødes med ham.

Og han sagde: lad mig gaa, thi det dages; og han sagde: jeg vil ikke lade dig gaa, uden du har velsignet mig.

Og han sagde til ham: hvad er dit Navn? og han sagde: Jakob.

Og han sagde: dit Navn skal ikke fremdeles kaldes Jakob, men Israel; thi du har kæmpet med Gud og med Mennesker, og faaet Overhaand.

Og Jakob spurgte og sagde: Kære, kundgør mig dit Navn; og han sagde: hvi spørger du dog om mit Navn? og han velsignede ham der.

Og Jakob kaldte Stedets Nevn Pnuel; thi, sagde han, jeg har sét Gud Ansigt til Ansigt, og min Sjæl er frelst. (1 Mos. 32, 24—30.)

Han viser sig for Moses og andre. Og Mose og Aaron, Nadab og Abihu og halvfjerdsindstyve af Israels Ældste steg op.

Og de saa Israels Gud; og der var under hans Fødder som et Arbejde af Saphirsten og som Himmelen selv, naar den er klar. (2 Mos. 24, 9. 10.)

Ikke saa med min Tjener Mose; han er tro i mit ganske Hus.

Jeg taler mundtlig med ham og synligen og ikke i mørk Tale, og han beskuer Herrens Lig-

nelse; hvi frygtede I da ikke at tale imod min Tjener, imod Mose. (4 Mos. 12, 7. 8.)

Og det skete, naar Mose kom til Teltet, kom Skystøtten ned og stod i Teltets Dør, og han talte med Mose.

Og alt Folket saa Skystøtten staa i Teltets Dør, og alt Folket rejste sig, og de bøjede sig, hver i sit Telts Dør.

Men Herren taledes til Mose, Ansigt til Ansigt, ligesom en Mand taler med sin Næste; og han vendte om til Lejren, men hans Tjener Josva, Nuns Søn, den unge Karl, veg ikke fra Teltet. (2 Mos. 33, 9—11.)

Og Herren sagde: se, her er et Sted hos mig, og du skal staa paa Klippen.

Og det skal ske, naar min Herlighed gaar forbi, da vil jeg lade dig staa i Kløften paa Klippen, og jeg vil dække med min Haand over dig, indtil jeg er gaaet forbi.

Og naar jeg borttager min Haand, da skal du se mig bag fra, men mit Ansigt kan ikke sees. (2 Mos. 33, 21. 23.)

Faderen og Sønnen ere to forskellige Personer. Og en Røst kom af Skyen, som sagde: denne er min Søn, den Elskelige, hører ham. (Luk. 9, 35.)

Jeg udgik fra Faderen og kom til Verden; jeg forlader Verden igen og gaar til Faderen. (Joh. 16, 28.)

Men som han var fuld af den Hellig-Aand, skuede han op imod Himmelen, og saa Guds Herlighed, og Jesus staaende hos Guds højre Haand.

Og han sagde: se, jeg ser Himlene aabnede og Menneskens Søn staaende hos Guds højre Haand. (Ap. G. 7, 55. 56.)

Derfor svarede Jesus og sagde til dem: sandelig, sandelig siger jeg eder: Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, uden hvad han ser Faderen gøre; thi hvilke Ting som han gør, de samme gør og Sønnen ligesaa.

Thi Faderen elsker Sønnen, og viser ham alt det, han selv gør, og han skal vise ham større Gerninger end disse, at I skulle forundre eder. (Joh. 5, 19. 20.)

Hvilken, efterdi han er hans (Guds) Herligheds Glands og hans Væsens udtrykte Billede, og bærer alle Ting med sin Kraftes Ord, saa gjorde han ved sig selv vore Synders Renselse, og satte sig hos Majestætens højre Haand i det Høje. (Hebr. 1, 3.)

Thi det samme Sindelag være i eder, som og var i Kristus Jesus, hvilken, der han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig; men han forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa, og blev Mennesker lig; og da han var funden i Skikkelse som et Menneske, fornedrede han sig selv, saa han blev lydig indtil Døden, ja Korsets Død. (Philip. 2, 5—8.)

Den Helligaand er en Person forskellig fra Faderen og Sønnen. Men naar Talsmanden kommer, hvilken jeg skal sende eder fra Faderen (den Sandheds Aand, som udgaar fra Faderen), han skal vidne om mig. (Joh. 15, 26.)

Men Talsmanden, den Hellig-Aand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting, og minde eder om alle Ting, som jeg har sagt eder. (Joh. 14, 26.)

De tre Personer i Guddommen ere et i Visdom, Kundskab og Magt. Paa det de maa alle være et; ligesom du, Fader! i mig, og

jeg i dig, at de og skulle være et i os, at Verden kan tro, at du har udsendt mig.

Og jeg har givet dem den Herlighed, som du har givet mig, paa det de skulle være et, ligesom vi ere et. (Joh. 17, 21. 22.)

Thi de ere tre, som vidne i Himmelen: Faderen, Ordet og den Helligaand; og disse tre ere et. (1 Joh. 5, 7.)

Aandernes Forudtilværelse.

Kristus havde en Forudtilværelse hos Faderen. I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.

Og Ordet blev Kød og boede iblandt os, (og vi saa en Herlighed, en Herlighed som den Enbaarnes af Faderen), fuld af Naade og Sandhed. (Joh. 1, 1. 14.)

Hvad om I da faa at se, at Menneskens Søn farer op, hvor han var før. (Joh. 6, 62.)

Jeg udgik fra Faderen og kom til Verden; jeg forlader Verden igen og gaar til Faderen. (Joh. 16, 28.)

Herligggør du mig og nu, Fader! hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, før Verden var. (Joh. 17, 5.)

Som vel forud var bestemt, før Verdens Grundvold blev lagt, men blev aabenbaret i disse sidste Tider for eder. (1 Pet. 1, 20.)

Og ingen farer op til Himmelen, uden den, som foer ned af Himmelen, Menneskens Søn, som er i Himmelen. (Joh. 3, 13.)

Menneskets guddommelige Oprindelse.

I Elskelige! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at, naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er. (1 Joh. 3, 2.)

Have vi tilmed havt vore kødelige Fædre til Optugtelse og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve? (Hebr. 12, 9.)

Og Støvet kommer til Jorden igen, som det var før, og Aanden kommer til Gud igen, som gav den. (Præd. 12, 7.)

Og Herrens Ord kom til mig saalunde: før jeg dannede dig i Moders Liv, kendte jeg dig. og før du udkom af Moders Skød, helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for Folkene. (Jer. 1, 4. 5.)

Hvor var du, der jeg grundfæstede Jorden? forkynd det, hvis du har Indsigt! der Morgenstjerner sang tilhobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde. (Job. 38, 4. 7.)

Udvalgt for Verdens Grundvold blev lagt. Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, som velsignede os med al aandelig Velsignelse i det himmelske, i Kristus! ligesom han udvalgte os i ham, før Verdens Grundvold blev lagt, at vi skulle være hellige og ustraffelige for hans Aasyn i Kærlighed; idet han forud bestemte os formedelst Jesus Kristus til sønlig Udkaarelse hos sig selv, efter sin Villies Velbehagelighed. (Eph. 1, 3—5.)

I Haab om det evige Liv, hvilket Gud, som ikke lyver, havde lovet fra evige Tider. (Tit. 1, 2.)

Disciplene havde Kundskab desangaaende. Og da han gik frem, saa han et Menneske, som var blind født.

Og hans Disciple spurgte ham og sagde: Mester! hvo har syndet? denne eller hans Forældre, at han er blind født? (Joh. 9, 12.)

Aanden er lig Legemet. Der saaes et sandseligt Legeme. der opstaar et aandeligt Legeme. Der er et sandseligt Legeme, der er ogsaa et aandeligt Legeme. (1 Kor. 15, 44.)

Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I se, at jeg har. (Luk. 24, 39.)

Jeg kender et Menneske i Kristus, som for fjorten Aar siden (hvad heller han var i Legemet, vél jeg ikke, eller udenfor Legemet, véd jeg ikke, Gud véd det) blev henrykt indtil den tredie Himmel.

Og jeg erkendte saadant Menneske, at han blev henrykt ind i Paradis og hørte uudsigelige Ord, hvilke det ikke er et Menneske tilladt at udtale. (2 Kor. 12, 2—4.)

Aanden er udødelig. Og der det oplod det femte Segl, saa jeg under Alteret deres Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og for det Vidnesbyrds Skyld, som de bare.

Og de raabte med høj Røst og sagde: Herre, du Hellige og Sanddrue! hvorlænge tøver du -at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden?

Og dem bleve givne, hver især, lange hvide Kjortler, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile sig endnu en liden Tid, indtil Tallet af deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke her-efter skulle ihjelslaaes ligesom de. (Aab. 6, 9—11.)

Og Englene, som ikke bevarede deres første Tilstand, men forlode deres egen Bolig, holder han forvarede i evige Lænker under Mørket til den store Dags Dom. (Jud. 6.)

Thi det bør dette Forkrænkelige at iføres Uforkrænkelighed, og dette Dødelige at iføres Udødelighed.

Men naar dette Forkrænkelige er iført Uforkrænkelighed, og dette Dødelige er iført Udødelighed, da opfyldes det Ord, som skrevet er: Døden er opslugt formedelst Sejer. (1 Kor. 15. 53. 54.)

Kristi Forsoning.

Forudsigelser desangaaende. Men han er saaret af vore Overtrædelser og knust for vore Misgerninger; Straffen er lagt paa ham, at vi skulle have Fred, og vi have faaet Lægedom ved hans Saar.

Vi fore alle vild som Faar, vi vendte os hver sin Vej; men Herren lod al vor Misgerning komme over ham.

Fra Trængsel og fra Dom er han borttagen, og hvo kan tale om hans Slægt? thi han er bortreven fra de levendes Land, han havde Plage for mit Folks Overtrædelses Skyld.

Fordi hans Sjæl har haft Møje, skal han se det, hvorved han skal mættes; naar han kendes, skal min retfærdige Tjener retfærdiggøre de mange; og han skal bære deres Misgerninger.

Derfor vil jeg give ham Del i de mange, og han skal dele de stærke som et Bytte, fordi han udtømte sin Sjæl til Døden, og blev regnet iblandt Overtrædere; ja han har baaret manges Synd, og han skal bede for Overtrædere. (Es. 53, 5—12.)

Den anden Dag ser Johannes Jesus komme til sig, og siger: se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd! (Joh. 1, 29.)

Kristus bestemt til et Forsoningsoffer før Verdens Grundvold blev lagt. Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene. (Joh. 10, 11.)

Vidende, at I ikke med forkrænkelige Ting, Sølv eller Guld, ere forløste fra eders forfængelige Omgængelse, som Fædrene have overantvordet eder, men med Kristi dyrebare Blod, som et ustraffeligt og lydeløst Lams, som vel forud var bestemt, før Verdens Grundvold blev lagt, men blev aabenbaret i disse sidste Tider for eder, som formedelst han tro paa Gud, der oprejste ham fra de døde og gav ham Herlighed, saa eders Tro og Haab maa være til Gud. (1 Pet. 1, 18—21.)

Og de skulle tilbede det, alle, som bø paa Jorden, hvis Navne ikke fra Verdens Begyndelse ere skrevne i Lammets, det slagtedes, Livsens Bog. (Aab. 13, 8.)

Derfor skam dig ikke ved vor Herres Vidnesbyrd eller ved mig, hans bundne, men lid ondt med Evangelium, ved Guds Kraft, som frelste os, og kaldte os med et helligt Kald, ikke efter vore Gerninger, men efter sit eget Forsæt og Naaden, som os er given i Kristus Jesus fra evige Tider, men nu er kundgjort ved vor Frelses Jesu Kristi Aabenbarelse, som tilintetgjorde Døden, og bragte Liv og Uforkrænkelighed for Lyset ved Evangelium. (2 Tim. 1, 8--10,)

Arvesynden forsonet. Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de dødes Opstandelse kommen ved et Menneske.

Thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristus. (1 Kor. 15, 21. 22.)

Altsaa, ligesom Synden kom ind i Verden ved et Menneske, og Døden ved Synden, og saaledes Døden trængte igennem til alle Mennesker, idet de syndede alle.

Altsaa, ligesom der ved éns Fald kom For dømmelse over alle Mennesker, saaledes skal og ved éns Retfærdighed komme over alle Mennesker Retfærdiggørelse og Liv.

Thi ligesom ved det ene Menneskes Ulydighed mange ere blevne Syndere, saa skulle og ved den enes Lydighed mange vorde retfærdige. (Rom. 5, 12, 18. 19.)

Og derfor er han det nye Testamentes Midler, paa det at, da der er sket en Død til Forløsning fra de Overtrædelser, som vare begangne under det første Testament, de kaldede maatte faa den evige Arvs Forjættelse.

Thi hvor et Testament er, der er det fornødent, at hans Død, som har gjort Testamentet, skal finde Sted.

Thi et Testament bliver først gyldigt ved Døden, efterdi det endnu ikke har Kraft, medens han lever, som gjorde det.

Og næsten alt bliver efter Loven rensed med Blod, og uden Blods Udgydelse sker ikke Forladelse. (Hebr. 9, 15—17. 22.)

Men den, som et lidet var bleven ringere end Englene, Jesus, se vi formedelst Dødens Lidelse kronet med Ære og Hæder, at han efter Guds naadige Villie skulde smage Døden for alle. (Hebr. 2, 9.)

Og han er en Forsoning for vore Synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for den ganske Verdens. (1 Joh. 2, 2.)

Og de sang en ny Sang, sigende: du er værdig, at tage Bogen og oplade dens Segl, fordi du er slagtet, og med dit Blod har købt os til Gud af alle Stammer og Tungemaal og Folk og Slægter. (Aab. 5, 9.)

Forsoningen tilvejebringer Frelse for personlige Overtrædelser paa visse Betingelser. Dersom vi sige, at vi have Samfund med ham, og vandre i Mørket, da lyve vi og følge ikke Sandheden. Men dersom vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu Kristi hans Søns Blod renses os fra al Synd. (1 Joh. 1, 6. 7.)

Og ligesom Moses ophøjede Slangen i Ørken, saa bør det Menneskens Søn at ophøjes, paa det at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. (Joh. 3, 14. 15.)

Thi derfor baade arbejde og forhaanes vi, fordi vi have sat vort Haab til den levende Gud, som er alle Menneskers Frelser, mest deres, som tro. (1 Tim. 4, 10.)

Saa giver Agt paa eder selv og den ganske Hjord, iblandt hvilken den Helligaand satte eder som Tilsynsmænd, at vogte Guds Menighed, hvilken han forhvervede med sit eget Blod. (Ap. G. 20, 28.)

Og, fuldendtet, blev han alle dem, som ham lyde, Aarsag til evig Frelse. (Hebr. 5, 9.)

Børns Velsignelse.

Børn velsignes. Og de førte smaa Børn til ham, at han skulde røre ved dem; men Disciplene truede dem, som bare dem frem.

Men der Jesus det saa, blev han vred og sagde til dem: lader de smaa Børn komme til mig, og formener dem ikke; thi Guds Rige hører saadanne til.

Sandelig siger jeg eder: hvo som ikke annammer Guds Rige som et lidet Barn, han skal ingenlunde komme ind i det.

Og han tog dem i Favn, og lagde Hænderne paa dem, og velsignede dem. (Mark. 10, 13—16.)

Anmærkning. — At døbe eller bestænke Børn er et Menneskebud. for hvilket man ikke kan finde det mindste Bevis i den hellige Skrift.

Curcellæus skriver: „Spæde Børns Daab var aldeles ukendt i de to første Aarhundreder efter Kristus . . . Barnedaaben blev approberet i Midten af det tredie Aarhundrede“.

Herrens Nadvere.

Skal nydes til Ihukommelse om Kristus. Og der Timen kom, satte han sig til Bords, og de tolv Apostler med ham.

Og han sagde til dem: jeg har hjerteligen længtes efter at æde dette Paaskelam med eder, førend jeg lider.

Thi jeg siger eder, at jeg skal ingenlunde mere æde af det, førend det bliver fuldkomment i Guds Rige.

Og han tog Kalken, takkede og sagde: tager dette, og deler det imellem eder.

Thi jeg siger eder, at jeg skal ikke drikke af Vintræets Frugt, førend Guds Rige kommer.

Og han tog Brødet, takkede og brød det, og gav dem det og sagde: dette er mit Legeme, hvilket gives for eder; dette gør til min Ihukommelse.

Ligesaa tog han og Kalken, efter at de havde holdt Nadvere, og sagde: denne Kalk er det nye Testament i mit Blod, hvilket udgydes for eder. (Luk. 22, 14—20.)

Den er et helligt Sakrament. Takkede og brød det, og sagde: tager, æder; dette er mit Legeme, som brydes for eder; dette gør til min Ihukommelse.

Desligeste og Kalken, efter at han havde holdt Nadvere, og sagde: denne Kalk er det nye Testament i mit Blod; dette gør, saa ofte som I det drikke, til min Ihukommelse.

Thi saa ofte som I æde dette Brød og drikke denne Kalk, forkynder Herrens Død, indtil han kommer.

Derfor, hvo som æder dette Brød eller drikker Herrens Kalk uværdeligen. skal være skyldig i Herrens Legeme og Blod.

Men hvert Menneske prøve sig selv. og saaledes æde han af Brødet og drikke af Kalken.

Thi hvo som æder og drikker uværdeligen, æder og drikker sig selv til Dom, idet han ikke gør Forskel paa Herrens Legeme.

Derfor ere mange skrøbelige og svage iblandt eder, og en Del ere hensovede.

Derfor, mine Brødre! naar I komme sammen til Maaltidet, da deler med hverandre.

Men dersom nogen hungrer, han æde hjemme, at I ikke skulle komme sammen til Dom. Det øvrige skal jeg anordne, naar jeg kommer. (1 Kor. 11, 24—34.)

Og hver Dag vare de varagtigen og sandrægteligen i Templet, og i Husene brøde de Brødet, og nøde Maaltidet med Fryd og i Hjertets Enfoldighed. (Ap. G. 2, 46.)

Frelse for de Døde.

Jesu Løfte til Roveren paa Korset. Og han sagde til Jesus: Herre! kom mig i Hu, naar du kommer i dit Rige.

Og Jesus sagde til ham: sandelig siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradis. (Luk. 23, 42. 43.)

Jesu Aand besøgte Dødsriget, medens hans Legeme laa i Graven. Men Maria stod udenfor ved Graven og græd; og som hun græd, kiggede hun ind i Graven, og hun saa to Engle sidde i hvide Klæder, en ved Hovedet og en ved Fødderne, hvor Jesu Legeme havde ligget.

Og de sagde til hende: Kvinde! hvi græder du? Hun sagde til dem: fordi de have taget min Herre bort, og jeg véd ikke, hvor de have lagt ham.

Og der hun det havde sagt, vendte hun sig tilbage og saa Jesus staa der, og hun vidste ikke, at det var Jesus.

Jesus siger til hende: Maria! Da vendte hun sig, og siger til ham: Rabbuni! hvilket betyder: Mester.

Jesus siger til hende: rør ikke ved mig, thi jeg er ikke endnu opfaren til min Fader; men gik til mine Brødre og sig dem: jeg farer op til min Fader og eders Fader, og til min Gud og eders Gud. (Joh. 20, 11—17.)

Hans Mission i Dødsriget. Thi og Kristus led en Gang for vore Synder, den retfærdige for de uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kødets, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordom vare genstridige, der Guds

Langmodighed ventede i Noe Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelst i Vandet. (1 Pet. 3, 18—20.)

Thi derfor er Evangeliet forkyndt for de døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kødets, men leve for Gud i Aanden. (1 Pet. 4, 6.)

Jesu Virksomhed iblandt de døde forudsagt. Sandelig, sandelig siger jeg eder: den Time kommer, ja er nu, da de døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som den høre, skulle leve. (Joh. 5, 25.)

Og de skulle samles tilhobe, som Fanger samles til en Hule, og blive indelukte i Fængsel; og efter mange Dage blive de hjemsøgte. (Es. 24, 22.)

Jeg, Herren, jeg har kaldet dig i Retfærdighed, og jeg vil tage dig ved din Haand; og jeg vil bevare dig og gøre dig til en Pagt for Folket, til et Lys for Hedningerne, til at aabne de blindes Øjne, til at udføre de bundne af Fængsel, dem som sidde i Mørke, af Fangenskab. (Es. 42, 6. 7.)

Den Herre, Herres Aand er over mig, derfor har Herren salvet mig, til at kundgøre et godt Budskab for de fattige; han sendte mig, til at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte, til at udraabe for de fangne Frihed, og for de bundne Løsladelse. (Es. 61, 1.)

Han skal synge for Mennesker og sige: jeg har syndet og forvendt Retten; men det er ikke blevet mig gengældt.

Han har befriet min Sjæl, at den ikke farer ned i Graven, og mit Liv skal se paa Lyset.

For at føre hans Sjæl tilbage fra Graven, at den maa beskinnes af de levendes Lys. (Job. 33, 27—30.)

Thi du vil ikke overlade min Sjæl til Dødsriget; du skal ikke lade din Hellige se Forraadnelse. (Ps. 16, 10.)

Daab for de Døde. Hvad monne de ellers gøre, som døbes for de døde, dersom de døde aldeles ikke oprejses? hvi døbes de da for de døde? (1 Kor. 15, 29.)

Anmærkninger. — Professor A. Hinderkopen, en tysk Historieskriver, siger: „I det andet og tredie Aarhundrede troede alle de Kristne, forsaavidt som deres Optegnelser give os Oplysning, at Kristus prædikede til de hedengangne Aander.“ (*Harleys Discrepancies of the Bible.*)

Biskop Allard siger: „Jeg forstaar disse Ord (1 Pet. 3, 19.) at betyde, at Jesus, imedens hans Legeme laa i Graven, gik til det Sted, hvor de hedengangne Aander befandt sig, og der forkyndte Frelsens Plan — at han i Virkeligheden der prædikede Frelse for de hedengangne Aander, som vare genstridige mod Gud, da hans Beslutning om Syndfloden blev forkyndt for dem.“

Bøn.

Bønnens Nødvendighed og Virkning. Beder, saa skal eder gives; søger, saa skulle I finde; banker, saa skal eder oplades.

Thi hver den, som beder, han faar, og den, som søger, han finder, og den, som banker, ham skal oplades. (Matth. 7, 7. 8.)

Vaager og beder, at I ikke falde i Fristelse! Aanden er vel redebon, men Kødets er skrøbeligt. (Matth. 26, 41.)

Sandelig, sandelig siger jeg eder, at hvad som helst I bede Faderen om i mit Navn, skal han give eder.

Hidindtil have I ikke bedet om noget i mit Navn; beder, og I skulle faa, at eders Glæde maa blive fuldkommen. (Joh. 16, 23. 24.)

Og siger altid Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Kristi Navn. (Eph. 5, 20.)

Er nogen iblandt eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn.

Og Troens Bøn skal frelse den syge, og Herren skal oprejse ham, og har han gjort Synder, skulle de forlades ham.

Bekender Overtrædelserne for hverandre og beder for hverandre, at I kunne læges; en retfærdigs Bøn formaar meget, naar den er alvorlig.

Elias var et Menneske, lige Vilkaar undergiven med os, og han bad en Bøn, at det skulde ikke regne; og det regnede ikke paa Jorden i tre Aar og seks Maaneder.

Og han bad atter, og Himmelen gav Regn, og Jorden bar sin Frugt. (Jak. 5, 14—18.)

Og det skete, ved den Tid man ofrer Mad-offeret, da traadte Profeten Elias frem og sagde: Herre, Abrahams, Isaaks og Israels Gud, lad det kendes i Dag, at du er Gud i Israel, og at jeg er din Tjener, og at jeg har gjort alle disse Gerninger efter dit Ord.

Bønhør mig, Herre! bønhør mig, at dette Folk maa vide, at du, Herre, du er Gud, og at du har vendt deres Hjerter tilbage.

Da faldt Herrens Ild ned og fortærede Brænd-offeret og Vedet og Stenene og Støvet, og slikkede Vandet op, som var i Graven. (1 Kong 18, 36—38.)

Og der de havde bedet, bevægedes Stedet, hvor de vare forsamlede, og de bleve alle fyldte med den Helligaand, og talede Guds Ord med Frimodighed. (Ap. G. 4, 31.)

Men Peter bød dem alle at gaa ud, og faldt paa Knæ og bad; og han vendte sig til Legemet og sagde: Tabitha, staa op! Men hun oplod sine

Øjne, og der hun saa Peter, satte hun sig op. (Ap. G. 9, 40.)

Men der var en Mand i Cæsarea ved Navn Cornelius, en Høvedsmand af den Rode, som kaldtes den italiske.

Han var from, og frygtede Gud med sit ganske Hus, og gav Folket mange Almisser, og bad altid til Gud.

Han saa klarligen i et Syn, ved den niende Time paa Dagen, en Guds Engel, som kom ind til ham og sagde til ham: Cornelius!

Men han saa stift paa ham og blev forfærdet og sagde: hvad er det, Herre? Han sagde til ham: dine Bønner og dine Almisser ere stegne op for Gud og ihukkommede. (Ap. G. 10, 1—4.)

Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne og bebrejder ikke, saa skal den gives ham.

Men han bede i Troen, intet tvivlende; thi den, som tvivler, er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Vejret.

Ikke tænke det Menneske, at han skal faa noget af Herren. (Jak. 1, 5—7.)

Den patriarkalske Ægteskabsorden.

Herrens Anerkendelse af samme i for-dums Dage. Saa tog Sarai, Abrahams Hustru, Hagar, sin ægyptiske Pige, efter Udløbet af de ti Aar, Abram havde boet i Canaans Land, og hun gav Abram sin Mand hende til hans Hustru. (1 Mos. 16, 3.)

Og jeg vil gøre din Sæd mangfoldig som Stjerne-
nerne paa Himmelen, og give din Sæd alle disse
Lande, og i din Sæd skulle alle Folk paa Jorden
velsignes, fordi Abraham lød min Røst og bevarede
det, jeg vil have bevaret, mine Bud, mine Skikke
og mine Love. (1 Mos. 26, 4. 5.)

Dersom han tager ham en anden, da skal han
ikke formindske hendes Livs Ophold, hendes Klæd-
ning og Ægteskabs-Pligten mod hende (2 Mos. 21, 10.)

Og Mose havde Lyst til at blive hos Manden;
saa gav han Mose Ziphora, sin Datter. (2 Mos. 2, 21.)

Og Maria og Aaron talede imod Mose for den
morlandske Hustrues Skyld, som han havde taget;
thi han havde taget en morlandsk Hustru. (4
Mos. 12, 1.)

Intet Horebarn maa komme i Herrens For-
samling, endog i tiende Led maa ikke nogen af
hans komme i Herrens Forsamling. (5 Mos. 23, 2.)

Naar Brødre bo tilhobe, og en dør af dem, og
han har ingen Søn, da skal den dødes Hustru ikke
vorde en fremmed Mands udenfor Slægten; hendes
Mands Broder skal komme ind til hende, og tage
hende til sin Hustru og ægte hende i sin Broders
Sted. (5. Mos. 25; 5.)

Om en Mand har to Hustruer, en som han
elsker, og en, som han hader, og de have født
ham Børn, baade den, han elsker, og den, han
hader, og den førstefødte Søn er den forhadtes:
da skal det ske paa den Dag, han lader sine Børn
arve det, han har, at han ikke skal have Magt til
at gøre Sønnen af hende, som han elsker, til den
førstefødte, i Stedet for den førstefødte Søn af
hende, som han hader; men det skal kendes ved
den førstefødte Søn af hende, som han hader, og
give ham dobbelt Lod af alt det, der findes hos

ham; thi han er hans første Kraft, ham hører Førstefødsels Ret til. (5. Mos. 21, 15—17.)

Og David tog endnu Medhustruer og Hustruer af Jerusalem, efter at han var kommen fra Hebron; og der fødtes endnu Sønner og Døttre for David. (2 Sam. 5, 13.)

Da sagde Nathan til David: du er Manden! Saa sagde Herren, Israels Gud: jeg salvede dig til Konge over Israel, og jeg udfriede dig af Sauls Haand.

Og jeg gav dig din Herres Hus og din Herres Hustruer i dit Skød, og gav dig Israels og Judas Hus, og dersom det var for lidet, da vilde jeg lagt dig saadant og saadant til. (2 Sam. 12, 7. 8.)

Fordi David gjorde det, som ret var for Herrens Øjne, og veg ikke fra alt det, som han bød ham, alle sine Livs-Dage, uden i den Handel med Hethiteren Uria. (1 Kon. 15, 5.)

Og Joas gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, i alle Præsten Jojadas Dage.

Og Jojada tog ham to Hustruer, og han avlede Sønner og Døttre.

Og Jojada blev gammel og møt af Dage og døde; han var hundrede og tredive Aar gammel, der han døde.

Og de begrove ham i Davids Stad iblandt Kongerne, fordi han havde gjort godt i Israel og imod Gud og hans Hus. (2 Krøn. 24, 2. 3. 15—16.)

Og Gideon havde halvfjerdsindstyve Sønner, som vare udkomne af hans Lænd; thi han havde mange Hustruer. (Dom. 8, 30.)

Og syv Kvinder skulle paa den Dag tage fat paa en Mand og sige: vi ville æde vort eget Brød og klæde os i vore egne Klæder; lad os ikkun kaldes efter dit Navn; borttag vor Forsmædelse.

Paa den Dag skal Herrens Spire være til Pryd og til Herlighed, og Landets Frugt til Stolthed og til Pragt for de undkomne i Isael. (Es. 4, 1. 2.)

Hører mig, I, som efterjage Retfærdighed! I, som søge Herren! ser hen til Klippen, af hvilken I ere udhugne, og til Grubens Dyb, af hvilken I ere udgravne.

Ser hen til Abraham, eders Fader, og til Sara, som fødte eder; thi jeg kaldte ham, da han var een, og velsignede ham og formerede ham. (Es. 51, 1. 2.)

De svarede og sagde til ham: Abraham er vor Fader. Jesus sagde til dem: dersom I vare Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gerninger. (Joh. 8, 39.)

Anmærkninger. — I et Værk kaldet „*Thelyphthora*“, som for omtrent et hundrede Aar siden blev udgivet i London af den lærde Martin Madan, finde vi talrige Beviser angaaende dette Emne, men vi ville kun tillade os at anføre følgende:

„Polygami var meget almindeligt praktiseret iblandt de første Kristne . . . og synes tillige at være praktiseret en lang Tid efter dem, ikke alene blandt Folket men ogsaa blandt Præsterne; thi i Aaret 335 efter Kristus udgav Biskop *Sylvester* et Paabud, at enhver Præst skulde kun have een Hustru. . . . Det bevises i Seldens „*Uxor Hæbraica*“ at Polygami var tilladt ikke blot blandt Jøderne, men ogsaa blandt de fleste Nationer paa Jorden.“ (1 Del Side 192.)

„Det var almindeligt iblandt Jøderne og Grækerne at ægte to eller tre, ja, selv flere Hustruer samtidigt.“ (Side 244.)

„*Tosephus* siger, at det var en Skik iblandt Jøderne at leve tilsammen med et Flertal af Hustruer.“ (Side 293.)

„Jesus fordømte aldrig Polygami, hvilket almindeligt antages at han gjorde, som en ny Lovgiver; nej, han nævnte det aldrig.“ (Side 306.)

„Vore ledende Reformatorer Luther, Melancton, Bucer, Zvinglius m. fl. erklærede enstemmigt ved en Sammenkomst i Wittenberg: „at det ikke var stridende imod Guds Love at en Mand tog to Hustruer paa en Gang.“ — I Henhold til denne Erklæring giftede Landsgreven Philip af Hessen en anden Hustru, medens den første levede.“ (Side 212.)

Naldius, den fremragende danske Teolog, som levede i det syttende Aarhundrede, siger: „de første Kristne, som vare Polygamister, syndede ikke; idet de levede under en særegen Husholdning.“

Tim 3-1
Hosae 1-2

Ap. G. 13. 16

Tiende.

Abraham gav Tiende. Og Melchisedek, Kongen af Salem, bragte Brød og Vin, og han var den højeste Guds Præst.

Og han velsignede ham og sagde: velsignet være Abram for den højeste Gud, som ejer Himmel og Jord, og velsignet være den højeste Gud, som gav dine Fjender i din Haand, og Abram gav ham Tiende af alt. (1. Mos. 14, 18—20.)

Da skal denne Sten, som jeg har oprejst til en Mindesten, være et Guds Hus, og jeg vil visse-
ligen give dig Tiende af alt det, du giver mig. (1. Mos. 28, 22.)

Nødvendigheden af Tiendelovens Opfyldelse. Og al Tienden af Landet, af Jordens Sæd og af Træets Frugt, hører Herren til; den er helliget for Herren.

Og al Tiende af stort Kvæg og smaat Kvæg, af alt det, som gaar forbi under Kæppen, den Tiende skal være Herren en Hellighed. (3. Mos. 27, 30. 32.)

Du skal tiende af al din Sæds Grøde, som fremkommer af Marken hvert Aar. (5 Mos. 14, 22.)

Og jeg fik at vide, at Afgiften til Leviterne ikke blev dem given, saa at Leviterne og Sangerne, som skulde gøre Gerningen, vare bortflyede, hver til sin Ager.

Da trættede jeg med Forstanderne og sagde: hvorfor er Guds Hus forladt? Og jeg samlede dem og beskikkede dem paa deres Sted.

Da bragte al Juda Tiende af Kornet og Mosten og Olien til Forraadshusene. (Neh. 13, 10—12.)

Og der det Ord kom ud, gavede Israels Børn meget af Førstegrøden af Korn, Most og Olie og

Honning og af alt, hvad der kom ind af Marken, og de bragte Tiende af alt i Mangfoldighed.

Og Israels og Judas Børn, som boede i Judas Stæder, de bragte ogsaa Tiende af stort Kvæg og smaat Kvæg, og Tiende af de hellige Ting, som vare helligede Herren deres Gud; de bragte dette, og lagde Hob ved Hob. (2 Krøn. 31, 5. 6.)

Thi jeg, Herren, har ikke forandret mig; og I, Jakobs Børn! ere ikke tilintetgjorte.

Fra eders Fædres Dage ere I afvegne fra mine Skikke og have ikke bevaret dem; vender om til mig, og jeg vil vende om til eder, siger den Herre Zebaoth; men I sige: hvori skulle vi vende om?

Mon et Menneske tør bedrage Gud? thi I bedrage mig, og dog sige I: hvormed have vi bedraget dig? Med Tienden og Afgiften.

Med Forbandelse ere I forbandede, og I, ja, det hele Folk, bedrage mig.

Fører al Tienden til Forraadshuset, at der kan være Spise i mit Hus, og prøver mig dog derved, siger den Herre Zebaoth, om jeg ikke vil aabne eder Himmels Sluser, og udgyde Velsignelse over eder i Overmaal. (Mal. 3, 6—10.)

Ær Herren af dit Gods og af al din Avls Førstegrøde: saa skulle dine Lader blive fulde med Overflod, og dine Persekar flyde over af Most. (Ord. 3, 9. 10.)

Ve eder, I Skriftkloge og Farisæer, I Øjen-skalke! at I tiende af Mynt og Dild og Kommen, og efterlade de Ting, som svarere ere i Loven, Døm og Barmhjærtighed og Tro. Disse Ting burde man gøre, og ikke forsømme de andre. (Matth. 23, 23.)

Thi denne Melchisedek, Konge af Salem, den højeste Guds Præst, som gik Abraham i Møde, der han vendte tilbage fra Kongernes Nederlag, og

5 Mose Bog 14. 24-26

som velsignede ham, hvem ogsaa Abraham gav Tiende af alt: han er først, naar hans Navn udlægges, Retfærdigheds Konge, dernæst ogsaa Salems Konge, det er: Freds Konge.

Nu have vel de af Levi Børn, som annammede Præstedømmet, Befaling at tage Tiende efter Loven af Folket, det er af deres Brødre, alligevel disse ere udkomne af Abrahams Lænd; men den, som ikke regnes i deres Slægt, tog Tiende af Abraham, og velsignede den, som havde Forjættelserne.

Men uden al Modsigelse velsignes den ringere af den ypperligere. (Hebr. 7, 1—7.)

Forfølgelse og de Trofastes Belønning.

Forfølgelse forudsagt af Frelseren. Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig.

Men naar de forfølge eder i een Stad, da flyr til en anden, thi sandelig siger jeg eder: I skulle ikke komme til Ende med Israels Stæder, førend Menneskens Søn kommer. (Matth. 10, 22. 23.)

Da skulle de overantvorde eder til Trængsel og slaa eder ihjel, og I skulle hades af alle Folkene for mit Navns Skyld. (Matth. 24, 9.)

Men for alt dette skulle de lægge Haand paa eder, og forfølge og overantvorde eder i Synagoger og Fængsler, og føre eder for Konger og Fyrster for mit Navns Skyld.

Men I skulle og forraades af Forældre og Brødre og Frænder og Venner, og de skulle slaa nogle af eder ihjel. (Luk. 21, 12. 16.)

De skulle udelukke eder af Synagogerne, ja den Tid skal komme, at hver den, som ihjelslaar eder, skal mene, han viser Gud en Dyrkelse.

Og dette skulle de gøre eder, fordi de hverken kende Faderen, ej heller mig.

Dette har jeg talet til eder, paa det I skulle have Fred i mig. I Verden skulle I have Trængsel; men værer frimodige, jeg har overvundet Verden. (Joh. 16, 2. 3. 33.)

Fortrøstning til dem som lide Forfølgelse. Men Jesus svarede og sagde: sandelig siger jeg eder, der er ingen, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Agre for min og Evangeliums Skyld, der jo skal faa hundrede Fold igen, nu i denne Tid Huse og Brødre og Søstre og Mødre og Børn og Agre med Forfølgelser, og i den tilkommende Verden et evigt Liv. (Mark. 10, 29. 30.)

Derfor, se, jeg sender til eder Profeter og Vise og Skriftkloge; og nogle af dem skulle I ihjelslaa og korsfæste, og nogle af dem skulle I hudstryge i eders Synagoger og forfølge dem fra een Stad til en anden, at alt det retfærdige Blod skal komme over eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sacharias', Barachias' Sønns, Blod, hvilken I sloge ihjel imellem Templet og Alteret. (Matth. 23, 34, 35.)

I elskelige! forundrer eder ikke over den Ildprøve, som I gennemgaa eder til en Forsøgelse, som om der hændtes eder noget underligt, men som I ere delagtige i Kristi Lidelser, saa glæder eder, at I og ved hans Herligheds Aabenbarelse skulle glæde og fryde eder. (1 Pet. 4, 12. 13.)

Ja, ogsaa alle, som ville leve gudeligen i Kristus Jesus, skulle forfølges. (2 Tim. 3, 12.)

Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres.

Salige ere I, naar man bespotter og forfølger eder, og taler allehaande ondt imod eder for min Skyld og lyver det.

Glæder og fryder eder, thi eders Løn skal være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Profeterne, som vare for eder. (Matth. 5, 10—12.)

Men om I og lide for Retfærdigheds Skyld, ere I salige. Men frygter ikke som de frygte, og forfærdes ikke: men helliger Gud Herren i eders Hjerter. (1 Pet. 3, 14.)

Salige ere I, naar Menneskene hade eder, og naar de udstøde eder og bespotte eder og forskyde eders Navn som ondt, for Menneskens Søns Skyld.

Glæder eder paa den samme Dag, og jubler; thi se, eders Løn er stor i Himmelen. Lige det samme gjorde deres Fædre ved Profeterne.

Ve eder, naar alle Mennesker tale vel om eder; lige det samme gjorde deres Fædre ved de falske Profeter. (Luk. 6, 22. 23. 26.)

Dersom I forhaanes for Kristi Navns Skyld, ere I salige, thi Herlighedens og Guds Aand hviler paa eder: hos hine bespottes den vel, men hos eder herliggøres den.

Derfor skulle og de, som lide efter Guds Villie, befale ham, som en trofast Skaber, deres Sjæle ved at gøre godt. (1 Pet. 4, 14. 19.)

Og en af de Ældste talede og sagde til mig: disse, som ere iførte de lange hvide Kjortler, hvo ere de? og hvorfra ere de komne?

Og jeg sagde til ham: Herre! du véd det. Og han sagde til mig: disse ere de, som ere komne ud af den store Trængsel, og have tvættet deres Kjortler og have gjort dem hvide i Lammets Blod. (Aab. 7, 13. 14.)

Andre prøvede Bespottelser og Hudstrygelser, tilmed Lænker og Fængsel; de bleve stenede, gennemsavede, fristede, henrettede med Sværd, gik omkring i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel, betrængte, mishandlede, (dem var Verden ikke værd), omvankende i Ørkener, paa Bjærge og i Jordens Huler og Kløfter. (Hebr. 11, 36—38.)

Taalmodighed under Forfølgelse. Mine Brødre! tager Profeterne, hvilke have talet i Herrens Navn, til Eksempel paa at lide ondt og være taalmodige.

Se, vi prise dem salige, som taalmodeligen lide. I have hørt Jobs Taalmodighed og vide Udfaldet fra Herren; thi Herren er saare miskundelig og forbarmende. (Jak. 5, 10. 11.)

Thi dette finder Naade, dersom nogen af Samvittighed for Gud fordrager Genvordigheder, naar han lider uretfærdeligen.

Thi hvad er det for en Ros, dersom I, naar I synde og blive slagne, lide taalmodeligen? Men dersom I, naar I gøre godt og lide derfor, ere taalmodige, dette finder Naade for Gud.

Thi dertil ere I kaldte, efterdi Kristus har og lidt for os, efterladende os et Eksempel, at I skulle efterfølge hans Fodspor; hvilken ikke har gjort Synd, der blev og ikke funden Svig i hans Mund; hvilken ikke skendte igen, der han blev over-skendt, ikke truede der han led, men overgav det til ham, som dømmer retfærdeligen. (1 Pet. 2, 19—23.)

Aarsagen til Forfølgelse. Dersom Verden hader eder, da vider, at den har hadet mig førend eder.

Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit eget; men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg har udvalgt eder af Verden, derfor hader Verden eder.

Kommer det Ord ihu, som jeg sagde eder: en Tjener er ikke større end hans Herre. Have de forfulgt mig, skulle de og forfølge eder; have de holdt mit Ord, skulle de og holde eders.

Men alt dette skulle de gøre eder for mit Nævns Skyld, fordi de ikke kende den, som mig har udsendt. (Joh. 15, 18—21.)

Jeg har givet dem dit Ord; og Verden har hadet dem, fordi de ere ikke af Verden, ligesom jeg er ikke af Verden. (Joh. 17, 14.)

Hellighed.

Hellighed er nødvendig. Derfor helliger eder og værer hellige; thi jeg er Herren eders Gud.

Og holder mine Skikke, og gør dem; jeg er Herren, som gør eder hellige. (3 Mos. 20, 2. 8.)

Stræber efter Fred med hver Mand, og efter Hellighed, uden hvilken ingen skal se Herren. (Hebr. 12, 14.)

Værer da fuldkomne, ligesom eders Fader i Himlene er fuldkommen. (Matth. 5, 48.)

Men efter den Hellige, som eder kaldte, vorder og I hellige i al Omgængelse.

Derfor er der skrevet: vorder hellige, thi jeg er hellig. (1 Pet. 1, 15, 16.)

De Frafaldnes Straf.

Synd imod den Helligaand tilgives ikke. Sandelig siger jeg eder: alle Synder kunne

forlades Menneskens Børn, ogsaa Bespottelser, hvor store Bespottelser de end tale; men hvo som taler bespottelig mod den Helligaand, har ingen Forladelse evindeligt, men er skyldig til en evig Dom. (Mark. 3, 28. 29.)

Men den Tjener, som véd sin Herres Villie, og ikke bereder sig, og ikke gør efter hans Villie, skal faa mange Hug. (Luk. 12, 47)

De frafaldnes haabløse Stilling. Thi det er umuligt, at de, som en Gang ere oplyste, og som have smagt den himmelske Gave og ere blevne delagtige i den Helligaand, og have smagt Guds gode Ord og den tilkommende Verdens Kræfter, og falde fra, atter kunne fornyes til Omvendelse, da de korsfæste sig selv Guds Søn, og gøre ham til Spot. (Hebr. 6, 4—6.)

Thi synde vi med Villie, efter at have annammet Sandhedens Erkendelse, er der ikke Offer mere tilbage for Synden, men en frygtelig Forventelse af Dommen og en brændende Nidkærhed, som skal fortære de genstridige. (Hebr. 10, 26. 27.)

Thi dersom de, der have undflyet Verdens Bessmittelser ved den Herres og Frelzers Jesu Kristi Erkendelse, igen lade sig indvikle deri og overvindes, da er det sidste med dem blevet værre end det første.

Thi det havde været dem bedre, at de ikke havde kendt Retfærdighedens Vej, end at de, der de kendte den, have vendt sig fra de hellige Bud, som var dem overantvordet. (2 Pet. 2, 20. 21.)

Bøger omtalte i Bibelen, men som ikke findes i den.

Derfor siges i Herrens Stridsbog: Vaheb i Supha og Arnons Bække. (4 Mos. 21, 14.)

Saa stod Solen stille, og Maanen blev staaende, indtil Folket havde hævnnet sig paa sine Fjender; er det ikke skrevet i den Oprigtiges Bog? Saa blev Solen staaende midt paa Himmelen og ilede ikke til at gaa ned henved en hel Dag. (Jos. 10, 13.)

Og han befalede, at man skulde lære Judas Børn »Buen«; se, den er skreven i den Oprigtiges Bog. (2 Sam. 1, 18.)

Og Samuel talede til Folket om Kongedømmets Ret og skrev den i en Bog og lod den blive for Herrens Ansigt; saa lod Samuel alt Folket fare hver til sit Hus. (1 Sam. 10, 25.)

Men det øvrige af Salomo' Handeler, og alt, hvad han har gjort, og hans Visdom, ere ikke de Ting skrevne i Salomo' Krønikers Bog? (1 Kong. 11, 41.)

Men Kong Davids Gerninger, de første og sidste, se, de ere beskrevne med i Samuel Seerens Krønike og med i Nathan Profetens Krønike og med i Gad Seerens Krønike. (1 Krøn. 29, 29.)

Men det øvrige af Salomo' Handeler, de første og de sidste, ere de Ting ikke skrevne i Profeten Nathans Krønike, og i Siloniten Ahias Profeti, og i Seeren Jeddiss Syn imod Jeroboam, Nebats Søn. (2 Krøn. 9, 29.)

Men Rhoboams Handeler, de første og de sidste, ere de ikke skrevne i Profeten Semajas

Krønikers Bog, og hos Seeren Iddo, hvor han opregner Slægtregistrene? og der var Krige imellem Rhoboam og Jeroboam alle Dage. (2 Krøn. 12, 15.)

Men det øvrige af Abias Handeler, baade hans Veje og hans Ord, ere skrevne i Profeten Iddos Historie. (2 Krøn. 13, 22.)

Men det øvrige af Josaphats Handeler, de første og de sidste, se, de Ting ere skrevne i Jehu', Hanani' Sønns, Krønike, som er indrykket i Israels Kongers Bog. (2 Krøn. 20, 34.)

Og hvad angaar hans Sønner og den svare Byrde, som var lagt paa ham, og Grundforbedringen af Guds Hus, se, om alt dette er skrevet i Kongernes Bogs Historie. (2 Krøn. 24, 27.)

Og hans Bøn, og at han blev bøn hørt, og at hans Synd og Forgribelse, og de Steder, paa hvilke han byggede Højene og satte Astartebilleder og udskaarne Billeder, førend han blev ydmyget: se, dette er skrevet i Seernes Krønike. (2 Krøn. 33, 19.)

Og Jeremias sang en Klagesang over Josias, iligemaade taledede alle Sangerne og Sangerskerne i deres Klagesange om Josias indtil denne Dag, og de gjorde en Skik deraf i Israel; og se, de ere opskrevne iblandt Klagesangene. (2 Krøn. 35, 25.)

Jeg har skrevet eder til i Brevet, at I skulle intet have at skaffe med Skørlevnere. (1 Kor. 5, 9.)

At han ved Aabenbarelse har kundgjort mig hin Hemmelighed, hvorom jeg foran har korteligen skrevet. (Eph. 3, 3.)

Og naar dette Brev er læst hos eder, da sørger for, at det ogsaa bliver læst i de Laodicensers Menighed, og at I ogsaa læse det Brev fra Laodicea. (Kol. 4, 16.)

Men om disse har og Enoch, den syvende fra Adam, spaaet, der han sagde: se, Herren kommer med sine mange Tusinde Hellige. (Jud. 14.)

Efterdi mange have taget sig for at forfatte en Historie om de Ting, som vitterligen ere fuldbyrdede iblandt os, saaledes som de have overantvordet os det, som fra Begyndelsen have været Øjenvidner og Ordets Tjenere. (Luk. 1, 1. 2.)

Blandede Æmner i alfabetisk Orden.

Aabenbarelsens Klippe. Matth. 16: 13, 19.

Aandens Gaver. 1 Kor. 12, 13 og 14 K.

Apostle omtales. Matth. 10: 2—4. Mark. 6: 30.

1 Kor. 12: 28. Eph. 4: 11.

Apostlenes Fuldmagt. Matth. 18: 18—20. 28:

18—20. Mark. 16: 15—18. Luk. 24: 46—49.

Joh. 20: 23.

Apostater og Overtrædere bleve udryddede af

Folket. 4 Moseb. 25: 6—15. 5 Moseb. 13:

5—18. 1 Tim. 1: 19, 20.

Arken, eller hvor Arken blev gemt. 2 Mak. 2: 4—7.

Bagtalelse forbydes. 3 Moseb. 19: 16. Sal. 50: 20.

1 Tim. 3: 11.

Beblandelse med nærmeste Paarørende forbydes.

3 Moseb. 18: 6—20.

Bespottelse mod den Helligaand tilgives ikke.

Matth. 12: 31. Mark. 3: 29. Luk. 12: 10.

Biskopper og deres Pligter. 1 Tim. 3: 1, 2.

Tit. 1: 7.

Blodspisning forbydes. 3 Moseb. 17: 10—14. 3: 17.

5 Moseb. 12: 16, 23—25. Ap. G. 15: 20, 29.

Broder. Hvorledes man skal behandle sin —

Matth. 18: 15—17. Luk. 17: 3, 4.

Bud. De ti — 2 Moseb. 20 K.

Børns Pligter mod Forældre. 2 Mos. 20: 12. Ord.

1: 8. 4: 1—4. 10: 1. 15: 20. Eph. 6: 1—3.

Børn velsignes. Matth. 19: 13—15. Mark. 10: 13—16.

Diakoner eller Menighedens Tjenere. Filipp. 1: 1.

1 Tim 4: 8—13.

Dovenskab omtales. Ords. 6: 1—11. Sir. Vis.

22: 1, 2.

Drukkenkab, Fraadseri, osv. forbydes. Luk. 21: 34.

Rom 13: 13. Gal. 5: 19—21. Eph. 5: 18.

1 Petr. 4: 3.

Drømme. Job. 33: 14—16. Joel 3: 1. Matth. 1:

20. 2: 12. 27: 19. Ap. G. 2: 17.

Dyr. Spiselige og uspiselige — 3 Moseb. 11 K.

»Elsker eders Fjender.« Luk. 6: 27.

Englene frembære de Helliges Bønner. Tobias

12: 19. Aab. 8: 4.

Enighed blandt Menighedens Medlemmer. Joh. 17:

20—23. Ap. G. 4: 32.

Evangeliets prædikens for Fædrene. Ap. G. 4: 12.

1 Kor. 10: 1—5. Gal. 3: 8. Hebr. 4: 2.

Faste. Matth. 6: 16—18. Mark. 9: 29. 1 Kor. 7:

5. 2 Kor. 6: 5. Ap. G. 13: 2. 1 Sam. 7: 6.

Fattige, hvorledes de skulle behandles. 5 Moseb.

15: 7—11. Jak. 2: 15, 16. 1 Joh. 3: 17.

Fattige, skrøbelige og umyndige, men ikke mange

vise, mægtige, fornemme osv. antog Jesu

Lære. Matth. 11: 25, 26. 1 Kor. 1: 26—31.

Forargelse. Matth. 18: 6—9. Mark. 9: 42—47.

Luk. 17: 1, 2.

Forbandelser, der skulle ramme dem, som ikke

holde Guds Bud. 3 Moseb. 25: 14—40. 5

Moseb. 28: 15—68. Es. 24 K. Jer. 11: 1—17.

Forældres Pligter mod Børn. Ord. 13: 24. Sir.

Vis. 30: 1—14. Eph. 6: 4.

Forstandere omtales. Filipp. 1: 1. 1 Tim. 5: 17.
 Forfølgelse. Disciplene maa lide — Matth. 5: 10—12.
 -10: 22. Joh. 15: 20. 2 Tim. 3: 12.

Giftermaal. 1 Kor. 7 K.

Gæstfrihed. Es. 58: 7—10. 1 Kor. 16: 1, 2. Hebr.
 13: 2. 1 Petr. 4: 9.

Guds Rige tilhører de fattige. Matth. 5: 3. Luk.
 6: 20.

Halvfjerdsindstyve Ældster omtales. 2 Moseb. 24:
 1, 9. 4 Moseb. 11: 16, 24, 25. Luk. 10: 1, 17.

Helbredelse ved Haandspaalægelse, Bøn og Sal-
 velse med Olie. Jak. 5: 14. Mark. 16: 18.

Hellige og Hellighed omtales. 3 Moseb. 11: 44, 45.
 19: 2. 20: 26. Rom. 1: 7. 1 Petr. 1: 15, 16.
 Hebr. 12: 14.

Herren hører ej de onde. Sal. 66: 18. Ord. 15:
 29. Es. 1: 15. Joh. 9: 31.

Horeri forbydes paa det strængeste. 3 Moseb. 19:
 29. 20: 10—21. 5 Moseb. 22: 13—30. Ap. G.
 15: 20, 29. 1 Kor. 5 K.

Hunger efter at høre Herrens Ord. Amos 8: 11, 12.

Indbyrdes Kærlighed er Kendetegnet paa Jesu
 Disciple. Joh. 13: 35.

Israel et Kongerige af Præster. 2 Moseb. 19: 6.
 1 Petr. 2: 9.

Jesus fremtræder og prædiker. Matth. 4: 17. Mark.
 1: 14, 15. Luk. 3: 23. 4: 1—15.

Jesus kalder Apostle. Matth. 4: 18—22. 10 K.
 Mark. 1: 16—20. 3: 14—19. 6: 7. Luk. 5:
 1—11. 6: 13—16. 9: 1—6. 10: 1—20.

Johannes den Døber fremtræder, prædiker og
 døber. Matth. 3 K. Mark. 1: 1—8. Luk. 3:
 1—22. Joh. 1: 19—36. 3: 23—36.

Kærlighed til Gud er at holde hans Bud. 1 Joh.
 5: 3.

Kristus kom ikke for at opløse Loven og Profeterne. Matth. 5: 17.

Kristus maa man ikke skamme sig ved. Mark. 8: 24—38.

Kvinder, onde og gode. Ord. 30: 31. Sir. Vis. 25 og 26 K.

Kydskhed omtales. 1 Kor. 6: 9—20. 1 Tim. 4: 12. Ord. 6: 23—35. 7: 5—27. 10: 17. Sir. Vis. 9: 1—11. 42: 12—20.

Lærere omtales. Ap. G. 13: 1. 1 Kor. 12: 28. Eph. 4: 11.

Løfter, hvorledes de bør holdes. 4. Moseb. 30 K. 5 Moseb. 23: 21.

Maaden, hvorpaa Medlemmer tillægges Menigheden. Ap. G. 2: 38—47. 8 og 10 K.

Menighedens Embedsmænd. Eph. 2: 19—22. 4 K.

Mænds, Kvinders og Børns Pligter. Eph. 5 og 6 K.

Profeter. Moses: 5 Moseb. 34: 10. — Aaron som Profet: 2 Moseb. 7: 1. — Samuel: 1 Sam. 3: 20. — Elias: 1 Kong. 17—21 K. — Elisa: 2 Kong. 2—9 K. — Barnabas, Saulus og andre: Ap. G. 13: 1. — Agabus. Ap. G. 11: 27, 28. 21: 10, 11. — Ogsaa 1 Kor. 12: 28. Eph. 4: 11.

Profeter, hvorledes de kendes at være sande eller falske. 5 Moseb. 13: 1—5. 18: 20—22.

Profetier om Kristi første Komme. Es. 7: 14—16. 9: 6, 7. 53 K. Mika 5: 1. Sak. 9: 9.

Præster omtales. 2 Moseb. 19: 6, 22. Hebr. 7 K. Præster og Profeter, som lære og spaa for Penge. Mika 3: 11. Tit. 1: 10, 11. 2 Petr. 2: 1—3.

Saligheden er først fuldkommen efter Legemets Forløsning i Opstandelsen. Rom. 8: 19—25. 2 Kor. 5: 1—7. Filipp. 3: 20, 21. 1 Joh. 3: 2.

Skytsengle eller vogtende Engle. 2 Kong. 6: 13—17.
Sal. 91: 11, 12. Matth. 18: 10. Ap. G. 5: 19.
12: 7—12. Ebr. 1: 14.

Største er alles Tjener. Den — Matth. 20: 25—28.
23: 11. Mark. 9: 35. Luk. 22: 24—27. Joh.
13: 4—11.

Syner formedelst den Helligaand. Ap. G. 2: 17.
7: 55. 10: 10—16. 16: 9. 2 Kor. 12: 1—4.

Synd er Lovens Overtrædelse. 1 Joh. 3: 4.

Sønner, som ere ulydige, dødes. 5 Moseb. 21:
18—21.

Tilgivelse. Matth. 18: 21—35. Luk. 17: 3, 4. 2
Kor. 2: 7—10. Eph. 4: 32. Kol. 2: 13. 3: 13.

Tro kommer ved Hørelse og Læsning. Rom. 10:
14—17. Joh. 17: 20. Ap. G. 8: 35—37. 17:
11, 12. 19: 2—6. Jonas 3: 4, 5.

Tungemaalsgaven. Ap. G. 2: 4. 10: 46. 19: 6.
1 Kor. 12: 10, 28—30.

Tungens rette Brug. Jak. 3: 1—12.

Tusinde Aar er som en Dag for Herren. 2 Petr.
3: 8. Sal. 90: 4.

Urim og Thummim omtales. 2 Moseb. 28: 30. 3
Moseb. 8: 8. 4 Moseb. 27: 21. 5 Moseb. 33:
8. 1 Sam. 28: 6. Esra 2: 63. Neh. 7: 65.

Velsignelser, udtalte ved Profetiens Gave over Re-
bekka: 1 Moseb. 24: 60. — Over Jakob: 1
Moseb. 27: 27—29. — Over Esau: 1 Moseb.
27: 38—40. — Over Joseph, hans Sønner og
Brødre: 1 Moseb. 48: 13—20. 49: 1—27.

Velsignelser for dem som holde Guds Bud, Rette
og Skikke. 3 Moseb. 26: 3—13. 5 Moseb.
11: 13—15. 28: 1—14.

Ypperlige Formaninger til de Hellige. Rom. 12 K.
Gal. 6: 1—10. Filipp. 2: 1—16. Jak. 2 K.
1 Joh. 4 K.

Ægtefolk, hvorledes de skulle leve med hverandre.
1 Kor. 7: 1—6.

Ældster omtales. 2 Moseb. 19: 7. 3 Moseb. 4: 15.
1 Sam. 15: 30. Ap. G. 11: 30. 14: 23. 15: 4.
20: 17. Jak. 5: 14 osv.

Øvrigheder omtales. Rom. 13: 1—7. Tit. 3: 1.

Kirkeskikkens Oprindelse.

Følgende er et Udtog af E. Evalds Kirkehistorie og J. L. Rohmans Reformationshistorie:

Daaben forrettedes oprindeligt ved Neddypelse, d. e. den omvendte blev nedladt helt under Vandet, men en offentlig Bekendelse affordredes af den, som fremstillede sig til Daab. Man brugte at døbe baade voksne og Børn, endog i det 5te Aarhundrede e. K. E. E. Side 64 og 138 II Del.

Aar 112 forordnede Biskop Evaristus i Rom, at ingen Ægtevielse skulde erkendes for gyldig, naar den ikke blev forrettet af en Præst. E. E. Side 66 II D.

Aar 122 indførte Biskop Alexander i Rom Vievandet, og forordnede, at man skulde blande Vand i Vin ved Sakramentet. E. E. Side 67 II D.

Aar 152 befalede Biskop Hyginus Kirkeindvielse, og Faddere ved Daaben. E. E. Side 69 II D.

Aar 170 forordnede Biskop Anicetus i Rom, at Brudgom og Brud skulde ægtevies i Kirkerne. E. E. Side 71 II D.

Aar 230 indførtes Skriftemaal. E. E. Side 81 II D.

Aar 241 indførtes Helgendyrkelse og afdødes Forbønner. E. E. Side 83 II D.

Aar 252 approberedes Barnedaaben paa en Biskopsynode i Kartago. E. E. Side 87 II D.

Aar 300 indførte man Altere og Messe; samtidigt begyndte Munkevæsenet. E. E. Side 95—98 II D.

Aar 314 begyndte man at opføre prægtige Kirker, og foretage Pilegrimsrejser. E. E. Side 103 II D.

Aar 340 begyndte man at opføre Klostre. E. E. Side 109 II D.

Aar 400 begyndte Gejstligheden at bruge særegne og kostbare Ornater, sattes i stor Ære og erholdt stor Magt. E. E. Side 140 II D.

Aar 427 begyndte man at bruge Korsets Tegn, og udskære Kors i Kirkerne. E. E. Side 176 II D.

Aar 500 bestemtes Fasten at skulle vare i 40 Dage før Paaske, og forordnedes det, at man kun maatte bruge visse Slags Spise og Drikke. E. E. Side 177 II D.

I Begyndelsen af Aar 600 begyndte Gejstligheden at bruge Messehagler. Biskopperne begyndte at bruge dalmatisk Kjole, samt Ring og Stav. E. E. Side 208 II D.

Aar 604 forordnede Biskop Sabianus i Rom at indføre Kirkeklokker. E. E. Side 211 II D.

Aar 657 forbød Biskop Eugenius Gejstligheden at leve i Ægteskab. E. E. Side 222 II D.

Aar 671 forordnede Pave Vitulian at bruge Orgel og Musik i Kirkerne, samt befalede at bruge det latinske Sprog i Gudstjenesten. E. E. Side 224 II D.

Aar 887 indførte Pave Eugenius den Anden, Vandprøven. E. E. Side 273 II D.

Aar 968 blev Klokkedaab forordnet af Pave Johannes den Fjortende. E. E. Side 320

Aar 1324 befalede Pave John Tyvende, at man efter Ringr

saakaldte tre Bedeslag. Denne Pave indførte ogsaa den Skik at sælge Syndsforladelse for Penge. E. E. Side 548 II D.

Aar 1722 indførtes Konfirmationen i Würtemberg. I Danmark blev den først indført af Kong Kristian den Sjette, den 13de Januar 1736. E. E. Side 895 II D.

Aar -
Forbønner. E. 1
Aar 252 appro.
Biskopsynode i Kartago

BIBEL-CITATER

31197 11961 1181

FROM DATE 11/11/2011

